

Fremsat den 6. oktober 2010 af økonomi- og erhvervsministeren (Brian Mikkelsen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om betalingstjenester, lov om finansiel virksomhed, lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme og lov om visse forbrugeraftaler¹⁾

(Gennemførelse af e-pengedirektivet m.v.)

§ 1

I lov nr. 385 af 25. maj 2009 om betalingstjenester, som ændret ved § 4 i lov nr. 1273 af 16. december 2009, § 5 i lov nr. 579 af 1. juni 2010 og § 26 i lov nr. 718 af 25. juni 2010, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnote 1* til lovens titel indsættes efter »(EU-Tidende 2007 nr. L 319, s. 1)«: »samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 267, side 7«.

2. Lovens *titel* affattes således:

»**Lov om betalingstjenester og elektroniske penge**«

3. Overalt i loven ændres »Fællesskabet« til: »Unionen«.

4. I § 1, *stk. 2*, indsættes som 2. *pkt.*:

»Lovens kapitel 3 a finder anvendelse på udstedelse af elektroniske penge.«

5. I § 2, *stk. 1, nr. 3*, ændres »kapitel 19 i lov om finansiel virksomhed« til: »kapitel 3 a«.

6. Efter § 2 indsættes:

»§ 2 a. Elektroniske penge må kun udstedes af virksomheder med tilladelse efter kapitel 3 a eller tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som

Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, virksomheder med begrænset tilladelse efter §§ 39 p og 39 q og af følgende:

- 1) Pengeinstitutter.
- 2) Danmarks Nationalbank.
- 3) Offentlige myndigheder.«

7. I § 4, *nr. 14*, indsættes efter »Betalingstransaktioner«: »og pengeværdier, der er anvendt til at foretage betalingstransaktioner«.

8. Efter § 5 indsættes før overskriften »Definitioner«:

»§ 5 a. Loven kan ikke fraviges til skade for indehavere af elektroniske penge, jf. dog *stk. 2*.

Stk. 2. Bestemmelsen i § 39 s kan fraviges ved aftale mellem udstederen og indehavere af elektroniske penge, hvis indehavere ikke er forbruger.«

9. I § 6 indsættes som *nr. 20-23*:

»20) *E-pengeinstitut*:

En juridisk person der har opnået tilladelse til at udstede elektroniske penge i henhold til § 39 a.

21) *Elektroniske penge*:

En elektronisk eller magnetisk lagret pengeværdi der repræsenterer et krav mod udstederen, som udstedes ved modtagelse af betaling med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner, og som accepteres af andre end udstederen af elektroniske penge.

22) *Udsteder af elektroniske penge*:

Udstedere nævnt i § 2 a.

¹⁾ Loven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF, EU-tidende 2009, nr. L 267, side 7.

23) *Indehaver af elektroniske penge:*

En person der er ejer af elektroniske penge, og som i kraft heraf har et krav på en udsteder af elektroniske penge.«

10. I § 37, stk. 3, indsættes som 2. pkt.:

»Hvis virksomheden senest 30 dage efter søger om tilladelse efter § 7, kan virksomheden uanset 1. pkt. fortsætte sin aktivitet i henhold til stk. 1, mens ansøgningen behandles.«

11. I § 39, stk. 3, indsættes efter »§ 37«: »samt oplysning om gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, opgjort pr. måned, hvis virksomheden har tilladelse til at udbyde aktiviteter i medfør af § 38, nr. 2«.

12. Efter § 39 indsættes:

»Kapitel 3 a

Udstedere af elektroniske penge

Tilladelse som e-pengeinstitut

§ 39 a. Virksomheder skal have tilladelse som e-pengeinstitut for at kunne udstede elektroniske penge. Dette gælder ikke for pengeinstitutter, Danmarks Nationalbank og offentlige myndigheder.

Stk. 2. Finanstilsynet giver tilladelse, når

- 1) virksomheden opfylder kravene i § 7, stk. 2, nr. 1-3, 5-7 og 8, jf. § 19,
- 2) virksomheden opfylder kravet til startkapital i § 39 f, og
- 3) der, hvis virksomheden ud over udstedelse af elektroniske penge udfører andre forretningsaktiviteter, jf. § 39 e, nr. 2-4, er truffet passende foranstaltninger for at beskytte de midler, der tilhører indehavere af elektroniske penge, jf. § 39 l.

Stk. 3. En ansøgning om tilladelse som e-pengeinstitut skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om kravene i stk. 2 er opfyldt, herunder

- 1) oplysninger som nævnt i § 7, stk. 3, nr. 1-5 og 7-10,
- 2) dokumentation for at virksomheden råder over den i § 39 f anførte startkapital, og
- 3) en beskrivelse af de foranstaltninger der, hvis virksomheden udøver andre forretningsaktiviteter, jf. § 39 e, nr. 2-4, er truffet for at beskytte de midler, som tilhører indehavere af elektroniske penge.

Stk. 4. Ansøgningen skal indeholde en beskrivelse af de organisatoriske og revisionsmæssige foranstaltninger, som virksomheden har truffet for at beskytte indehavere af elektroniske penges interesser.

Stk. 5. Hvis virksomheden ud over at udbyde elektroniske penge udøver aktiviteter som nævnt i § 39 e, nr. 2-4, kan Finanstilsynet stille som betingelse for opnåelse af tilladelse, at virksomheden med udstedelse af elektroniske penge skal udøves i et særskilt selskab. Et sådant krav kan stilles som betingelse for at udstede tilladelse og på ethvert senere tidspunkt.

Underretningspligt

§ 39 b. § 8 om underretningspligt finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

Meddelelse af beslutning

§ 39 c. § 9 om meddelelse af beslutning finder tilsvarende anvendelse på behandling af tilladelse som e-pengeinstitut.

Opbevaring af oplysninger

§ 39 d. § 10 om opbevaring af oplysninger finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

Andre aktiviteter

§ 39 e. Udover at udstede elektroniske penge kan e-pengeinstitutter udøve følgende aktiviteter:

- 1) Udbud af driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenester, herunder betalings tjenester, når de har tilknytning til udstedelse af elektroniske penge, jf. bilag 1.
- 2) Udbud af betalings tjenester, jf. bilag 1.
- 3) Drift af betalings systemer.
- 4) Andre forretningsaktiviteter end de i nr. 1-3 nævnte, dog med de begrænsninger der følger af denne lov.

Stk. 2. De bestemmelser i denne lov der gælder for udbud af betalings tjenester, finder tillige anvendelse for e-pengeinstitutter, når de udbyder betalings tjenester, som ikke er knyttet til udstedelsen af elektroniske penge.

Startkapital

§ 39 f. Virksomheden skal på tidspunktet for opnåelse af tilladelse som e-pengeinstitut have en startkapital på mindst 350.000 euro.

Stk. 2. Startkapitalen omfatter indbetalt aktie-, anparts- eller andelskapital, overkurs ved emission, reserver samt overført overskud eller underskud.

Basiskapital

§ 39 g. E-pengeinstitutter skal til enhver tid som minimum have en basiskapital, som svarer til det højeste af følgende beløb:

- 1) Startkapitalen, jf. § 39 f.
- 2) Et beløb svarende til 2 pct. af de gennemsnitlige udestående elektroniske penge (betegnet metode D).

Stk. 2. Hvis e-pengeinstituttet udbyder betalings tjenester omfattet af bilag 1, som ikke er nært tilknyttede accessoriske tjenester til udstedelse af elektroniske penge, skal der ved beregningen af beløb i henhold til stk. 1, nr. 2, tillægges et beløb, som beregnes i overensstemmelse med § 13, stk. 1, nr. 2. Ved beregningen finder § 13, stk. 2 og 3, og regler i medfør heraf, tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Gennemsnittet af udestående elektroniske penge, jf. stk. 1, nr. 2, beregnes som de samlede krav på udstederen, der hidrører fra udestående elektroniske penge, opgjort på baggrund af det daglige udestående ved udgangen af hver dag i de foregående seks måneder. Opgørelsen foretages den første dag i hver måned. Hvis virksomheden ikke har gennemført seks måneders drift på datoen for beregningen, anvendes som grundlag for beregningen de eventuelt gennemførte måneder

med drift samt virksomhedens estimater for de gennemsnitlige udestående elektroniske penge for det kommende år.

Stk. 4. Ved beregning i henhold til stk. 1, nr. 2, kan Finanstilsynet ud fra en risikovurdering af det enkelte e-pengeinstitut beslutte, at instituttets basiskapital skal være op til 20 pct. højere og indtil 20 pct. lavere end det beløb, der fremkommer ved anvendelse af den anviste beregningsmetode.

Stk. 5. Basiskapitalen opgøres i overensstemmelse med § 14.

Ledelse og indretning af virksomheden

§ 39 h. §§ 18 og 19 om ledelse og indretning af virksomheden finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

Ejerforhold

§ 39 i. Ved indgivelse af ansøgning om tilladelse som e-pengeinstitut, og til enhver tid efter tilladelsen er meddelt, skal ejere af kvalificerede andele i virksomheden opfylde principperne i §§ 61-62 om ejerforhold i lov om finansiel virksomhed, dog således at de i § 61, stk. 1, og § 61 b i lov om finansiel virksomhed anførte procentsatser udgør henholdsvis 20 pct., 30 pct. og 50 pct.

Stk. 2. Ved kvalificeret andel i henhold til stk. 1 forstås direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af e-pengeinstituttet.

Stk. 3. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om fremgangsmåden ved ansøgning om godkendelse og underretningspligt for e-pengeinstituttet og ejere af kvalificerede andele i e-pengeinstituttet.

Regnskaber og lovpligtig revision

§ 39 j. § 20, stk. 1-6 og 8, finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

Stk. 2. Hvis e-pengeinstituttet udøver andre aktiviteter som omhandlet i § 39 e, nr. 4, skal e-pengeinstituttets reviderede årsrapport yderligere omfatte et særskilt regnskab for henholdsvis udstedelse af elektroniske penge og andre aktiviteter.

Ydelse af kredit og forbud mod indlån og renter

§ 39 k. E-pengeinstitutter må ikke yde kredit af midler, der er modtaget fra indehavere af elektroniske penge.

Stk. 2. E-pengeinstitutter må ikke tage imod indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler. De midler, som e-pengeinstituttet modtager fra en indehaver, skal uden ugrundet ophold veksles til elektroniske penge og stilles til rådighed for denne.

Stk. 3. Udstedere af elektroniske penge må ikke tilskrive renter eller lignende af beløb, som er vekslet til elektroniske penge.

Stk. 4. E-pengeinstituttet må kun yde kredit i forbindelse med udbud af betalingstjenester, der ikke er omfattet af § 39 e, stk. 1, nr. 1, hvis kravene i § 21, stk. 2, er opfyldt.

Sikring af midler

§ 39 l. E-pengeinstitutter, der udøver aktiviteter som nævnt i § 39 e, stk. 1, nr. 2-4, skal sikre de midler, der er modtaget fra brugere med henblik på veksling til elektroniske penge.

Hvis midlerne ved afslutningen af den arbejdsdag der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, endnu ikke er vekslet til elektroniske penge og stillet til disposition for indehaveren, skal midlerne senest på dette tidspunkt indsættes på en særskilt konto i et kreditinstitut eller investeres i sikre, likvide aktiver med lav risiko. Midlerne må ikke herved kunne gøres til genstand for retsforfølgning fra e-pengeinstituttets øvrige kreditorer.

Stk. 2. § 22, stk. 2, om mulighed for garantistillelse finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om sikring af midler i henhold til stk. 1 og 2, herunder om undtagelser til kravet om sikring.

Outsourcing

§ 39 m. §§ 26-29 og 36 om outsourcing finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

Danske e-pengeinstitutters virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område

§ 39 n. §§ 30-31 om danske betalingsinstitutters virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

Stk. 2. § 32 finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter, dog således at danske e-pengeinstitutter alene må have agenter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvis agenten udelukkende er formidler af andre aktiviteter end salg af elektroniske penge, jf. § 39 e, stk. 1, nr. 2-4.

Udenlandske e-pengeinstitutter der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område

§ 39 o. §§ 33-34 om udenlandske betalingsinstitutter der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

Stk. 2. § 35 finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter, dog således at udenlandske e-pengeinstitutter der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, alene må have agenter her i landet, hvis agenten udelukkende er formidler af andre aktiviteter end salg af elektroniske penge, jf. § 39 e, stk. 1, nr. 2-4.

Begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge

§ 39 p. En begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge her i landet kan omfatte

- 1) elektroniske penge lagret på instrumenter med begrænset anvendelse til brug for erhvervelse af varer eller tjenesteydelser eller
- 2) elektroniske penge, hvor udstederens samlede forpligtelser i forbindelse med uindfriede elektroniske beløb på intet tidspunkt overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 5 mio. euro.

Stk. 2. Finanstilsynet kan give en virksomhed en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge til anvendelse her i landet, når

- 1) virksomheden har hovedkontor og hjemsted i Danmark eller i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, jf. dog stk. 4,
- 2) betingelserne i § 37, stk. 1, nr. 2 og 3, er opfyldt, og
- 3) en af betingelserne i stk. 1 er opfyldt.

Stk. 3. En ansøgning om begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om kravene i stk. 1 er opfyldt, herunder

- 1) oplysninger om direktører og ledelsesansvarlige for virksomheden som nævnt i § 18,
- 2) oplysning om hvilke af de aktiviteter der er nævnt i stk. 1, som virksomheden har til hensigt at udøve,
- 3) hvis ansøgeren søger om tilladelse efter stk. 1, nr. 1, en beskrivelse af anvendelsesområdet for elektroniske penge samt begrundelse for, at udstedelsen er omfattet af stk. 1, nr. 1, og
- 4) hvis ansøgeren søger om tilladelse efter stk. 1, nr. 2, en forretningsplan med budgetprognose for det første regnskabsår samt det senest reviderede årsregnskab, såfremt et sådan er udarbejdet.

Stk. 4. Finanstilsynet kan dispensere fra kravet om begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge omfattet af stk. 1, nr. 1, for så vidt angår virksomheder, der har en lignende tilladelse inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Disse virksomheder skal dog anmeldes til Finanstilsynet og registreres, inden virksomheden må påbegynde udstedelse af elektroniske penge.

§ 39 q. En begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge i henhold til § 39 p, stk. 1, nr. 2, bortfalder, hvis udstederens samlede forpligtelser i forbindelse med uindfriede elektroniske beløb overstiger et beløb, der modsvare værdien af 5 mio. euro. Hvis virksomheden senest 30 dage senere søger om tilladelse efter § 39 a, kan virksomheden uanset 1. pkt. fortsætte sin aktivitet i henhold til § 39 p, stk. 1.

Stk. 2. Finanstilsynet kan, for udstedere med begrænset tilladelse, fastsætte nærmere regler om sikring af midler modtaget fra brugere.

§ 39 r. En virksomhed med begrænset tilladelse, jf. § 39 p, stk. 1, er forpligtet til snarest muligt at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse.

Stk. 2. En virksomhed med begrænset tilladelse, jf. § 39 p, stk. 1, nr. 2, skal underrette Finanstilsynet, når virksomhedens samlede forpligtelser i forbindelse med uindfriede elektroniske beløb overstiger et beløb, der modsvare værdien af 5 mio. euro.

Stk. 3. En virksomhed med begrænset tilladelse skal én gang om året indsende en erklæring til Finanstilsynet om, at virksomheden opfylder betingelserne for at få tilladelse efter § 39 p samt oplysning om de gennemsnitlige udestående elektro-

niske penge. Erklæringen skal være underskrevet af virksomhedens bestyrelse og direktion. Hvis virksomheden ikke drives i selskabsform, skal erklæringen underskrives af den daglige ledelse. Erklæringen skal være Finanstilsynet i hænde senest den 1. april hvert år.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om, hvilke ændringer der skal underrettes om efter stk. 1.

Udstedelse og indløsning

§ 39 s. Udstedere af elektroniske penge må ikke udstede elektroniske penge til overkurs.

Stk. 2. Indehavere af elektroniske penge kan inden udløbet af de elektroniske penge eller efter udløbet og i op til et år efter udløbet anmode om, at restværdien indløses til pålydende værdi. Hvis indehavere af elektroniske penge anmoder om indløsning efter udløbet af de elektroniske penge, og hvis udstederen af elektroniske penge udøver aktiviteter som nævnt i § 39 e, stk. 1, nr. 2-4, og det ikke på forhånd er kendt, hvilken andel af midlerne der skal anvendes til elektroniske penge, skal udstederen af elektroniske penge indløse alle de midler, som indehaveren af elektroniske penge har anmodet om.

Stk. 3. Der kan kun opkræves gebyr i forbindelse med indløsning, hvis dette fremgår af aftalen og kun, hvis

- 1) der kræves indløsning inden de elektroniske penges udløb,
- 2) aftalen mellem udsteder og indehaver indeholder en udløbsdato, og indehaveren af de elektroniske penge opsigter aftalen inden denne dato, eller
- 3) der kræves indløsning mere end et år efter udløbet af aftalen mellem udsteder og indehaver.

Stk. 4. Et eventuelt gebyr som nævnt i stk. 3 skal svare til de faktiske omkostninger for udstederen af elektroniske penge, medmindre omkostningerne er uforholdsmæssigt høje.

Stk. 5. Indløsningsbetingelser og gebyrer skal klart fremgå af aftalen mellem udstederen og indehaveren. Indehaveren af de elektroniske penge skal oplyses om disse betingelser, før vedkommende bliver bundet af en aftale.

God skik

§ 39 t. § 84 om god skik finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter og virksomheder med en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge.«

13. § 51, stk. 6, ophæves.

14. I § 88, stk. 1, nr. 1, ændres »filialer og« til: »filialer,«.

15. I § 88, stk. 1, nr. 2, ændres »kapitel 3.« til: »kapitel 3,«.

16. I § 88, stk. 1, indsættes som nr. 3 og 4:

- »3) virksomheder, der har fået tilladelse som e-pengeinstitut her i landet, jf. 39 a, samt disses filialer, og
- 4) virksomheder, der har fået begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge, jf. § 39 p.«

17. I § 90 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»Stk. 2. En virksomheds tilladelse som e-pengeinstitut eller begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge bortfalder, hvis virksomheden ikke gør brug af tilladelsen inden

for 12 måneder, udtrykkeligt giver afkald på at gøre brug af tilladelsen eller ikke har udstedt elektroniske penge i en periode på over 6 måneder.

Stk. 3. Finanstilsynet kan inddrage en virksomheds tilladelse som e-pengeinstitut eller begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge, hvis virksomheden

- 1) har opnået tilladelsen på baggrund af urigtige oplysninger, der er tillagt vægt ved meddelelse af tilladelse, eller på anden uredelig vis,
- 2) ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse efter kapitel 3 a eller
- 3) ikke overholder lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme.«
Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

18. I § 106, stk. 1, indsættes før »§ 47, stk. 4, 1. pkt.,«: »§ 39 s,«.

19. I § 107, stk. 1, indsættes efter »§ 2,«: »§ 2 a,«.

20. I § 107, stk. 1, indsættes efter »§ 39, stk. 1-3,«: »§§ 39 b og 39 d, § 39 k, stk. 2, § 39 l og § 39 r, stk. 1-2,«.

21. I § 107, stk. 2, indsættes efter »§ 32, stk. 1, stk. 3, 2. pkt., og stk. 4,«: »§ 39 h, § 39 k, stk. 1, 3 og 4, § 39 m,«.

22. I § 107 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Undlader en udsteder af elektroniske penge at efterkomme påbud givet efter § 89 eller at meddele oplysninger efter § 87, stk. 1, straffes vedkommende med bøde.«

Stk. 3-7 bliver herefter stk. 4-8.

§ 2

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1125 af 23. september 2010, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 10, ophæves.

Stk. 11-17 bliver herefter stk. 10-16.

2. I § 1, stk. 14, der bliver stk. 13, indsættes efter »§ 199, stk. 9 og 10,«: »og«, og »og § 327, stk. 3,« udgår.

3. I § 1, stk. 15, der bliver stk. 14, udgår »§ 317, stk. 3,«.

4. I § 5, stk. 1, nr. 6, indsættes efter »nr. 2-12«: »og 15«.

5. I § 61, stk. 5, nr. 2, udgår »eller § 308«.

6. Kapitel 19 ophæves.

7. I § 354 b, stk. 2, udgår », 308«.

8. I § 361, stk. 1, nr. 24 og 25, ændres »lov om betalingstjenester« til: »lov om betalingstjenester og elektroniske penge«.

9. I § 361, stk. 1, indsættes som nye numre:

»27) E-pengeinstitutter, jf. lov om betalingstjenester og elektroniske penge, betaler 60.000 kr. årligt.

28) E-pengeinstitutter med begrænset tilladelse, jf. lov om betalingstjenester og elektroniske penge, betaler 6.000 kr. årligt.«

10. I § 373, stk. 1, udgår »308, stk. 1, 2 og 7, §§ 309 og 310, § 317, stk. 1 og stk. 3, 1. pkt., § 320, stk. 1, § 321, § 322, stk. 2, §§ 329, 331 og«.

11. I bilag 1, nr. 3, indsættes efter »lov om betalingstjenester«: »og elektroniske penge«.

12. I bilag 2, nr. 4, indsættes efter »lov om betalingstjenester«: »og elektroniske penge«.

13. I bilag 2 indsættes som nr. 15:

»15) Udstedere af elektroniske penge.«

§ 3

I lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, jf. lovbekendtgørelse nr. 806 af 6. august 2009, som ændret ved § 9 i lov nr. 579 af 1. juni 2010, foretages følgende ændringer:

1. § 20, stk. 1, nr. 5, affattes således:

- »5) Elektroniske penge som defineret i § 6, stk. 1, nr. 21, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge,
 - a) hvor der for ikke genopladelige medier maksimalt kan lagres et beløb, der modsvarer værdien af 250 euro,
 - b) hvor der for ikke genopladelige medier, som kun kan anvendes i Danmark, maksimalt kan lagres et beløb, der modsvarer værdien af 500 euro, eller
 - c) hvor der for genopladelige medier maksimalt kan lagres op til et beløb, der modsvarer værdien af 2.500 euro inden for et kalenderår, og hvor der maksimalt kan indløses et beløb, der modsvarer værdien af 1.000 euro inden for et kalenderår.«

2. I bilag 1, nr. 4, indsættes efter »lov om betalingstjenester«: »og elektroniske penge«.

§ 4

I lov nr. 451 af 9. juni 2004 om visse forbrugeraftaler, som ændret ved § 112 i lov nr. 385 af 25. maj 2009 og lov nr. 492 af 12. juni 2009, foretages følgende ændring:

1. I § 9, stk. 3, indsættes efter »lov om betalingstjenester«: »og elektroniske penge«.

§ 5

Loven træder i kraft den 1. januar 2011.

§ 6

Stk. 1. Juridiske personer, der den 1. januar 2011 udøver virksomhed, som efter lovens ikrafttræden vil kræve tilladelse efter § 39 a i lov om betalingstjenester som affattet ved denne lovs § 1, nr. 12, kan fortsætte denne virksomhed her i landet

eller i et andet land inden for Den Europæiske Union uden tilladelse indtil den 30. oktober 2011. For disse juridiske personer gælder de hidtil gældende regler i den mellemliggende periode.

Stk. 2. Juridiske personer, der den 1. januar 2011 udøver virksomhed omfattet af § 39 p, kan fortsætte denne virksomhed uden tilladelse indtil den 30. april 2012.«

§ 7

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Lovens §§ 1-3 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland og Færøerne med de afvigelser, som de grønlandske og færøske forhold tilsiger.

Stk. 3. Lovens § 4 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning
2. Elektroniske penge
 - 2.1. Gældende ret
 - 2.2. Baggrunden for forslaget
 - 2.3. Lovforslagets indhold
3. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
4. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
5. De administrative konsekvenser for borgerne
6. De miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Vurdering af konsekvenser af lovforslaget
9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46 EF (e-pengedirektivet). Med ændringerne fjernes de eksisterende retlige hindringer for markedsadgang, og gør det dermed nemmere at etablere og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge i Danmark. Ved at etablere en nemmere adgang for virksomhederne udvikles markedet for elektroniske penge til gavn for forbrugere.

Lovforslaget fastsætter nærmere regler for adgangen til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge samt regler om tilsyn med en sådan virksomhed. Udstedere af elektroniske penge er i dag reguleret i lov om finansiel virksomhed, men reglerne bliver med dette lovforslag overført til lov om betalingstjenester, da udstedelse af elektroniske penge er en tjenesteydelse, der ligger tæt op ad forskellige typer af betalingstjenester.

2. Elektroniske penge

2.1. Gældende ret

Udstedere af elektroniske penge er i dag reguleret i lov om finansiel virksomhed kapitel 19. Det fremgår af § 308, stk. 1, at virksomheder, der udøver virksomhed, som består i at udstede betalingsmidler i form af elektroniske penge, skal have tilladelse som udstedere af elektroniske penge. Elektroniske penge må ikke udstedes til overkurs og skal være anerkendt som betalings-

middel af andre foretagender end udstederen. De nærmere regler om udstedelse fremgår af lov om finansiel virksomhed § 308, stk. 2. Det er et krav, at en virksomhed, der ansøger om tilladelse til at udstede elektroniske penge, skal have en startkapital, som mindst udgør 1 mio. euro. Af §§ 312-314 fremgår, hvilke krav der stilles til virksomheder, herunder filialer heraf, der ønsker at udstede elektroniske penge.

Det fremgår af bemærkningerne til lov nr. 453 af 10. juni 2003 om finansiel virksomhed, at der ved elektroniske penge forstås »en pengeværdi, som repræsenteret ved et krav på udstederen, der er lagret på et elektronisk medium, udstedt efter modtagelse af midler, der ikke kan beløbe sig til mindre end den udstedte pengeværdi, og som er anerkendt som betalingsmiddel af andre foretagender«.

Efter § 309 må udstedere ikke udstede elektroniske penge med en højere værdi end et beløb, der modsvarer værdien af 300 euro.

Det fremgår endvidere af § 311, stk. 1, at ihændehave- ren af elektroniske penge i gyldighedsperioden og i op til 1 år efter gyldighedsperiodens udløb kan anmode udstederen eller det udstedende pengeinstitut om at få restbeløbet indløst til pålydende i mønter og sedler eller ved overførsel til en konto i et pengeinstitut uden andre omkostninger end dem, der er nødvendige for at gennemføre transaktionen. I henhold til stk. 2 skal betingelserne for genindløselighed i henhold til stk. 1 klart fremgå af aftalen mellem udstederen og ihændehave- ren. I aftalen kan fastsættes, at beløb under 25 kr. ikke kan genindløses.

Efter §§ 315, 316, 321 og 324 finder lovens krav om erhvervelse og besiddelse af kvalificerede kapitalandele, ledelse, outsourcing, midlernes anbringelse samt regn-

skab og revision tilsvarende anvendelse for udstedere af elektroniske penge.

Det fremgår endelig af §§ 317 og 318, at basiskapitalen for en udsteder af elektroniske penge beregnes som summen af indbetalt aktiekapital, overkurs ved emission og reserver.

Efter § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed straffes overtrædelse af reglerne om udstedere af elektroniske penge i § 308, stk. 1, 2 og 7, §§ 309-310, § 317, stk. 1 og stk. 3, 1. pkt., § 320, stk. 1, § 321, § 322, stk. 2 og §§ 329 og 331, med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Lov om betalingstjenester regulerer betalingsinstitutter, som udbyder betalingstjenester. Med overførslen af kapitel 19 i lov om finansiel virksomhed til lov om betalingstjenester skal nærmere angivne regler, der allerede gælder for betalingsinstitutter, tillige finde anvendelse for udstedere af elektroniske penge.

Der er bl.a. tale om, at dele af lov om betalingstjenester § 7 skal finde anvendelse for meddelelse af tilladelse til udstedere af elektroniske penge. I henhold til § 7 kan Finanstilsynet under nærmere angivne omstændigheder udstede tilladelse som betalingsinstitut.

Efter § 8 er betalingsinstituttet forpligtet til at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse.

Det fremgår af § 9, at Finanstilsynet senest 3 måneder efter modtagelse af en ansøgning eller, hvis ansøgningen er ufuldstændig, efter modtagelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe beslutningen, underretter ansøgeren om, hvorvidt ansøgningen kan imødekommes.

Betalingsinstitutter er forpligtet til at opbevare alle oplysninger, der kan være relevante for Finanstilsynets vurdering af betalingsinstituttets forhold i relation til den meddelte tilladelse, i mindst 5 år, jf. § 10.

Kravene om »fit and proper« fremgår af § 18. Efter bestemmelsen skal et medlem af bestyrelsen og direktionen i et betalingsinstitut og, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed, have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Endvidere kan et medlem af bestyrelsen og direktionen og, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed, ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør i et betalingsinstitut eller ledelsesansvarlig for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed, hvis den pågældende er omfattet af bestemmelsens nr. 1-4. Nr. 1-4 omhandler

bl.a. tilfælde, hvor den pågældende har overtrådt bestemmelser i straffeloven eller den finansielle lovgivning, er undergivet konkursbehandling eller har udvist en adfærd, så den pågældende ikke kan varetage hvervet på en forsvarlig måde.

Virksomhedens indretning reguleres af § 19. Det fremgår heraf, at et betalingsinstitut bl.a. skal have effektive former for virksomhedsstyring, en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskelig og konsekvent ansvarsfordeling, skriftlige forretningsgange på alle de væsentlige aktivitetsområder og fyldestgørende interne kontrolprocedurer.

Reglerne om basiskapital fremgår af § 14, som fastslår, at basiskapitalen er den reducerede kernekapital, jf. §§ 15 og 16, tillagt den supplerende kapital, jf. § 17.

Reglerne om regnskab og revision fremgår af § 20, hvoraf det følger, at årsregnskabsloven med enkelte undtagelser finder anvendelse på betalingsinstitutter.

§§ 26-29 indeholder regler om outsourcing. Det fremgår af § 26, at hvis et betalingsinstitut har til hensigt at outsource betalingstjenesters driftsmæssige funktioner, skal Finanstilsynet forinden have meddelelse herom. Det fremgår endvidere af § 27, at betalingsinstitutter, der outsourcer driftsmæssige funktioner til tredjemand, har det fulde ansvar for opfyldelse af lovens bestemmelser og skal træffe de nødvendige foranstaltninger til sikring heraf. Efter § 28 må væsentlige driftsmæssige funktioner ikke outsources uden Finanstilsynets tilladelse. Endeligt fastslår § 29, at hvis den enhed, som betalingsinstituttet outsourcer driftsmæssige funktioner til, har hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, underretter Finanstilsynet tilsynsmyndigheden i det pågældende land herom.

§§ 30 og 31 omhandler danske betalingsinstitutters virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Med »virksomhed« forstås enten udbydelse af grænseoverskridende betalingstjenester (henvisningen til § 30) eller drift af betalingsinstitutter gennem en filial (henvisningen til § 31). §§ 33 og 34 indeholder bestemmelser om udenlandske betalingsinstitutters virksomhed her i landet, når disse er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, herunder mulighed for udbud af grænseoverskridende aktiviteter her i landet og filialeablering her i landet.

Det fremgår af § 37, stk. 1, at Finanstilsynet kan give en begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester her i landet. Der stilles bl.a. krav om, at virksomheden

har forretningsgange på alle væsentlige aktivitetsområder, og at medlemmerne af virksomhedens bestyrelse og direktion og, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenesteaktiviteter opfylder kravene i § 18.

Endelig skal virksomheder, der udbyder betalingstjenester, drives i overensstemmelse med redelig forretningssskik og god praksis inden for virksomhedsområdet, jf. § 84.

Efter § 107 i lov om betalingstjenester straffes overtrædelser af § 2, § 7, stk. 1, 1. pkt., §§ 8 og 10, § 21, stk. 1 og 3, § 22, stk. 1, og § 39, stk. 1-3, med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Der er tale om overtrædelse af bestemmelser, som regulerer tilladelse til som betalingsinstitut at kunne udbyde betalingstjenester, nærmere bestemt krav om tilladelse til at udbyde betalingstjenester, krav om underretning af Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som er lagt til grund for tilladelsen, krav om opbevaring af oplysninger som er relevante for vurdering af betalingsinstituttets forhold i relation til tilladelsen, krav om at betalingsinstitutter kun må føre betalingskonti, der udelukkende anvendes til betalingstransaktioner, krav om at betalingsinstitutter ikke erhvervsmæssigt må tage imod indlån samt krav om sikring af midler.

Efter stk. 2 og 3 straffes øvrige overtrædelser af lov om betalingstjenester med bøde. Disse bestemmelser vedrører selve reguleringen af betalingsinstitutterne, som har tilladelse som betalingsinstitut, såsom regler om outsourcing, ledelse og indretning af virksomheden, betingelser for ydelse af kredit, anvendelse af agenter m.v.

2.2. Baggrunden for forslaget

Med dette lovforslag foreslås e-pengedirektivet (direktiv 2009/110/EF) gennemført. Formålet med direktivet er at fjerne de retlige hindringer for markedsadgang og gøre det nemmere at etablere sig og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og derved udvikle markedet for elektroniske penge.

Med forslaget foreslås reglerne om udstedelse af elektroniske penge indsat som et selvstændigt kapitel 3 a i lov om betalingstjenester. Baggrunden herfor er, at de fleste af de betingelser, som udstedere af elektroniske penge skal opfylde, svarer til de bestemmelser, som gælder for betalingsinstitutter i henhold til lov om betalingstjenester. Herudover bemærkes, at udstedelse af elektroniske penge er en tjenesteydelse, der ligger tæt op ad forskellige typer af betalingstjenester.

2.3. Lovforslagets indhold

Det fremgår af e-pengedirektivets betragtning 7 og 8, og direktivets artikel 2, nr. 2, at der bør indsættes en klar og teknisk neutral definition af elektroniske penge, der bør være tilstrækkelig bred til, at den ikke bremser den teknologiske udvikling og ikke blot dækker alle de elektroniske pengeprodukter, der findes på markedet i dag, men også dem, der kan blive udviklet fremover. Det foreslås derfor, at der foretages en præcisering af definitionen på elektroniske penge. Elektroniske penge defineres herefter som værende en elektronisk eller magnetisk lagret pengeværdi, der repræsenterer et krav mod udstederen, som udstedes ved modtagelse af betaling med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner, og som accepteres af andre end udstederen af elektroniske penge. Elektroniske penge udstedes i stedet for kontante midler.

Med lovforslaget foreslås det, at elektroniske penge kan udstedes af pengeinstitutter (dvs. banker samt andels- og sparekasser), e-pengeinstitutter, Danmarks Nationalbank og offentlige myndigheder. Med e-pengeinstitutter menes udbydere med tilladelse til at udstede elektroniske penge, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 12 (§ 39 a).

E-pengedirektivet giver medlemsstaterne mulighed for at undtage grupper af udstedere af elektroniske penge fra kravet om tilladelse i e-pengedirektivet, hvis udsteders samlede forpligtelser i forbindelse med uindfriede elektroniske beløb på intet tidspunkt overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 5 mio. euro. Det foreslås imidlertid med nærværende lovforslag af forbrugerhensyn, at der stilles krav om, at udstedere af elektroniske penge, som falder ind under det forannævnte tilfælde, skal have en begrænset tilladelse for at kunne udøve den nævnte virksomhed. En tilsvarende løsning er gennemført for så vidt angår udbydere af betalingstjenester, som er omfattet af undtagelsesbestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked (betalingstjenstedirektivet). Lovforslaget giver således mulighed for udstedelse af en begrænset tilladelse, hvilket ikke tidligere var muligt. Betingelserne for at opnå en begrænset tilladelse er betydeligt lempeligere end betingelserne for at opnå tilladelse som e-pengeinstitut. En begrænset tilladelse kræver bl.a. ikke opfyldelse af kapitalkrav.

Som en konsekvens af e-pengedirektivets artikel 3, jf. betalingstjenstedirektivets artikel 25, gælder særlige passport-regler, hvis en virksomhed har opnået tilladelse som e-pengeinstitut i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Dette indebærer, at e-pengeinstitutter, ved opfyldelse af visse procedure-

krav, uden tilladelse kan udstede elektroniske penge i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område samt udbyde betalingstjenester i de pågældende lande. Dog må danske og udenlandske e-pengeinstitutter alene have agenter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, såfremt disse ikke formidler salg af elektroniske penge.

I forbindelse med opnåelse af tilladelse som e-pengeinstitut stilles der med de foreslåede ændringer krav til ledelsen og indretning af virksomheden, kontrollerende ejerkreds og forsvarlig kapital. Kravene er med undtagelse af kravene til startkapital og sikring af midler de samme, som gælder for betalingsinstitutter.

Derudover stilles der i forslaget krav om, at e-pengeinstitutter er forpligtet til at opbevare alle oplysninger, der kan være relevante for Finanstilsynets vurdering af instituttet i forhold til den meddelte tilladelse.

Det nugældende startkapitalkrav til udstedere af elektroniske penge er 1 mio. euro, men foreslås med lovforslaget sænket til 350.000 euro i overensstemmelse med e-pengedirektivets artikel 4. Der er således lagt op til en lempelse i forhold til gældende ret.

Efter lovforslaget skal den løbende kapital (basiskapitalen) svare til 2 pct. af de gennemsnitlige udestående elektroniske penge eller startkapitalen, hvis den er højere. Basiskapitalkravet præciseres og udvides således i forhold til gældende ret.

Ifølge lovforslaget kan e-pengeinstitutter udøve visse andre forretningsaktiviteter end at udstede elektroniske penge. Når e-pengeinstitutter udfører disse forretningsaktiviteter, stilles der krav om sikring af de midler, der er modtaget fra indehaverne af elektroniske penge. Dette skal ske senest ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, hvis midlerne ikke inden da er vekslet og stillet til rådighed for brugeren.

E-pengeinstitutter må ikke yde kredit, modtage indlån og tilskrive renter af elektroniske penge. Der videreføres regler om udstedelse og indløsning af elektroniske penge, som dog er præciseret i forslaget. Dette indebærer, at elektroniske penge ikke må udstedes til overkurs, samt at indehaveren af de elektroniske penge får ret til at kræve tilbagebetaling af restværdien af de elektroniske penge til pålydende værdi. Dette skal som udgangspunkt ske uden, at der kræves gebyr.

I overensstemmelse med e-pengedirektivets formål om at udvikle markedet foreslås det, at begrænsningen i de gældende regler, hvorefter udstedere ikke må udstede elektroniske penge med en højere værdi end et beløb, der

modsvare værdien af 300 euro, udgår, da det nye e-pengedirektiv heller ikke indeholder krav herom.

Det er Finanstilsynet, som fører tilsyn med udstedere af elektroniske penge. Forslaget indeholder krav om, at e-pengeinstitutterne skal meddele Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har lagt til grund ved meddelelse af tilladelse eller begrænset tilladelse.

Der videreføres regler om krav til regnskab og revision. Det foreslås derudover, at der stilles krav til e-pengeinstituttets revisorer, herunder at de skal meddele Finanstilsynet om oplysninger, der er afgørende for instituttets fortsatte aktivitet.

E-pengeinstitutterne gives under visse betingelser mulighed for at outsource instituttets driftsmæssige funktioner. Dette kræver, at Finanstilsynet forinden modtager meddelelse herom. De gældende regler om outsourcing videreføres med det foreliggende lovforslag.

Det foreslås endvidere med lovforslaget, at der stilles krav om, at e-pengeinstitutter drives i overensstemmelse med redelig forretningssskik og god praksis inden for virksomhedsområder (god skik).

Det foreslås derudover, at både betalingsinstitutter og udstedere af elektroniske penge med begrænset tilladelse kan fortsætte sine aktiviteter, mens en ansøgning om tilladelse behandles, hvis virksomheden ansøger senest 30 dage efter det tidspunkt, hvor gennemsnittet af virksomhedens betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder overstiger et beløb, der modsvare værdien af 3 mio. euro pr. måned. Hvis ansøgningen ikke fører til tilladelse, skal aktiviteten ophøre.

Som en konsekvens af overførsel af reglerne om udstedere af elektroniske penge fra lov om finansiel virksomhed til lov om betalingstjenester, ændres der samtidig i lov om betalingstjenester således, at loven ikke finder anvendelse på pengeværdier, der anvendes til at foretage betalingstransaktioner, der er gennemført ved hjælp af alle former for telekommunikations-, digital- eller it-udstyr, hvor de erhvervede varer eller tjenesteydelser leveres til og skal anvendes ved hjælp af telekommunikations-, digital- eller it-udstyr, forudsat at telekommunikations-, digital- eller it-operatøren ikke udelukkende agerer som mellemmand mellem brugeren af betalingstjenester og leverandøren af varer og tjenesteydelser.

I forbindelse med at der indføres e-pengeinstitutter, skal disse også omfattes af Finanstilsynets register, ligesom der sker en tilføjelse i Finanstilsynets adgang til at inddrage tilladelser.

Det foreslås endelig at indsætte en overgangsbestemmelse for juridiske personer, der inden den 1. januar

2011 har påbegyndt virksomhed, som efter lovens ikrafttræden vil kræve tilladelse efter § 39 a. Disse selskaber kan fortsætte deres virksomhed her i landet og i ethvert andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område uden tilladelse indtil den 30. oktober 2011. Inden denne dato skal Finanstilsynet have modtaget en ansøgning om tilladelse fra selskabet, som behandles i henhold til forlagets bestemmelser herom. Tilsvarende indeholder lovforslaget en overgangsbestemmelse for virksomheder, som inden den 1. januar 2011 er påbegyndt virksomhed omfattet af § 39 p. Disse selskaber kan indtil den 30. april 2012 fortsætte denne virksomhed uden tilladelse.

Som anført ovenfor straffes overtrædelse af bestemmelser, som regulerer kravet om tilladelse for som betalingsinstitut at kunne udbyde betalingstjenester, med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lov om betalingstjenester § 107.

Efter § 107, stk. 2 og 3, straffes øvrige overtrædelser af lov om betalingstjenester med bøde. Disse bestemmelser vedrører selve reguleringen af betalingsinstitutter, som har tilladelse, såsom regler om outsourcing, ledelse og indretning af virksomheden, betingelser for ydelse af kredit, anvendelse af agenter m.v.

Det er Finanstilsynets opfattelse, at de anførte bestemmelser, som regulerer de overtrædelser, som udstedere af elektroniske penge foretager, skal straffes på tilsvarende måde, som når betalingsinstitutter overtræder reglerne. Dette medfører, at eksempelvis overtrædelse af de bestemmelser, som regulerer kravet om tilladelse efter overførsel af bestemmelserne fra lov om finansiel virksomhed til lov om betalingstjenester, skal straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Tilsvarende skal de øvrige bestemmelser, som vedrører selve reguleringen af e- pengeinstitutter med tilladelse, og som modsvarer de regler i lov om betalingstjenester, som efter gældende ret finder anvendelse for betalingsinstitutter, straffes med bøde.

Det bemærkes, at overtrædelse af de regler i lov om finansiel virksomhed som overføres til lov om betalingstjenester, og som i henhold til lov om betalingstjenester straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, tillige efter de gældende bestemmelser i lov om finansiel virksomhed straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder. Der ændres således ikke i strafferammen ved overførsel af bestemmelserne om udstedere af elektroniske penge i lov om finansiel virksomhed til lov om betalingstjenester.

3. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Der er ingen økonomiske konsekvenser for det offentlige.

Der forventes økonomiske og administrative byrder i forbindelse med administrationen af reglerne. Det er vurderingen, at ansøgningerne om tilladelse vil indgå løbende således, at behandlingen af ansøgninger beløber sig til 750 timer i 2011 og vil stige med 750 timer i såvel 2012 og 2013, i alt 2.250 timer. Herudover vil ansøgninger om begrænset tilladelse beløbe sig til 225 timer i 2011-2013, i alt 675 timer. Dette medfører således et øget ressourcebehov på 2.925 arbejdstimer svarende til to årsværk i 2013 og frem. Det er Finanstilsynets vurdering, at de samme ressourcer, som blev anvendt til at behandle ansøgninger om tilladelse som e- pengeinstitut og virksomhed med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge, efterfølgende hovedsageligt vil blive brugt på at føre tilsyn. I forbindelse med lovens ikrafttræden vil der skulle annonceres i dagblade om de nye krav, hvilket skønnes at andrage ca. 300.000 kr. Hertil vil der skulle foretages en række systemmæssige tilrettelser i Finanstilsynet, f.eks. oprettelse af et register over virksomheder med tilladelse efter loven, hvilket skønnes at andrage ca. 100.000 kr. Dette svarer samlet til udgifter på 0,8 mio. kr. i 2011 og 2012 og udgifter på 1,3 mio. kr. fra 2013 og frem.

Omkostningerne i forbindelse hermed foreslås dækket af de tilsynsbelagte virksomheder ved en forhøjelse af afgiften.

4. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Udstedere af elektroniske penge vil skulle betale et årligt grundbeløb i afgift til Finanstilsynet på samme måde som andre virksomheder, der søger Finanstilsynet om godkendelse til den ene eller anden type finansiel virksomhed. Dette vil dække de under pkt. 3 angivne omkostninger.

5. De administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget ikke har nogen administrative konsekvenser for borgerne.

6. De miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget skal gennemføre e- pengedirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om afgang til at optage og udøve

virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/

EF). Der er tale om fuld harmonisering. E-pengedirektivet skal være implementeret i medlemslandene senest den 30. april 2011.

8. Vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/ mindre udgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Der er ingen økonomiske konsekvenser for det offentlige. Der forventes økonomiske byrder på 0,8 mio. kr. i 2011 og 2012 og 1,3 mio. kr. fra 2013 og frem, der foreslås dækket af de tilsynsbelagte virksomheder ved en forhøjelse af afgiften.
Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Udstedere af elektroniske penge vil skulle betale et årligt grundbeløb i afgift til Finanstilsynet på samme måde som andre virksomheder, der søger tilsynet om godkendelse til den ene eller anden type finansiel virksomhed.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF.	

9. Hørte myndigheders og organisationer m.v.

Advokatrådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadesstyrelsen, Beskæftigelsesministeriet, Børsmæglerforeningen, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Danmarks Statistik, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Autoriseret Markedsplads A/S, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsrådgiverforening, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Landbrug, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, Danske Advokater, Danske Andelskasser, Danske Forsikrings- og Pensionsmæglere, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den Danske Fondsmægler-

forening, Det Danske Handelskammer, Disciplinærnævnet for Statsautoriserede Revisorer, Erhvervs- og Byggestyrelsen, Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet A/S, Finansministeriet, Finansrådet – Danske Pengeinstitutters Forening, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Forbrugerstyrelsen, Foreningen af Firmapensionskasser, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af J. A. K. Pengeinstitutter, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen Registrerede Revisorer, FOREX, Forsikring & Pension, Forsvarsministeriet, Frivilligrådet, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Garantifonden for indskydere og investorer, Garban-Intercapital Scandinavia, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland, Håndværksrådet, Indenrigs- og Socialministeriet, Indsam-

lingsorganisationernes Brancheorganisation (ISO-BRO), InvesteringsForeningsRådet, ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, Justitsministeriet, Kirkeministeriet, Klima- og Energiministeriet, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Konkurrencestyrelsen, Kulturministeriet, Kuratorforeningen, KøbmandStandens OplysningsBureau, Landbrugsrådet, Landsforeningen af beskikkede advokater, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtingsfond (LD), Miljøministeriet, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse, Ministeriet for videnskab, teknologi og udvikling, OMX Den Nordiske Børs København A/S, Parcelhusejernes Landsforening, Patent- og Varemærkestyrelsen, PBS (Payment Business Services), Pensionsstyrelsen, PostDanmarks Juridiske afdeling, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Rederiforeningen af 1895, Regionale Bankers Forening, Regnskabsrådet, Revifora, Revisorkommissionen, Revisortilsynet, Rigsrevisionen, Sammenslutningen Danske Andelskasser, Sikkerhedsstyrelsen, Skatteministeriet, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Statens Byggeforskningsinstitut, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, Statsministeriet, Søfartsstyrelsen, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Transportministeriet, Udenrigsministeriet, Undervisningsministeriet, VP Securities A/S, Western Union, Økonomi- og Erhvervsministeriet og Økonomistyrelsen.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (fodnote til lovens titel)

Det foreslås, at det tilføjes til den allerede eksisterende *fodnote* til lovens titel, at loven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 267, side 7.

Til nr. 2 (lov om betalingstjenester)

Det foreslås at ændre lovens *titel* således, at det tydeligt fremgår, at loven efter de foreslåede ændringer tilhører vil indeholde regler om elektroniske penge.

Til nr. 3 (lov om betalingstjenester)

Det foreslås at erstatte »Fællesskabet« med »Unionen« overalt i loven. Med vedtagelsen af Lissabontraktaten, EU-Tidende nr. C 306 af 14. december 2007, ændrede Fællesskabet betegnelse til Unionen, der samtidig tillægges én juridisk personlighed. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelserne.

Til nr. 4 (lov om betalingstjenester § 1, stk. 2, 2. pkt.)

De gældende regler om udstedelse af elektroniske penge findes i dag i kapitel 19 i lov om finansiel virksomhed. Det foreslås, at reglerne om udstedelse af elektroniske penge indsættes som et nyt selvstændigt kapitel 3 a i lov om betalingstjenester. Baggrunden for forslaget er, at de fleste af de betingelser, som udstedere af elektroniske penge skal opfylde, svarer til de bestemmelser, som allerede gælder for betalingsinstitutter i henhold til lov om betalingstjenester. Udstedelse af elektroniske penge er en tjenesteydelse, der ligger tæt op ad forskellige typer af betalingstjenester. Et elektronisk gavekort kan f.eks. kun fungere, hvis det kan indløses via en terminal eller på anden måde. En sådan indløsning er en betalingstjeneste i henhold til lov om betalingstjenester. Dette underbygger naturligheden i at placere reglerne om elektroniske penge i lov om betalingstjenester.

Det skal bemærkes, at det ikke kræver yderligere tilladelse fra Finanstilsynet, såfremt et e-pengeinstitut ønsker at udbyde betalingstjenester.

Til nr. 5 (lov om betalingstjenester § 2, stk. 1, nr. 3)

Som følge af at det foreslås, at reglerne om udstedere af elektroniske penge i kapitel 19 i lov om finansiel virksomhed ophæves, og e-pengedirektivet gennemføres i lov om betalingstjenester, ændres henvisningen i § 2, *stk. 1, nr. 3*, fra kapitel 19 i lov om finansiel virksomhed til kapitel 3 a i lov om betalingstjenester.

Til nr. 6 (lov om betalingstjenester § 2 a)

Lovforslagets § 2 a gennemfører e-pengedirektivets artikel 1, stk. 1. Det foreslås, at bestemmelsen fastlægger hvilke virksomheder, der må udstede elektroniske penge samt giver mulighed for, at virksomheder kan opnå en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge her i landet. Det foreslås at fastsætte lempeligere krav for opnåelse af en begrænset tilladelse. Der henvises til bemærkningerne til §§ 39 p og q.

Efter forslaget til § 2 a må elektroniske penge kun udstedes her i landet af de i § 2 a nævnte udbydere, der enten er meddelt tilladelse her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som

Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Offentlige myndigheder udbyder hverken elektroniske penge eller betalingstjenester på erhvervsmæssigt grundlag, da dette vil stride mod forvaltningsretlige principper. Derfor er direktivets bestemmelse om, at direktivet kun finder anvendelse på offentlige myndigheders udstedelse af elektroniske penge i deres egenskab af offentlig myndighed, ikke medtaget i lovbestemmelsen. Såfremt en offentlig myndighed vil drive erhvervsmæssig virksomhed, og forudsat, at der er særskilt hjemmel hertil, må virksomheden drives i et særskilt selskab, som da vil være omfattet af lovens krav til udbydere af elektroniske penge eller udbydere af betalingstjenester.

Til nr. 7 (lov om betalingstjenester § 4, nr. 14)

Det foreslås, at en pengeværdi, der anvendes til at foretage betalingstransaktioner, ikke er omfattet af loven, når der er tale om udstedelse af elektroniske penge omfattet af lovens § 4, nr. 14.

Efter den gældende § 4, nr. 14, finder loven ikke anvendelse på betalingstransaktioner, der er gennemført ved hjælp af alle former for telekommunikations-, digital- eller it-udstyr, hvor de erhvervede varer eller tjenesteydelser leveres til og skal anvendes ved hjælp af telekommunikations-, digital- eller it-udstyr, forudsat at telekommunikations-, digital- eller it-operatøren ikke udelukkende agerer som mellemmand mellem brugeren af betalingstjenester og leverandøren af varer og tjenesteydelser.

Dette medfører, at loven ikke finder anvendelse på en pengeværdi, der anvendes til køb af digitale varer eller tjenester, der indebærer, at operatøren i kraft af varens eller tjenestens karakter tilføjer en reel værdi, f.eks. i form af adgangs-, søge- eller leveringsfaciliteter, forudsat at varen eller tjenesten kun kan anvendes ved hjælp af digitalt udstyr som f.eks. en mobiltelefon eller en computer, og forudsat at telekommunikations-, digital- eller informationsteknologi-operatøren ikke udelukkende agerer som formidler mellem brugeren af betalings-tjenester og leverandøren af varer og tjenesteydelser. Dette er f.eks. tilfældet, hvor en mobiltelefonabonnent eller abonnent på et andet digitalt netværk betaler netværksoperatøren direkte, og der hverken er et direkte betalingsforhold eller et direkte debitor/kreditorforhold mellem netværksabonnenten og en eventuel tredjemand, der leverer de varer og tjenester, der indgår i transaktionen.

Til nr. 8 (lov om betalingstjenester § 5 a)

Med lovforslaget foreslås det, at lovens bestemmelser om elektroniske penge ikke kan fraviges til skade for indehaveren af elektroniske penge. Lovens udgangspunkt om beskyttelsespræceptivitet fraviges dog i stk. 2, som omfatter § 39 s om udstedelse og indløsning. Forslaget gennemfører e-pengedirektivets artikel 11, stk. 7, for så vidt angår § 39 s. En »forbruger« skal forstås i overensstemmelse med definitionen heraf i lovens § 6, nr. 16, som en fysisk person, der i forbindelse med betalingstjenesteaftaler optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhvervsmæssige virksomhed.

Til nr. 9 (lov om betalingstjenester § 6, nr. 20-23)

Med den foreslåede ændring af § 6, nr. 20-23, gennemføres e-pengedirektivets artikel 2, stk. 1-3.

Nr. 20 definerer et e-pengeinstitut som en juridisk person, der har opnået tilladelse efter § 39 a. Ved pengeinstitutter forstås banker samt andels- og sparekasser. Et e-pengeinstitut kan udstede elektroniske penge her i landet og i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Et e-pengeinstitut er berettiget til uden særskilt tilladelse at udbyde betalingstjenester, jf. lovens § 2. Ønsker et betalingsinstitut at udstede elektroniske penge, vil det kræve en tilladelse som enten e-pengeinstitut efter § 39 a eller som virksomhed med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge efter § 39 p.

Filialer af e-pengeinstitutter fra lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, skal, med de afvigelser som filialforholdet nødvendiggør, selvstændigt opfylde lovens krav. De skal således have Finanstilsynets tilladelse til at drive virksomhed og have filialkapital svarende til lovens kapitalkrav.

Nr. 21 definerer elektroniske penge som en elektronisk eller magnetisk lagret pengeværdi, der repræsenterer et krav på udstederen. Elektroniske penge udstedes ved modtagelse af betaling med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner og accepteres af andre end udstederen af elektroniske penge. Det er en forudsætning, at indehaveren kan anvende den lagrede værdi til betalingsformål hos en anden end udstederen. Dette kan også udtrykkes således, at indehaveren af elektroniske penge opnår en fordring mod udstederen, som kan anvendes som betalingsmiddel ved køb af varer eller tjenesteydelser hos tredjemand.

Elektroniske penge kan både være lagret fysisk på et betalingskort eller elektronisk. Der er tale om elektroniske penge, når indehaveren er i besiddelse af et fysisk

kort, som kan aflæses magnetisk, og hvorpå den elektroniske pengeværdi er lagret. Det kan være et gavekort, som er udstedt af et administrationselskab, som ejes af et butikcenter, hvor gavekortet kan anvendes til køb af varer i de enkelte forretninger i butikscenteret. Der er også tale om elektroniske penge, når en elektronisk pengeværdi er lagret på en server og disponeres af indehaveren af de elektroniske penge via en specifik konto, f.eks. en konto for elektroniske penge på nettet som via en adgangskode giver adgang til køb i flere forskellige internetbutikker.

Det er tilsigtet at skabe en dynamisk definition af elektroniske penge således, at der inden for definitionen er rum til den teknologiske udvikling, og så denne ikke blot dækker de produkter, der er på markedet i dag.

Det foreslås med *nr. 22*, at udstedere af elektroniske penge er udstedere omfattet af § 2 a. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6.

Med *nr. 23* foreslås det at definere en indehaver af elektroniske penge, som en person der er ejer af elektroniske penge, og som i kraft heraf har et krav på udsteder. Det er derved den person, som er i besiddelse af de elektroniske penge, som er indehaveren. Køberen af de elektroniske penge behøver derved ikke at være identisk med indehaveren af elektroniske penge. Dette gør sig bl.a. gældende ved køb af gavekort, som køberen typisk giver videre.

Til nr. 10 (lov om betalingstjenester § 37, stk. 3, 2. pkt.)

Ifølge den gældende § 37, *stk. 3*, bortfalder en tilladelse omfattet af § 38, nr. 2, første gang, gennemsnittet af virksomhedens betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 3 mio. euro pr. måned.

For at sikre at virksomheden kan fortsætte sine aktiviteter, mens en ansøgning om tilladelse som betalingsinstitut behandles, foreslås det, at virksomheden kan forsætte sine aktiviteter, mens ansøgningen behandles, hvis virksomheden søger om tilladelse efter lovens § 7, senest 30 dage efter det tidspunkt, hvor gennemsnittet af virksomhedens betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 3 mio. euro pr. måned. Hvis ansøgningen ikke indgives inden tidsfristen eller ikke fører til tilladelse, skal aktiviteten straksophøre.

Til nr. 11 (lov om betalingstjenester § 39, stk. 3)

Af hensyn til den i e-pengedirektivet indeholdte pligt for medlemsstaterne til indberetning til Kommissionen efter artikel 27 i betalingstjenestedirektivet foreslås det,

at virksomheder, der har tilladelse til at udbyde aktiviteter, jf. § 38, nr. 2, dvs. betalingstjenester, jf. betalings-tjenestedirektivets bilag 1, under betingelse af at gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder ved udgangen af hver måned ikke overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 3 mio. euro, skal meddele Finanstilsynet gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder.

Til nr. 12 (lov om betalingstjenester kapitel 3 a)

Med lovforslaget overføres reglerne om elektroniske penge fra kapitel 19 i lov om finansiel virksomhed til lov om betalingstjenester. Bestemmelserne om udstedere af elektroniske penge er placeret i et selvstændigt kapitel 3 a, som omhandler e-pengeinstitutter, med henblik på at adskille dem fra de øvrige bestemmelser i lov om betalingstjenester, som finder anvendelse på udbydere af betalingstjenester.

§ 39 a

Lovforslagets § 39 a gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, jf. artikel 5 og 10 i betalingstjenestedirektivet.

Det foreslås med § 39 a, at virksomheder skal have tilladelse som e-pengeinstitut for at kunne udstede elektroniske penge. Dette gælder dog ikke for pengeinstitutter, Danmarks Nationalbank og offentlige myndigheder.

Bestemmelsen opregner de krav, der skal være opfyldt for at opnå tilladelse samt de oplysninger og dokumentation, der skal følge med ansøgningen.

Det foreslås med forslagens *stk. 1*, at e-pengeinstitutter skal have tilladelse til at udstede elektroniske penge. Hvis tilladelse opnås, er e-pengeinstituttet berettiget til at udstede elektroniske penge i alle lande inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område i henhold til Traktaten om den Europæiske Unions funktionsmådes bestemmelser om fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser og i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelse i § 39 n, der gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, jf. artikel 10, stk. 9, og artikel 25 i betalingstjenestedirektivet.

I *stk. 2* opregnes de krav, der skal være opfyldt for at opnå tilladelse som e-pengeinstitut. I den foreslåede *stk. 2*, nr. 1, henvises der til § 7, stk. 2, nr. 1-3, 5-7 og 8, jf. § 19, om tilladelse til betalingsinstitutter. Dermed er der, med undtagelse af kravene om startkapital og sikring af midler, de samme krav for at opnå tilladelse som e-pengeinstitut såvel som betalingsinstitut.

Efter § 7, stk. 2, nr. 1, er det en betingelse for at opnå tilladelse, at virksomheden drives i et aktieselskab, et

anpartsselskab, et andelsselskab med begrænset ansvar eller i en forening med økonomiske formål optaget i Erhvervs- og Selskabsstyrelsens foreningsregister, og forudsat, at virksomheden har såvel en bestyrelse som en direktion. Kravet om bestyrelse skal ses ud fra et ønske om, at e-pengeinstituttet har en effektiv og betryggende ledelsesform.

Efter § 7, stk. 2, nr. 2, er det en betingelse, at selskabet har hovedkontor og hjemsted i Danmark, mens det efter nr. 3 er en betingelse, at Finanstilsynet vurderer, at virksomheden er i stand til at gennemføre en forsvarlig drift. Kravet skal ses i sammenhæng med e-pengeinstituttets artikel 1, jf. betalingstjenestedirektivets artikel 10, stk. 4-5. Finanstilsynet vil tage udgangspunkt i de operationelle og finansielle risici, som e-pengeinstituttet påtager sig i forbindelse med sin virksomhed. På baggrund heraf vurderes det, om e-pengeinstituttet har en klar organisationsstruktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling. Samtidig vurderes det, om e-pengeinstituttet har effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om risici, har forsvarlige interne kontrolprocedurer samt en god administrativ og regnskabsmæssig praksis.

I § 7, stk. 2, nr. 5, er det en betingelse, at der stilles visse krav til e-pengeinstituttets ledelse om egnethed og hæderlighed, de såkaldte »fit and proper«-krav. Medlemmer af instituttets bestyrelse og direktion samt, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for instituttets udstedelse af de elektroniske penge skal have et godt omdømme og være i besiddelse af den nødvendige viden og erfaring til at udstede elektroniske penge. Det vil typisk være relevant særligt at stille krav til de ledelsesansvarlige personer på området for udstedelse af elektroniske penge, hvor instituttet er en såkaldt »hybrid«. Hermed menes, at virksomheden udover at udstede elektroniske penge udfører andre aktiviteter, jf. forslagets § 39 e, nr. 1-4. Der vil i sådanne tilfælde være en formodning for, at de medarbejdere som er divisionschefer eller lignende, er nøglepersoner i ledelsen af institutvirksomheden. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne nedenfor under § 39 h.

I § 7, stk. 2, nr. 6, omhandles »kvalificerede andele«. Begrebet er defineret i artikel 4, nr. 11, i direktiv 2006/48/EF om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (kreditinstitutdirektivet), som er gennemført i lov om finansiel virksomhed. En kvalificeret andel defineres i § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, som en direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed.

Efter § 7, stk. 2, nr. 7, må der ikke foreligge »snævre forbindelser« mellem den i bestemmelsen nævnte personkreds. Snævre forbindelser er defineret i artikel 4, nr. 46, i direktiv 2006/48/EF om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (kreditinstitutdirektivet), som er gennemført i lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 17, og defineres som direkte eller indirekte forbindelser af den i § 5, stk. 1, nr. 9, angivne art, kapitalinteresser, hvorved forstås en virksomheds direkte eller indirekte besiddelse af 20 pct. eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed, eller flere virksomheders eller personers fælles forbindelse med en virksomhed. Nr. 9 definerer en koncern som en modervirksomhed og dens dattervirksomheder.

I § 7, stk. 2, nr. 8, stilles krav om, at virksomhedens forretningsgange, administrative forhold, organisation samt kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger er forsvarlige, jf. lovens § 19. Kravet om forsvarlige regnskabsmæssige procedurer og revisionsmæssige foranstaltninger skal ses i sammenhæng med forslagets § 39 j, der indeholder krav til regnskaber og lovpligtig revision.

I den foreslåede *stk. 2, nr. 2*, henvises til, at der i henhold til forslagets § 39 f stilles krav om, at e-pengeinstituttet har en forsvarlig startkapital. Startkapitalkravet skal på tidspunktet for opnåelse af tilladelse være på mindst 350.000 euro. Det bemærkes, at en tilladelse ikke fra starten kan gøres betinget af, at instituttet opfylder kravene til størrelsen af den løbende kapital. Disse krav skal først være opfyldt, når instituttet påbegynder udstedelse af elektroniske penge. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne nedenfor under *stk. 3, nr. 2*.

I *stk. 2, nr. 3*, foreslås det, at der stilles krav om, at der skal være truffet passende foranstaltninger for at sikre de midler, som tilhører brugerne af elektroniske penge. Disse foranstaltninger er nærmere uddybet i forslagets § 39 l, hvortil der henvises.

I den foreslåede *stk. 3* opregnes kravene til de oplysninger og den dokumentation, der skal følge med ansøgningen om tilladelse. Finanstilsynet kan dog kræve supplerende oplysninger, såfremt tilsynet anser dette for nødvendigt med henblik på en vurdering af, om betingelserne er opfyldt, jf. lovens § 87, stk. 1. *Stk. 3* henviser til § 7, stk. 3, nr. 1-5 og 7-10, om tilladelse til betalingsinstitutter, hvilket betyder, at der med undtagelse af kravene om startkapital og sikring af midler stilles de samme oplysningskrav til e-pengeinstitutter som til betalingsinstitutter. *Stk. 3* skal sammenholdes med forslagets § 39 b, hvorefter e-pengeinstituttet er forpligtet til at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse.

Der stilles ikke krav om, at virksomheden i forbindelse med ansøgning om tilladelse som e-pengeinstitut skal dokumentere, at den opfylder kravene til løbende kapital (basiskapital) i henhold til § 39 g, men så snart instituttet har opnået tilladelse og er påbegyndt udstedelsen af elektroniske penge, skal kravet til basiskapital i forslaget § 39 g være opfyldt, og Finanstilsynet kan da med henvisning til tilsynsbestemmelsen i kapitel 9 kræve dokumentation for løbende opfyldelse heraf. Når en virksomhed ansøger om tilladelse, vil det derfor være hensigtsmæssigt, at virksomheden allerede i denne fase indleder drøftelser med Finanstilsynet om, hvilken metode virksomhedens løbende kapitalkrav fremover skal beregnes efter. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslaget § 39 g.

Hvis et selskab udelukkende udøver virksomhed som udsteder af elektroniske penge eller herudover kun udbyder driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenesteydelser, herunder betalingstjenester som er knyttet til udstedelsen af elektroniske penge, jf. § 39 e, nr. 2, stilles der ikke krav om sikring af brugermidler, jf. forslaget § 39 l.

Bestemmelsen i *stk. 4* er foreslået for at sikre kontinuitet i forbindelse med udnyttelsen af tilladelsen til at udstede elektroniske penge, og det foreslås, at de i bestemmelsen nævnte oplysninger skal indeholde en beskrivelse af de organisatoriske og revisionsmæssige foranstaltninger, som virksomheden har truffet for at beskytte brugernes interesser.

I henhold til *stk. 5* kan Finanstilsynet beslutte, at andre forretningsaktiviteter end udstedelse af elektroniske penge, som e-pengeinstituttet måtte udøve, skal placeres i et særskilt selskab, jf. forslaget § 39 e, nr. 2-4. Finanstilsynet foretager en konkret risikovurdering ud fra art og omfang af sådanne aktiviteter set i forhold til instituttets kapitalforhold. Et sådant krav kan både stilles som betingelse for at udstede tilladelse og på ethvert senere tidspunkt.

§ 39 b

Med den foreslåede § 39 b gennemføres e-pengedirektivets artikel 3, som henviser til artikel 14 i betalings-tjenestedirektivet, der fastlægger e-pengeinstituttets underretningspligt i tilfælde af, at der sker faktiske eller retlige ændringer i forhold til det, der blev lagt til grund ved meddelelse af tilladelse. Bestemmelsen henviser til den allerede gældende § 8 i lov om betalingstjenester.

Selv om bestemmelsen ikke indeholder et væsentlighedskriterium, forudsættes det dog, at Finanstilsynet må antages at have lagt vægt på de konkrete oplysninger ved beslutning om meddelelse af tilladelse eller vilkår her-

for. Der skal f.eks. gives meddelelse ved enhver ændring, uanset størrelse eller indhold, af kvalificerede ejerandele, snævre forbindelser, ændringer i den lederkreds der stilles kvalitative krav til, manglende opfyldelse af kapitalkrav, ydelse af kredit eller manglende sikring af brugeres midler. Hvis e-pengeinstituttet vil udøve forretningsaktiviteter omhandlet i § 39 e, nr. 1-4, skal e-pengeinstituttet give meddelelse herom, hvis dette ikke tidligere er sket. Underretning skal ske på forhånd, hvis ændringen må betragtes som væsentlig. I andre tilfælde skal underretning finde sted snarest muligt.

§ 39 c

§ 39 c gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, jf. betalingstjenestedirektivets artikel 11. Bestemmelsen henviser til den allerede gældende § 9 i lov om betalingstjenester og fastsætter en frist på 3 måneder for Finanstilsynet til at træffe beslutning om tilladelse eller nægtelse af tilladelse. Ved nægtelse af tilladelse kræves begrundelse for afslag.

§ 39 d

Bestemmelsen gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, jf. betalingstjenestedirektivets artikel 19.

Bestemmelsen henviser til den allerede gældende § 10 i lov om betalingstjenester. Hermed er e-pengeinstitutter forpligtet til at opbevare alle oplysninger, der kan være relevante for Finanstilsynets vurdering af e-pengeinstituttets forhold i relation til den meddelte tilladelse, i mindst 5 år.

§ 39 e

Den foreslåede § 39 e, *stk. 1*, gennemfører e-pengedirektivets artikel 6, stk. 1, litra a og c-e. § 39 e, *stk. 2*, gennemfører artikel 6, stk. 4. Bestemmelsen beskriver de aktiviteter, som e-pengeinstitutter kan udøve ved siden af virksomheden med udstedelsen af elektroniske penge.

§ 39 e, *stk. 1, nr. 1*, omhandler udbud af driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenester, herunder betalingstjenester, jf. bilag 1, når de har tilknytning til udstedelse af elektroniske penge. Et elektronisk gavekort kan f.eks. kun fungere, hvis det kan indløses via en terminal eller på anden måde. En sådan indløsning skal anses som en driftsmæssig og nært tilknyttet betalings-tjeneste til udstedelsen af elektroniske penge. For så vidt angår ydelse af kredit henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 39 k, stk. 1-2.

Efter *nr. 2* giver en tilladelse som e-pengeinstitut også mulighed for at udbyde betalingstjenester, som er omfattet af lovens bilag 1.

Drift af betalingssystemer, jf. *nr. 3*, er ikke omfattet af lov om betalingstjenester bilag 1. Ved et betalingssystem forstås i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklings-systemer som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/44/EF af 6. maj 2009 et formelt arrangement mellem tre eller flere deltagere, hvortil ikke regnes et eventuelt afregningsfirma, en eventuel central medkontrahent eller en eventuel indirekte deltager, med fælles regler og standardiserede ordninger for udførelse af overførselsordrer mellem deltagere.

Det fremgår af *nr. 4*, at e- pengeinstitutter kan udøve andre forretningsaktiviteter end udstedelse af elektroniske penge. Udførelse af sådanne aktiviteter kan imidlertid være afhængig af Finanstilsynets eller andre myndigheders tilladelse og være reguleret i anden lovgivning. Hvis kredit ikke ydes i forbindelse med udstedelse af elektroniske penge eller udbud af betalingstjenester, skal kreditgivning betragtes som egentlig udlånsvirksomhed, som falder under *nr. 4*, og som dermed kræver tilladelse fra Finanstilsynet. Udlånsvirksomhed m.v., der er omfattet af lov om finansiel virksomhed § 7, skal have tilladelse i henhold hertil. Udlånsvirksomheder m.v., der ikke er omfattet af lov om finansiel virksomhed, skal have tilladelse i henhold til § 34, stk. 2, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme for at kunne udøve sådan virksomhed, f.eks. kreditkortselskaber.

Finanstilsynets tilsyn omfatter ikke aktiviteter i henhold til *nr. 2-4*, medmindre dette følger af anden lovgivning, f.eks. hvis selskabet udover at udstede elektroniske penge vil drive udlånsvirksomhed. Finanstilsynet tager ikke stilling til, om »andre aktiviteter end udstedelse af elektroniske penge« kræver særskilt tilladelse fra andre myndigheder.

Hvis e- pengeinstituttet udøver aktiviteter som omhandlet i § 39 e, *nr. 2-4*, skal e- pengeinstituttet fremlægge særskilte regnskabsoplysninger for henholdsvis udstedelse af elektroniske penge, betalingstjenester og andre aktiviteter. Disse regnskabsoplysninger skal attesteres af e- pengeinstituttets eksterne revision.

Finanstilsynets mulighed for i henhold til forslaget § 39 a, stk. 5, at beslutte, at e- pengeinstituttet skal udøves i et særskilt selskab i tilfælde af, at e- pengeinstituttet udøver aktiviteter som omhandlet i § 39 e, *nr. 2-4*, kan stilles som betingelse for at udstede tilladelse eller på ethvert senere tidspunkt.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovens bestemmelser om udbud af betalingstjenester også finder anvendelse for e- pen-

geinstitutter, når de udbyder betalingstjenester, som ikke er knyttet til udstedelsen af elektroniske penge.

§ 39 f

Den foreslåede § 39 f indeholder sammen med § 39 g kapitalkravene til e- pengeinstitutter og gennemfører e- pengedirektivets artikel 4.

Med § 39 f, *stk. 1*, stilles krav om, at e- pengeinstituttet på tidspunktet for opnåelse af tilladelse skal have en startkapital på mindst 350.000 euro. Kravet til startkapitalen er, modsat kravene for betalingsinstitutter, ens for alle e- pengeinstitutter og afhænger derved ikke af aktiviteternes karakter. Kapitalkravene til e- pengeinstitutter er mindre end de tilsvarende krav til kreditinstitutter, herunder pengeinstitutter, hvilket afspejler forskelle i kundernes risici. For e- pengeinstitutter gælder således et forbud mod at modtage indlån, jf. forslaget § 39 k, stk. 2, og efter forslaget § 39 l er der et krav om sikring af brugernes midler, hvis e- pengeinstituttet udøver andre aktiviteter end udstedelse af elektroniske penge, jf. forslaget § 39 e, *nr. 2-4*.

Startkapitalen omfatter i henhold til *stk. 2* aktie- anparts- eller andelskapital, overkurs ved emission, reserver samt overført overskud eller underskud. Dette svarer til de i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut artikel 57, litra a og b, omhandlede komponenter.

§ 39 g

Den foreslåede § 39 g gennemfører e- pengedirektivets artikel 5. § 39 g, *stk. 3*, gennemfører e- pengedirektivets artikel 2, *nr. 4*.

Efter det foreslåede *stk. 1* forudsættes den krævede startkapital at være intakt, som betingelse for fremover at opretholde en tilladelse. Der stilles imidlertid yderligere krav til størrelsen af den løbende kapital. E- pengeinstitutter skal til enhver tid som minimum have en basiskapital, som svarer til startkapitalen eller et beløb svarende til 2 pct. af de gennemsnitlige udestående elektroniske penge, som er betegnet som metode D, afhængig af, hvilket beløb der er højest.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis e- pengeinstituttet udbyder betalingstjenester omfattet af bilag 1, som ikke er nært tilknyttede accessoriske tjenester til udstedelse af elektroniske penge, skal der ved beregningen af beløb i henhold til *stk. 1, nr. 2*, tillægges et beløb, som beregnes i overensstemmelse med § 13, stk. 1, *nr. 2*, dvs. beregnes i henhold til én af de tre metoder, der er beskrevet i lovens bilag 2, henholdsvis metode A, B eller C.

Om begrebet »nært tilknyttede accessoriske tjenester« henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 39 e, nr. 1.

Efter den foreslåede stk. 2 finder § 13, stk. 2 og 3, og regler i medfør heraf, tilsvarende anvendelse ved opgørelsen. Det fremgår af § 13, stk. 2, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for anvendelsen af de beregningsmetoder, der er beskrevet i bilag 2, herunder hvilke af disse beregningsmetoder det enkelte betalingsinstitut skal anvende ved opgørelsen af kapitalkravet i henhold til stk. 1, nr. 2. Der skal herved tages hensyn til den type af betalingstjenester, som udbydes, samt omfanget heraf.

Begrebet »gennemsnitlige udestående elektroniske penge« skal i henhold til forslagets *stk. 3* beregnes som de samlede krav på udstederen, der hidrører fra udestående elektroniske penge, opgjort på baggrund af det daglige udestående ved udgangen af hver dag i de foregående seks måneder. Opgørelsen foretages den første dag i hver måned. Med det foreslåede *stk. 3* bestemmes, at virksomheden til brug for beregningen skal anvende eventuelt gennemførte måneder med drift samt virksomhedens estimater for de gennemsnitlige udestående elektroniske penge for det kommende år, hvis virksomheden ikke har gennemført seks måneders drift på datoen for beregningen. Har virksomheden eksempelvis haft fem måneders drift anvendes disse måneder i beregningen sammen med virksomhedens estimat for de gennemsnitlige udestående elektroniske penge for det kommende år delt med 12. Hvis virksomheden ikke har gennemført drift på datoen for beregningen, anvendes de gennemsnitlige udestående elektroniske penge, som fremgår af virksomhedens estimater for det kommende år, som grundlag for beregningen.

Ifølge forslaget til *stk. 4* kan Finanstilsynet ud fra en risikovurdering af det enkelte e-pengeinstitut beslutte, at instituttets basiskapital skal være op til 20 pct. højere eller indtil 20 pct. lavere end det beløb, der fremkommer ved anvendelse af den anviste beregningsmetode. De elementer, der kan indgå i vurderingen, er f.eks. instituttets operationelle risici, instituttets markedsrisici og kreditrisici, hvor dette skønnes relevant, samt omfanget af udestående elektroniske penge og andre aktiviteter, som instituttet måtte udøve, jf. forslagets § 39 e, stk. 1, nr. 2-4, og de hermed forbundne risici. Det følger heraf, at Finanstilsynet til enhver tid kan revurdere kapitalkravet til det enkelte institut inden for lovens rammer, såfremt Finanstilsynet vurderer, at forudsætningerne har ændret sig væsentligt. Hvis instituttet udøver andre aktiviteter, jf. forslagets § 39 e, stk. 1, nr. 2-4, kan Finanstilsynet beslutte, at virksomheden som udsteder elektro-

niske penge skal udskilles i et særskilt selskab, jf. forslagets § 39 a, stk. 5.

Det fremgår af § 13, stk. 3, at Finanstilsynet endvidere fastsætter regler om opgørelse af kapitalkravet, hvor betalingsinstituttet indgår i en koncern. I henhold hertil har Finanstilsynet udstedt bekendtgørelse nr. 1029 af 3. november 2009 om fastsættelse af kapitalkrav, regnskabsindberetninger og revisionens gennemførelse i betalingsinstitutter. Finanstilsynet kan til enhver tid revurdere kapitalkravet til det enkelte institut inden for lovens rammer, såfremt Finanstilsynet vurderer, at forudsætningerne har ændret sig væsentligt. Hvis instituttet udøver andre aktiviteter, kan Finanstilsynet beslutte, at betalingsinstitutvirksomheden skal udskilles i et særskilt selskab, jf. § 7, stk. 5.

Betalingstjenestedirektivets artikel 7, stk. 2, fastslår, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger til at hindre gentagen anvendelse af elementer, som kan indgå i egenkapitalen, hvis betalingsinstituttet tilhører samme gruppe som et andet betalingsinstitut, kreditinstitut, investeringsselskab, porteføljemanagementselskab eller forsikringsselskab. Tilsvarende gælder, hvis et betalingsinstitut udfører forskellige typer virksomhed og udfører andet end betalingstjenester som anført i lov om betalingstjenester bilag 1. I overensstemmelse hermed fremgår det af § 13, stk. 3, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om opgørelse af kapitalkravet, hvor betalingsinstituttet indgår i en koncern. Der tænkes specielt på den situation, hvor et betalingsinstitut ejer et andet betalingsinstitut. Der er ikke mulighed for at stille krav om yderligere kapital udover, hvad der fremgår af stk. 2 og 3.

Det foreslås videre i *stk. 5*, at basiskapitalen opgøres i overensstemmelse med reglerne i lovens § 14. Af § 14 fremgår, at basiskapitalen er den reducerede kernekapital, jf. §§ 15 og 16, tillagt den supplerende kapital, jf. § 17. De komponenter, der indgår i opgørelsen af basiskapitalen, er forskellige fra de komponenter, der indgår i opgørelsen af startkapitalen.

§ 39 h

§ 39 h gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, jf. artikel 5, litra e, f, g og i, og artikel 10, stk. 2 og 4, i betalingstjenestedirektivet.

Det foreslås, at bestemmelserne i lovens §§ 18 og 19 om ledelse og indretning af virksomheden, som gælder for betalingsinstitutter, også finder anvendelse på e-pengeinstitutter.

Af lovens §§ 18 og 19 fremgår det, at medlemmerne af virksomhedens bestyrelse og direktion samt, når det er relevant, ledelsesansvarlige for instituttets udstedelse

af elektroniske penge, skal opfylde de såkaldte »fit and proper«-krav. Disse krav skal være opfyldt såvel ved tiltrædelse af hvervet eller stillingen som efterfølgende.

Et medlem af bestyrelsen og direktionen i et e-pengeinstitut skal, jf. § 18, stk. 1, have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen, samt hvilken virksomhed, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant teoretisk uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse indenfor den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring. Vurderingen vil således bero på en konkret vurdering af det enkelte medlem.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om en stor og kompleks virksomhed.

Der stilles ikke et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem har særlig indsigt i e-pengeinstitutters forhold. Her vil en særlig indsigt i en anden branche eller i lokale forhold, som er relevante for instituttet, kunne være tilstrækkeligt.

Egnet- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til en stilling i den konkrete virksomhed. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede et mindre e-pengeinstitut, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i et stort, landsdækkende institut. Det er derfor som udgangspunkt ikke muligt at tage sin vurdering med sig fra én virksomhed til en anden. Der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

Et medlem af bestyrelsen og direktionen kan ikke udpeges som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom man må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser efter, at man er udnævnt. Det forudsættes dog, at den pågældende efter Finanstilsynets vurdering ikke kan udnævnes eller må fratræde, fordi det udviste forhold begrundes en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller at den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side.

Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktører i finansielle virksomheder, efter Finanstilsynets praksis, pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller kapitel 10 i lov om værdipapirhandel m.v. Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivning af relevans for den finansielle sektor. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i skattelovgivningen eller selskabslovgivningen. Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har accepteret et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832. Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette ligeledes kunne begrunde Finanstilsynets indgriben.

Et ledelsesmedlem kan ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør, hvis den pågældende har begæret rekonstruktionsbehandling, er under konkursbehandling, eller har indgivet begæring om gældssanering, eller dette sker, mens vedkommende bestrider sit hverv eller stilling. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind, uanset på hvilket stadie i betalingsstandsningen eller de respektive insolvensbehandlinger, som vedkommende befinder sig på.

Finanstilsynet kan nægte en person at indtræde i ledelsen af et e-pengeinstitut eller gribe ind over for et ledelsesmedlem, hvis den pågældendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende ejer, eller hvori den pågældende deltager i driften, har påført instituttet tab eller risiko for tab. Det samme gør sig gældende, hvis en person, uden direkte at eje eller deltage i den formelle ledelse af en tabsgivende virksomhed, har væsentlig indflydelse på denne. Væsentlig indflydelse kan foreligge i de situationer, hvor en person ikke personligt ejer virksomheden, men har et nært forhold til ejeren og indflydelse på virksomheden qua denne forbindelse, f.eks. hvis det formelt er en ægtefælle, som ejer virksomheden.

Det vil således være problematisk, hvis en person, hvis økonomiske dispositioner har påført et e-pengeinstitut tab eller bragt instituttet i risiko for at lide tab, samtidig deltager i ledelsen af dette, idet det antages, at den pågældende ikke vil være i stand til at foretage tilstrækkelig objektive vurderinger. Samtidig må det antages, at bestyrelsen vil være friere stillet ved behandlingen af et forretningsmæssigt forhold, når det ikke vedrører en bestyrelseskollega eller en direktør.

Der skal være tale om forhold, som vedrører personen selv eller selskaber, som vedkommende har en personlig økonomiske interesse i. Det forhold at eksempelvis et bestyrelsesmedlem også har en bestyrelsespost i en anden virksomhed, som e-pengeinstituttet har et forretningsmæssigt mellemværende med, og som har medført tab for instituttet, er som udgangspunkt i sig selv ikke nok til, at vedkommende ikke er egnet og hæderlig.

Bestemmelsen kan anvendes i situationer, hvor et bestyrelsesmedlem eller en direktør ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, efterhånden som de forfalder, og herved påfører virksomheden tab eller udsætter denne for en tabsrisiko. Der anlægges i disse tilfælde en konkret vurdering af årsagen hertil.

Finanstilsynet kan gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen, hvis den pågældende har udvist eller udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på en forsvarlig måde. Dette kan bl.a. forekomme i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets eller direktørens private økonomi er i en sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af e-pengeinstituttet.

Der skal foretages en individuel vurdering, hvor tilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, f.eks. advokater og andre »professionelle« bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Andre eksempler på en tidligere udvist uforsvarlig adfærd kan være situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer har været årsag til problemer i de virksomheder, hvor den pågældende tidligere har været bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af et e-pengeinstitut sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for instituttet. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis instituttets ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer.

Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet den finansielle virksomhed, eller der er risiko for at dette vil ske. Hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af et ledelsesmedlems adfærd.

Medlemmer af bestyrelsen og direktionen har pligt til bl.a. at give Finanstilsynet oplysninger om, hvornår man indtræder i stillingen eller hvervet, og løbende under udøvelsen. Et ledelsesmedlem har f.eks. pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældssanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende. Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af, om kravene til egnethed og hæderlighed fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at tage stilling til, om vedkommende fortsat er egnet og hæderlig.

Lovens § 19 skal ses i sammenhæng med forslagets § 39 a, stk. 2, nr. 1, jf. § 7, stk. 2, nr. 8, der fastslår, at e-pengeinstituttets forretningsgange, administrative forhold, organisation, regnskabsmæssige procedurer, revisionsmæssige foranstaltninger, samt kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger skal være forsvarlige, samt forslagets § 39 a, stk. 3, nr. 1, jf. § 7, stk. 3, nr. 10, der kræver dokumentation for, at kravene i henhold til § 7, stk. 2, nr. 8, er opfyldt.

Lovens § 19 indeholder i store træk de samme krav som § 71, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, og sidstnævnte bestemmelse kan derfor anses som vejledende, idet der dog tages hensyn til e-pengeinstituttets særlige forhold.

Kravet i § 19, nr. 1, er et overordnet krav i den forstand, at bestemmelsens øvrige krav skal være opfyldt for, at e-pengeinstituttet kan siges at have effektive former for virksomhedsstyring. Det må bl.a. forudsættes, at bestyrelsen for e-pengeinstituttet udfærdiger retningslinjer, hvori arbejdsdelingen mellem bestyrelse og direktion fastlægges, og hvori der fastsættes fyldestgørende bestemmelser om løbende rapportering til bestyrelsen om væsentlige forhold.

§ 19, nr. 2 og 5, indebærer, at e-pengeinstituttet skal sikre sig, at organisationens opbygning indrettes således, at der er klart definerede ansvars- og arbejdsområder, og at udførelse af opgaver adskilles fra kontrollen af samme. Ligeledes skal instituttet sikre, at der sker en rapportering til et højere ledelsesniveau af de risici, som instituttet påtager sig, samt at der sikres en løbende overvågning af virksomhedens forretningsområder. De omhandlede former for procedurer og mekanismer skal omfatte hele instituttet og være proportionale med arten,

omfanget og kompleksitetsgraden af instituttets aktiviteter. Nr. 3 stiller krav om en god administrativ og regnskabsmæssig praksis. Nr. 4 indeholder et krav om skriftlighed, idet det ikke er tilstrækkeligt, at e-pengeinstituttet har en fast indarbejdet praksis. Kravet om skriftlighed kan opfyldes ved at have forretningsgange på alle de væsentligste aktivitetsområder nedskrevet på papir eller lagret elektronisk. Instituttet skal kunne dokumentere, at forretningsgangene er godkendt af de relevante personer. Det afhænger af det enkelte institut, hvilke aktivitetsområder der kan karakteriseres som væsentlige. Forretningsgangene skal altid omhandle de områder, som er beskrevet i bestyrelsens instruks til direktionen.

Efter § 19, nr. 6, skal instituttet have de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af dets virksomhed og anvende dem hensigtsmæssigt. Ved »ressourcer« forstår teknik, mandskab, forretningsgange m.v., der er nødvendige for at udstede elektroniske penge. E-pengeinstituttet må således ikke udføre opgaver i et omfang eller af en karakter, der står i misforhold til de ressourcer, der er til rådighed. Med ordlyden »anvende disse hensigtsmæssigt« menes, at e-pengeinstituttet skal anvende sine ressourcer til gavn for indehaverne af de elektroniske penge. Herudover må det bero på en konkret vurdering af det enkelte institut, når det skal afgøres, hvad der kræves for at opfylde bestemmelsen.

Bestemmelsen i § 19, nr. 7, indeholder et krav om funktionsadskillelse og indebærer, at e-pengeinstituttet skal organisere sig således, at forskellige funktioner og arbejdsopgaver adskilles ved passende foranstaltninger, særligt med henblik på at beskytte kunderne.

§ 19, nr. 8, indeholder et generelt krav om, at e-pengeinstituttet skal have etableret interne kontrolprocedurer, der sikrer, at manglende overholdelse af de udarbejdede forretningsgange bliver opdaget, og at der er taget udtrykkeligt stilling til, hvem der har ansvaret for at følge op på fejl og mangler. Det skal ses i sammenhæng med lovens § 7, stk. 2, nr. 8, jf. stk. 3, nr. 10, der fremhæver, at virksomheden skal have indført forsvarlige procedurer og interne kontrolforanstaltninger med henblik på at opfylde forpligtelserne i henhold til lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme samt Rådets forordning om oplysninger, der skal medsendes om betalere ved pengeoverførsler.

Ved vurdering af, om kravene i nr. 9 er overholdt, anvendes retningslinjer svarende til de opstillede retningslinjer i Finanstilsynets vejledning om kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger på it-området i henhold til lov om finansiel virksomhed § 71, stk. 1, nr. 8, jf. stk. 2.

§ 39 i

§ 39 i gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, stk. 3, og vedrører kvalificerede andele i et e-pengeinstitut.

Det foreslås med § 39 i, stk. 1, jf. stk. 2, at direkte eller indirekte ejere af kvalificerede andele skal opfylde principperne i §§ 61-62 om ejerforhold i lov om finansiel virksomhed, før der kan gives tilladelse som e-pengeinstitut. Efter §§ 61-62 skal enhver erhvervelse af en kvalificeret andel i et e-pengeinstitut godkendes af Finanstilsynet forud for erhvervelsen. Det fremgår endvidere af stk. 2, at også en indirekte erhvervelse skal godkendes. En indirekte erhvervelse kan forekomme ved erhvervelse af en andel, der giver kontrollerende indflydelse i en juridisk person, som ejer en kvalificeret andel i et e-pengeinstitut. Der skal derudover ske godkendelse ved erhvervelse af en kvalificeret andel, der forøger en allerede eksisterende kvalificeret andel, såfremt forøgelsen medfører, at andelen vil udgøre eller overstige en grænse på henholdsvis 20 pct., 30 pct. eller 50 pct. af selskabskapitalen eller stemmerettighederne, eller medfører at e-pengeinstituttet bliver en dattervirksomhed. Erhververen skal på forhånd ansøge Finanstilsynet om godkendelse af erhvervelsen. Først når Finanstilsynets godkendelse foreligger, er den pågældende berettiget til at erhverve andelen.

Stk. 2 fastslår, hvad der forstår ved en kvalificeret ejerandel. Definitionen af kvalificeret andel i stk. 2 svarer til definitionen i § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed. En kvalificeret andel kan også opnås, selv om grænsen på 10 pct. ikke overskrides. Det er tilstrækkeligt, at der kan udøves en betydelig indflydelse på ledelsen. Hvorvidt dette er tilfældet beror på en konkret vurdering. Afgørende er, om der ved erhvervelsen opnås kontrol. Dette kan f.eks. være tilfældet i virksomheder med en meget spredt ejerkreds.

Reglerne om kvalificerede ejerandele har til formål at sikre, at virksomhedens ejere ikke modvirker en forsvarlig og fornuftig forvaltning af selskabet. Lov om finansiel virksomhed § 61 indeholder bl.a. krav om, at Finanstilsynet skal godkende enhver fysisk eller juridisk person, der erhverver en kvalificeret andel i en finansiel virksomhed på 10 pct. eller derover. Finanstilsynet godkender kun en erhverver, hvis godkendelsen ikke strider mod hensynet til at sikre en forsvarlig og fornuftig forvaltning af selskabet. Lov om finansiel virksomhed § 62 indeholder reglerne om Finanstilsynets reaktionsmuligheder, hvis en kapitalejer modvirker en forsvarlig drift af virksomheden, eller hvis kravet om godkendelse af erhvervelsen af en kvalificeret andel ikke er overholdt. Forslaget indebærer, at kravene i lov om finansiel virksomhed §§ 61-62 om ejere af kvalificerede andele skal være opfyldt, før der kan gives tilladelse til at drive et e-

pengeinstitut. Vurderingen af ejere af kvalificerede andele sker bl.a. for at sikre, at der ikke kan anvendes stråmænd. Det skal således ikke være muligt at oprette et selskab, hvor der indsættes folk, der opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i § 18, hvis ejeren af kvalificerede andele ikke selv vil kunne opnå tilladelse, f.eks. fordi den pågældende ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed.

Bestemmelsen foreskriver endvidere, at kravene i §§ 61-62 i lov om finansiel virksomhed skal overholdes under driften af selskabet, hvorfor kravene ligeledes skal opfyldes efter tilladelse er opnået. På den måde sikres det, at det ikke er muligt at indsætte en stråmand eller i øvrigt at foretage ændringer efter tilladelsen er opnået uden iagttagelse af de krav, der følger af §§ 61-62 i lov om finansiel virksomhed.

I medfør af det foreslåede *stk. 3* bemyndiges Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om ansøgning om godkendelse og efterfølgende underretningspligt for e-pengeinstituttet og ejere af kvalificerede andele.

§ 39 j

§ 39 j gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, jf. artikel 15 i betalingsstjenestedirektivet.

Det foreslås med forslaget § 39 j, *stk. 1*, at lovens § 20, stk. 1-6 og 8, også finder anvendelse på e-pengeinstitutter.

Med henvisningen til § 20, stk. 1, stilles der krav om, at regnskabsaflæggelsen skal ske efter årsregnskabsloven. § 20, stk. 2, fastslår, at det anvendte regnskabsår skal være kalenderåret. Første regnskabsperiode kan dog være længere eller kortere end 12 måneder, dog højst 18 måneder. Med henvisningen til § 20, stk. 3, stilles krav om, at e-pengeinstituttet ved hvert halvår skal foretage regnskabsindberetninger til Finanstilsynet. Finanstilsynet udarbejder skemaer og vejledninger hertil. Det forudsættes, at selve årsrapporten vedlægges som bilag til disse regnskabsindberetninger.

Lovens § 20, stk. 3, bemyndiger Finanstilsynet til at fastsætte vejledninger for indberetning af regnskabsoplysninger til Finanstilsynet. Formålet med regnskabsindberetningerne er, at de skal muliggøre en sammenstilling af regnskabsoplysningerne fra e-pengeinstituttet i elektronisk form, som kan danne grundlag dels for Finanstilsynets tilsynsarbejde, dels for offentliggørelse af statistik om den finansielle sektor, herunder efterlevelse af de forpligtelser som Danmark har til at levere statistik om den finansielle sektor til internationale organisationer så som EU, OECD m.v.

De krævede indberetninger vil i vidt omfang være sammenfaldende med indholdet af årsrapporten. Finans-

tilsynet vil dog kunne kræve mere detaljerede oplysninger, end hvad der er tilfældet for årsrapporten. Finanstilsynet udarbejder særlige skemaer til brug for regnskabsindberetningerne, som er tilgængelige på Finanstilsynets hjemmeside.

Med henvisningen til § 20, stk. 4, stilles der krav til, at e-pengeinstituttets årsrapport skal revideres af instituttets eksterne revisor. Derudover skal e-pengeinstituttets revisor eller revisorer være statsautoriserede eller godkendte i henhold til lov om godkendte revisorer og revisionsvirksomheder.

Henvisningen til § 20, stk. 5, betyder, at revisorerne i et e-pengeinstitut tillige skal være revisorer i e-pengeinstituttets dattervirksomheder. Bestemmelsen finder dog ikke anvendelse på modervirksomheder og dattervirksomheder, der ikke er hjemmehørende i Danmark.

Med henvisningen til § 20, stk. 6, fastslås, at revisor straks skal give Finanstilsynet meddelelse om forhold, der er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte aktivitet. Med »afgørende betydning« for virksomhedens fortsatte aktivitet menes forhold, som kan true virksomhedens fremtidige eksistens. Der kan være tale om såvel solvensmæssige, likviditetsmæssige som andre forhold af afgørende betydning, herunder overtrædelser af lovgivningen.

Henvisningen til § 20, stk. 8, bemyndiger Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om revisionens gennemførelse.

Det foreslåede *stk. 2* foreskriver, at hvis e-pengeinstituttet udøver andre aktiviteter, som omhandlet i forslaget § 39 e, stk. 1, nr. 4, skal e-pengeinstituttets reviderede årsrapport yderligere omfatte et særskilt regnskab for henholdsvis udstedelse af de elektroniske penge og andre aktiviteter.

§ 39 k

Den foreslåede § 39 k, *stk. 1-2 og 4*, gennemfører e-pengedirektivets artikel 6, stk. 1, litra b og e, samt stk. 2 og 3. § 39 k, *stk. 3*, gennemfører e-pengedirektivets artikel 12.

Det følger af det foreslåede *stk. 1*, at kredit ikke må ydes af de midler, der er modtaget fra indehavere af elektroniske penge.

Stk. 2 indeholder tillige et forbud mod, at e-pengeinstitutter erhvervsmæssigt tager imod indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler, hvilket også gælder de midler, som modtages fra indehavere af elektroniske penge. Sådanne midler skal derfor uden ugrundet ophold veksles til elektroniske penge og stilles til rådighed for indehaveren af elektroniske penge. Begrebet »uden

ugrundet ophold« skal ses i sammenhæng med kravet om sikring af midler i lovforslagets § 39 1.

Der forslås i *stk. 3* et forbud mod tilskrivning af renter eller lignende af de beløb, som er vekslet til elektroniske penge. Der kan godt optjenes bonus på andre vilkår, som ikke knytter sig til den periode, hvor indehaveren er i besiddelse af de elektroniske penge, f.eks. ved køb af et vist antal varer. Forbuddet gælder for alle udstedere af elektroniske penge og ikke kun for e-pengeinstitutter med begrænset tilladelse.

Det følger af det foreslåede *stk. 4*, at e-pengeinstitutter kun må yde kredit i forbindelse med udbud af betalingstjenester, jf. lov om betalingstjenester bilag 1, punkt 4, 5 eller 7, og forudsat, at kravene herom i lovens § 21, stk. 2, er opfyldt.

Det fremgår af § 21, stk. 2, nr. 1, at kreditten skal være accessorisk til betalingstjenester og udelukkende må ydes i tilknytning til gennemførelse af betalingstransaktioner, f. eks. i forbindelse med udstedelse af kreditkort.

Efter § 21, stk. 2, nr. 2, gælder kravet om, at kreditten skal kræves tilbagebetalt inden for et tidsrum, der ikke må overstige 12 måneder, kun ved grænseoverskridende betalingstjenester, hvilket svarer til betalingstjenestedirektivets minimumskrav i artikel 16, stk. 3, litra b, som også gælder e-pengeinstitutter, jf. e-pengedirektivets artikel 6, stk. 1, litra b. Indehaveren skal i disse tilfælde være forpligtet til fuldt ud at tilbagebetale det skyldige beløb senest ved udgangen af 12 måneder efter, at gælden er stiftet. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at kreditten er revolverende, hvorved forstås en fleksibel kreditramme, hvorunder kunden løbende kan trække og tilbagebetale inden for fastsatte terminer i forbindelse med betalingstjenester. Det beløb, som brugeren skylder ved anvendelse af kreditrammen, skal imidlertid kræves indfriet mindst én gang om året, og kravet kan forfølges.

Efter § 21, stk. 2, nr. 3, kan Finanstilsynet kræve, at e-pengeinstituttets basiskapital til enhver tid har en passende størrelse i forhold til den samlede kredit, der ydes. Dette indebærer ikke, at der kan stilles yderligere krav om tilvejebringelse af et kapitalgrundlag udover, hvad der gælder i henhold til forslaget §§ 39 f og 39 g. Finanstilsynet skal imidlertid ved fastsættelse af kapitalkravet for det enkelte institut i henhold til forslaget § 39 g, jf. § 13, stk. 2, tage hensyn til, om og i hvilket omfang instituttet yder kredit.

Hvis kredit ikke ydes i forbindelse med udførelse af betalingstjenester, er der tale om anden aktivitet i henhold til forslaget § 39 e, stk. 1, nr. 2-4.

§ 39 l

Det foreslåede *stk. 1* stiller krav om, at e-pengeinstitutter, der udover at udstede elektroniske penge udfører andre forretningsaktiviteter, jf. § 39 e, stk. 1, nr. 2-4, skal sikre de midler, der er modtaget fra indehaverne af elektroniske penge. Hvis virksomheden udelukkende udøver aktiviteter som e-pengeinstitut eller herudover kun udbyder driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenesteydelser, jf. lovforslagets § 39 e, stk. 1, nr. 1, stilles der ikke krav om sikring af midler modtaget fra brugere.

Midlerne skal sikres senest ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, hvis midlerne ikke inden da er vekslet og stillet til rådighed for indehaveren.

E-pengeinstituttet har mulighed for at anvende henholdsvis sikringskonto eller depot efter *stk. 1* eller at stille garanti efter *stk. 2*, som henviser til lovens § 22, stk. 2.

Efter det foreslåede *stk. 3* bemyndiges Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om sikring af midler i henhold til *stk. 1* og *2*, samt om undtagelser fra kravet. Bemyndigelsen giver mulighed for at fastsætte nærmere regler om sikring af kundemidler, herunder om oprettelse af sikringskonto eller sikkerhedsdepot, en definition af »sikre, likvide aktiver«, jf. *stk. 1*, og regler om garantiudstedelse, herunder fastsættelse af størrelsen af garantibeløb samt kvaliteten af garantier, jf. *stk. 2*. Tilsvarende regler er fastsat af Finanstilsynet i bekendtgørelse nr. 1030 af 3. november 2009 om betalingsinstitutters sikring af midler modtaget fra brugere af betalingstjenester.

§ 39 m

§ 39 m gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, jf. artikel 17, stk. 7, artikel 18 og artikel 25 i betalingstjenestedirektivet.

Det følger af forslaget § 39 m, at lovens §§ 26-29 og 36 om outsourcing også finder anvendelse på e-pengeinstitutter.

Henvisningen til meddelelsespligten i lovens § 26 omfatter e-pengeinstituttets planer om at foretage outsourcing af driftsmæssige funktioner. Uanset at § 26 ikke anvender et væsentlighedskriterium (i modsætning til lovens § 28), skal bestemmelsen forstås sådan, at outsourcing af operationelle funktioner, der ikke har betydning for indehavere af elektroniske penge, ikke er omfattet af meddelelsespligten.

Henvisningen til § 27 indebærer, at e-pengeinstitutter, der foretager outsourcing af funktioner til tredjemand, fortsat bærer det fulde ansvar for opfyldelse af lovens

bestemmelser og skal træffe de nødvendige foranstaltninger til sikring heraf. Dette svarer til, hvad der gælder på andre områder, hvor finansielle virksomheder outsourcer funktioner til tredjemand. E-pengeinstitutter, der outsourcer driftsmæssige funktioner til tredjemand, har det fulde ansvar for opfyldelse af lovens bestemmelser og skal træffe de nødvendige foranstaltninger til sikring heraf. E-pengeinstituttet hæfter for erstatningskrav, som indehavere af elektroniske penge opnår mod tredjemand, jf. 1. pkt., der handler i strid med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Efter § 28 kræver det tilladelse fra Finanstilsynet, såfremt der er tale om outsourcing af væsentlige driftsmæssige funktioner. En driftsmæssig funktion betragtes som væsentlig, hvis fejl eller svigt i udførelsen i væsentlig grad vil forringe e-pengeinstituttets vedvarende overholdelse af de krav, der skal være opfyldt for at opnå tilladelse som e-pengeinstitut.

Henvisningen til § 29 medfører, at hvis den enhed, som e-pengeinstituttet outsourcer driftsmæssige funktioner til, har hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, underretter Finanstilsynet tilsynsmyndigheden i det pågældende land herom. Og omvendt følger det af henvisningen til § 36, at hvis et e-pengeinstitut, der har hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, outsourcer driftsmæssige funktioner til en enhed, der har hjemsted her i landet, underretter tilsynsmyndigheden i hjemlandet Finanstilsynet herom.

§ 39 n

Forslaget gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, jf. artikel 10, stk. 9, og artikel 25 i betalingstjenestedirektivet.

Den foreslåede § 39 n henviser til lovens §§ 30 og 31 og omhandler danske e-pengeinstitutters virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Med »virksomhed« forstås enten grænseoverskridende virksomhed med udstedelse af elektroniske penge (henvisningen til § 30) eller drift af virksomhed med udstedelse af elektroniske penge gennem en filial (henvisningen til § 31).

Hvis en virksomhed har opnået tilladelse som e-pengeinstitut, er instituttet berettiget til at udøve virksomhed med udstedelse af elektroniske penge i alle lande inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, i henhold til Traktaten om den Europæiske Unions funkti-

onsmådes bestemmelser om fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser og i overensstemmelse med reglerne i forslaget § 39 n, jf. lovens §§ 30 og 31.

Henvisningen til § 30 omhandler grænseoverskridende virksomhed. Et e-pengeinstitut, der er meddelt tilladelse her i landet, og som ønsker at udbyde grænseoverskridende virksomhed med udstedelse af elektroniske penge i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal forinden give Finanstilsynet meddelelse herom med angivelse af, i hvilket land virksomheden ønskes påbegyndt. Finanstilsynet videresender den i stk. 1 nævnte meddelelse til tilsynsmyndigheden i værtslandet senest en måned efter modtagelsen af den i stk. 1 nævnte meddelelse.

Finanstilsynet skal ikke, som ved filialetablering, indhente erklæring fra værtslandets tilsynsmyndighed om, hvorvidt den grænseoverskridende virksomhed vil øge risikoen for overtrædelse af værtslandets regler om hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme.

E-pengeinstituttet er berettiget til at påbegynde grænseoverskridende aktivitet fra det tidspunkt, hvor værtslandets kompetente myndighed har modtaget Finanstilsynets underretning. E-pengeinstituttets anmeldelse af grænseoverskridende aktivitet i den pågældende medlemsstat registreres af Finanstilsynet i det i lovens § 88 nævnte register.

Henvisningen til § 31 vedrører etablering af en filial i en anden medlemsstat. Begrebet »filial« skal forstås i overensstemmelse med betalingstjenestedirektivets artikel 4, nr. 29. Ved en filial forstås et andet forretningssted end hovedkontoret, som er en del af et e-pengeinstitut, som ikke er en juridisk person, og som direkte udfører nogle af eller alle de transaktioner, der indgår i et e-pengeinstituts virksomhed. Alle forretningssteder, som er oprettet i den samme medlemsstat af et e-pengeinstitut med hovedkontor i en anden medlemsstat, betragtes som én filial.

Et e-pengeinstitut, der er meddelt tilladelse her i landet, kan begynde at udbyde virksomhed med udstedelse af elektroniske penge gennem en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når tilsynsmyndigheden i værtslandet har modtaget meddelelse herom fra Finanstilsynet.

Tilsynsmyndigheden i værtslandet skal have oplysning om filialens navn og adresse, navnene på de personer, der er ansvarlige for filialens ledelse og dens organisationsstruktur.

Hvis tilsynsmyndigheden i værtslandet inden etablering af filialen meddeler Finanstilsynet, at der er rimelig

grund til at formode, at den påtænkte filialetablering vil øge risikoen for overtrædelse af værtslandets regler om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme eller regler, der er udstedt i medfør heraf, kan Finanstilsynet afvise at registrere filialen.

Tilsvarende kan Finanstilsynet annullere registreringen af filialen, hvis registrering allerede har fundet sted. I begge tilfælde er konsekvensen, at e-pengeinstituttet ikke kan anvende den pågældende filial i forbindelse med virksomhed med udstedelse af elektroniske penge.

Efter § 31, jf. § 30, stk. 4, skal det danske e-pengeinstitut sikre, at indehaverne af elektroniske penge orienteres om, at udbyderen er en filial af e-pengeinstituttet.

Tilsynsmyndigheden i værtslandet, hvor filialen er etableret, kan ikke modsætte sig, at e-pengeinstituttet anvender den pågældende filial, såfremt Finanstilsynet træffer beslutning om anerkendelse og registrering af filialen på trods af mulige advarsler fra tilsynsmyndigheden i værtslandet.

Af *stk. 2* fremgår det, at § 32 finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter, dog må danske e-pengeinstitutter alene have agenter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, såfremt disse kun formidler andre aktiviteter som e-pengeinstituttet udøver, og at de således ikke formidler salg af elektroniske penge, og såfremt kravene i lovens § 32 i øvrigt er opfyldt.

§ 39 o

Forslaget gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, jf. betalings tjenestedirektivets 25, stk. 1.

Forslagets § 39 o henviser til lovens §§ 33 og 34 og omhandler udenlandske e-pengeinstitutters virksomhed her i landet, når disse er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, herunder mulighed for udbud af grænseoverskridende aktiviteter her i landet, og filialetablering her i landet.

Et udenlandsk e-pengeinstitut, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union, eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan begynde at udbyde grænseoverskridende tjenester her i landet, når Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndigheden i hjemlandet.

Et e-pengeinstitut i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan begynde at udbyde virksomhed med udstedelse af elektroniske pen-

ge gennem en filial her i landet, når Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndigheden i hjemlandet. Herudover skal der medfølge en række oplysninger om filialen. Finanstilsynet skal have oplysning om filialens navn og adresse, navnene på de personer, der er ansvarlige for filialens ledelse og dens organisationsstruktur.

Hvis Finanstilsynet inden etablering af filialen meddeler hjemlandets kompetente myndighed, at Finanstilsynet har rimelig grund til at formode, at den påtænkte filialetablering eller anvendelse af filialen her i landet vil øge risikoen for overtrædelse af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme eller de regler, der er udstedt i medfør heraf, kan hjemlandets kompetente myndighed med hjemmel i nationale regler, der gennemfører e-pengedirektivet og betalings tjenestedirektivet, afvise at registrere filialen eller annullere registreringen af filialen, hvis registrering allerede har fundet sted, med den konsekvens, at e-pengeinstituttet ikke kan anvende den pågældende filial i forbindelse med virksomhed med udstedelse af elektroniske penge.

Efter forslagens § 39 o, jf. § 30, stk. 3, skal det udenlandske e-pengeinstitut sikre, at indehaveren af elektroniske penge orienteres om, at udstederen er en filial af e-pengeinstituttet.

Finanstilsynet kan ikke modsætte sig, at det udenlandske e-pengeinstitut anvender den pågældende filial, hvis tilsynsmyndigheden i hjemlandet træffer beslutning om anerkendelse og registrering af filialen på trods af mulige advarsler fra Finanstilsynet.

Af *stk. 2* fremgår det, at § 35 finder tilsvarende anvendelse, dog må udenlandske e-pengeinstitutter med tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, alene have agenter her i landet, såfremt disse kun formidler andre aktiviteter som e-pengeinstituttet udøver, og at de således ikke formidler salg af elektroniske penge, og såfremt kravene i lovens § 35 i øvrigt er opfyldt.

§ 39 p

Den foreslåede § 39 p omhandler betingelserne for opnåelse af begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge. De foreslåede bestemmelser opregner betingelserne for, at Finanstilsynet kan give en virksomhed en begrænset tilladelse, og svarer til reglerne i lovens kapitel 3 om begrænset tilladelse til udbud af betalings-tjenester. En begrænset tilladelse indebærer, at virksomheden er berettiget til at udstede elektroniske penge til

indehavere her i landet. Tilladelsen kan ikke anvendes uden for landets grænser.

En begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge omfatter ikke andre aktiviteter end de aktiviteter, som er nævnt i § 39 p, stk. 1. Derfor skal virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge, der ønsker at udbyde betalingstjenester, søge om tilladelse som betalingsinstitut, jf. lovens § 7, som virksomhed med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, jf. lovens § 37, eller som e-pengeinstitut omfattet af forslaget § 39 a. Dette gælder også, selvom betalingstjenesterne har tilknytning til udstedelsen af de elektroniske penge. Virksomheder med begrænset tilladelse kan kun udstede elektroniske penge i Danmark og kan ikke drive grænseoverskridende e-pengevirksomhed.

Det skal i forbindelse med indgivelse af ansøgning om begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge angives, hvilke aktiviteter der ansøges om tilladelse til, jf. forslaget § 39 p, stk. 3, nr. 2.

I medfør af *stk. 1, nr. 1*, kan en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge omfatte elektroniske penge lagret på instrumenter med begrænset anvendelse. Et »instrument« skal forstås i overensstemmelse med betalingstjenestedirektivets artikel 3, litra k, jf. artikel 1, stk. 4, i e-pengedirektivet som omfatter tjenester baseret på instrumenter, der kun kan anvendes til at erhverve varer eller tjenesteydelser inden for udstederens forretningssteder eller i henhold til en kommerciel aftale med udstederen enten inden for et begrænset net af tjenesteydere eller for en begrænset række varer eller tjenesteydelser.

Elektroniske penge lagret på instrumenter med begrænset anvendelse til brug for erhvervelse af varer eller tjenesteydelser betegnes i det følgende som »elektroniske penge med begrænset anvendelse«.

Elektroniske penge med begrænset anvendelse kan kun anvendes i et begrænset net af tjenesteydere, hvorved forstås, at de elektroniske penge kun kan anvendes i et begrænset antal forretninger eller til at erhverve en begrænset række varer eller tjenesteydelser. Der er tale om alternative krav, hvor anvendelsesområdet for de elektroniske penge kan opfylde et eller flere af de opregnede kriterier. Der er således ikke krav om, at anvendelsesområdet for de elektroniske penge skal opfylde alle betingelser for, at der er tale om elektroniske penge med begrænset anvendelse. Ved forretninger menes både fysiske butikker og internetbutikker. Vurderingen af, om der foreligger elektroniske penge med begrænset anvendelse, skal ske på baggrund af de anvendelsesmuligheder, der er tilknyttet de elektroniske penge.

Elektroniske penge, der kun kan anvendes i et bestemt butikscenter, kan være et begrænset net. Dette vil for eksempel kunne være tilfældet, hvis alle forretninger i et butikscenter går sammen om i fællesskab at udstede et gavekort, som kun kan anvendes hos centerets forretninger med alle butikscenterets forretninger som selskabsdeltagere. Sådanne kort vil blive anset for at være et begrænset net, fordi det kun kan bruges hos kortudstederne. Hvis de elektroniske penge kun kan anvendes til at erhverve en begrænset række varer eller tjenesteydelser, er det ikke afgørende hvor mange forretninger, der tager imod betalingsinstrumentet. En udsteder af elektroniske penge, der indgår en aftale med en forretning om at udbyde et gavekort, der kun kan anvendes i den pågældende forretning eller forretningskæde, vil også udstede elektroniske penge med begrænset anvendelse, fordi gavekortet kun kan anvendes i et begrænset antal forretninger.

Elektroniske penge med begrænset anvendelse kan ud over gavekort eksempelvis være kantinekort, som kan anvendes til betaling for mad i virksomhedens egen kantine eller spisesteder, som ligger i umiddelbar nærhed af arbejdspladsen, medlemskort med betalingsfunktion, f.eks. et medlemskort til et motionscenter, hvorpå der kan forudbetales/indsættes midler, der kan anvendes til betaling for særlige tjenester, der tilbydes af motionscenteret samt forudbetalte transportkort, der kan anvendes til køb af billetter til tog, bus og metro.

Hvis de elektroniske penge ikke falder inden for de ovenfor opregnede eksempler, vil der ved vurderingen af, om der foreligger elektroniske penge med begrænset anvendelse blive lagt vægt på, om de elektroniske penge kun kan anvendes hos et begrænset antal forretninger eller kun for en begrænset række varer eller tjenesteydelser.

Hvor virksomhedens samlede forpligtelser i forbindelse med de uindfriede elektroniske penge på intet tidspunkt overstiger et beløb der modsvarer værdien af 5 mio. euro, kan de elektroniske penge efter forslaget til *nr. 2* udstedes af virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge. Denne bestemmelse er derfor en undtagelse til e-pengedirektivets krav om, at elektroniske penge kun kan udstedes af pengeinstitutter, Danmarks Nationalbank og offentlige myndigheder. En udsteder af elektroniske penge der på intet tidspunkt har uindfriede elektroniske penge for et beløb, der modsvarer en værdi på over 5 mio. euro, kan derfor nøjes med at ansøge om en begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge. Ved »uindfriede elektroniske penge« forstås de af virksomheden udstedte elektroniske penge, som indehaveren af de elektroniske penge endnu ikke har anvendt. For virksomheder, der er i drift ved lovens

ikrafttræden, skal grænseværdien på et beløb der modsvare værdien af 5 mio. euro beregnes på baggrund af det senest reviderede regnskab og en budgetprognose for det første regnskabsår, mens vurderingen ved nystartede virksomheder skal foretages på baggrund af en budgetprognose for det første regnskabsår.

Forslagets § 39 p, stk. 2, opregner betingelserne for, hvornår Finanstilsynet kan give en virksomhed en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge.

Efter forslaget til § 39 p, stk. 2, nr. 1, stilles krav om, at virksomheden skal have hovedkontor og hjemsted i Danmark. Hvis en udenlandsk udsteder af elektroniske penge har et datterselskab i Danmark, vil datterselskabet have hovedkontor og hjemsted i Danmark. Finanstilsynet kan derudover også give begrænset tilladelse som udsteder af elektroniske penge omfattet af § 39 p, stk. 1, nr. 1, til virksomheder, der har hovedkontor og hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, jf. dog stk. 4.

Den foreslåede nr. 2 henviser til § 37, stk. 1, nr. 2 og 3, om begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester. Virksomheden skal efter § 37, stk. 1, nr. 2, have forretningsgange på alle væsentlige aktivitetsområder, f.eks. aftaleindgåelse, dokumentation for gennemførte transaktioner og fejlhåndtering. Ved vurderingen af om kravet til forretningsgange er opfyldt tages hensyn til den enkelte virksomheds størrelse. Forretningsgangene skal bidrage til at sikre, at virksomheden drives forsvarligt og i overensstemmelse med de regler, der gælder for virksomhed med udstedelse af elektroniske penge. Forretningsgangene bør derfor som minimum beskrive, hvorledes virksomheden sikrer, at reglerne iagttages.

Efter den gældende § 37, stk. 1, nr. 3, skal medlemmerne af virksomhedens bestyrelse og direktion samt, når det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenesteaktiviteter, opfylde kravene til egnethed og hæderlighed i lovens § 18. Da en begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge kan opnås af både fysiske og juridiske personer, følger det af nr. 3, 2. pkt., at hvis virksomheden drives som interessentskab eller enkeltmandsvirksomhed, finder § 18 tilsvarende anvendelse på den eller de for virksomheden personligt ansvarlige enkeltpersoner.

Det er endvidere efter forslagens nr. 3 et krav, at betingelserne efter forslagens § 39 p, stk. 1, er opfyldt. Det vil sige, at hvis en virksomhed ønsker at udstede elektroniske penge lagret på instrumenter med begrænset anvendelse til brug for erhvervelse af varer eller tjenesteydelser, jf. § 39 p, stk. 2, nr. 1, er det en betingelse, at de elektroniske penge, som virksomheden udbyder, kan

betegnes som sådanne. Hvis virksomheden ønsker at udstede elektroniske penge uden begrænset anvendelsesområde, kan dette kun ske som virksomhed med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge, hvis grænseværdien for omsætning er opfyldt, jf. § 39 p, stk. 2, nr. 2.

Forslaget til stk. 3 indeholder de indholdsmæssige krav, som en ansøgning om begrænset tilladelse skal indeholde. Efter forslagens stk. 3, nr. 1, skal der gives oplysninger om direktører og ledelsesansvarlige for virksomheden, og, når det er relevant, ledelsesansvarlige for forvaltningen af virksomhedens udstedelse af elektroniske penge, der dokumenterer, at kravene i henhold til lovens § 18 er opfyldt. Stk. 3, nr. 2, stiller krav om, at ansøgningen skal indeholde oplysninger om, hvilke af de aktiviteter der er nævnt i § 39 p, stk. 1, som virksomheden har til hensigt at udøve. Det skal således oplyses, om ansøgeren vil udstede elektroniske penge med begrænset anvendelse eller elektroniske penge, hvor udstederens samlede forpligtelser på intet tidspunkt overskrider grænseværdien i § 39 p, stk. 1, nr. 2. Hvis ansøgeren har til hensigt at udøve aktiviteter omfattet af forslagens § 39 p, stk. 1, nr. 1, dvs. udstede elektroniske penge lagret på instrumenter med begrænset anvendelse til brug for erhvervelse af varer eller tjenesteydelser, følger det af forslaget til nr. 3, at ansøgningen skal indeholde en beskrivelse af anvendelsesområdet for de elektroniske penge samt begrundelse for, at tjenesten er omfattet af § 39 p, stk. 1, nr. 1. Disse oplysninger skal gøre det muligt for Finanstilsynet at vurdere, om tjenesten opfylder kravene til at være elektroniske penge med begrænset anvendelse. For en beskrivelse af kravene hertil henvises til bemærkningerne til forslagens § 39 p, stk. 1, nr. 1. Hvis ansøgeren har til hensigt at udøve aktiviteter omfattet af § 39 p, stk. 1, nr. 2, skal ansøgningen indeholde en forretningsplan med budgetprognose for det første regnskabsår samt det senest reviderede årsregnskab, hvis et sådan er udarbejdet, jf. nr. 4.

Efter det foreslåede stk. 4 kan Finanstilsynet dispensere fra kravet om begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge omfattet af § 39 p, stk. 1, nr. 1, til virksomheder, der har en lignende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Disse virksomheder skal dog anmeldes til Finanstilsynet og registreres i overensstemmelse med de foreslåede tilføjelser til § 88, jf. lovforslagets § 1, nr. 16, inden virksomheden påbegyndes. Bestemmelsen har til formål at sikre, at virksomheder, der i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har mulighed for at udstede elektroniske penge, ikke skal søge om en be-

grænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge, hvis den udenlandske tilladelse har et indhold, der ligner en begrænset tilladelse efter §§ 39 p og 39 q. Ved vurderingen af om der foreligger en lignende tilladelse, vil der blive lagt vægt på, hvilke vilkår der skal opfyldes for at opnå tilladelsen samt de udenlandske bestemmelser beskyttelsesniveau. Derimod er det ikke en betingelse, at der gælder identiske vilkår i det andet land.

§ 39 q

Efter forslaget til *stk. 1* bortfalder en tilladelse til at yde aktiviteter omfattet af § 39 p, stk. 1, nr. 2, første gang e-pengeinstituttets samlede forpligtelser i forbindelse med uindfriede elektroniske penge overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 5 mio. euro. Hvis virksomheden senest 30 dage senere søger om tilladelse efter § 39 a, kan virksomheden dog fortsætte sin aktivitet i henhold til § 39 p. Opnår virksomheden ikke en ny tilladelse, må den indstille sin virksomhed med udstedelse af elektroniske penge.

Det foreslåede *stk. 2* indeholder en bemyndigelse til Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om sikring af midler modtaget fra brugerne af de elektroniske penge for så vidt angår e-pengeinstitutter med begrænset tilladelse. Bestemmelsen forudsættes anvendt, hvis der i forbindelse med administrationen af reglerne om begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge skulle vise sig et behov for regler svarende til, hvad der gælder for e-pengeinstitutter, jf. forslagens § 39 l.

§ 39 r

En virksomhed med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge er, jf. forslaget til *stk. 1*, forpligtet til snarest muligt at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af den begrænsede tilladelse.

Hvis Finanstilsynet i forbindelse med behandlingen af ansøgningen har indhentet yderligere oplysninger og lagt disse til grund ved meddelelse af tilladelse, skal ændringer i disse oplysninger også meddeles Finanstilsynet.

Det følger af bestemmelsen, at kun ændringer i oplysninger, som tilsynet har lagt til grund ved meddelelse af tilladelse, skal meddeles til Finanstilsynet. Meddelelsespligten omfatter derfor ikke enhver ændring i oplysninger, som er indeholdt i det materiale, som Finanstilsynet har modtaget. Eksempler på ændringer, der ikke skal meddeles Finanstilsynet, kan være ændringer i telefonnummer, e-mailadresse samt ændringer i forretningsgange, der ikke har betydning for at sikre efterlevelsen af lovgivningen. Sker der derimod ændrin-

ger i antallet af omfattede virksomheder, som accepterer de elektroniske penge, så der ikke længere foreligger elektroniske penge med begrænset anvendelse, eller indtræder der et nyt bestyrelsesmedlem, skal Finanstilsynet underrettes.

Som et særligt tilfælde, hvor en virksomhed med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge skal give meddelelse til Finanstilsynet, foreslås det i *stk. 2*, at en virksomhed, der har begrænset tilladelse omfattet af forslagens § 39 p, stk. 1, nr. 2, skal underrette Finanstilsynet, så snart de samlede forpligtelser i forbindelse med uindfriede elektroniske penge overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 5 mio. euro.

En virksomhed med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge, skal efter forslaget til *stk. 3* én gang om året indsende en erklæring om, at virksomheden opfylder betingelserne for at få tilladelse efter § 39 p samt oplysning om de samlede udestående elektroniske penge. Erklæringen skal være underskrevet af virksomhedens bestyrelse og direktion. Hvis virksomheden ikke drives i selskabsform, skal erklæringen underskrives af den daglige ledelse. Selvom virksomhederne er forpligtede til løbende at sikre, at betingelserne for at opretholde en tilladelse er opfyldt, sikrer forslaget til *stk. 3*, at virksomheden overfor Finanstilsynet én gang om året erklærer, at dette er tilfældet.

Med det foreslåede *stk. 4* bemyndiges Finanstilsynet til at fastsætte regler om hvilke ændringer, der skal underrettes om i henhold til *stk. 1*. Det er formålet med denne bemyndigelsesbestemmelse at give Finanstilsynet mulighed for at præcisere, hvilke ændringer i de oplysninger, som tilsynet har modtaget, tilsynet skal orienteres om. Herved sikres det, at ikke enhver lille ændring i materialet skal indberettes til tilsynet.

§ 39 s

Forslagets § 39 s omhandler udstedelse og indløsning af elektroniske penge og gennemfører e-pengedirektivets artikel 11. Bestemmelsen finder også anvendelse på andre virksomheder end e-pengeinstitutter omfattet af forslagens § 2 a.

Det følger af *stk. 1*, at de elektroniske penge ikke må udstedes til overkurs, hvilket betyder, at det indbetalte beløb ikke må være større end det krav, som indehaveren af de elektroniske penge har mod udstederen af elektroniske penge.

Bestemmelsen indeholder derimod ikke et forbud mod at opkræve et gebyr ved udstedelse af elektroniske penge.

Den foreslåede *stk. 2* giver indehaveren af de elektroniske penge en ret til at få tilbagebetalt restværdien af de

elektroniske penge til pålydende værdi inden udløbet af de elektroniske penge. Derudover er det muligt for indehaveren af de elektroniske penge at få hele restbeløbet udbetalt i de tilfælde, hvor de elektroniske penge er udløbet, dvs. at de elektroniske penge ikke længere kan anvendes, eller i op til et år efter udløbet af de elektroniske penge.

Retten er gældende i de elektroniske penges gyldighedsperiode og i et år efter gyldighedsperiodens udløb. Hvis der ikke er aftalt en gyldighedsperiode gælder bestemmelsen til enhver tid.

Udstedere af elektroniske penge kan tilbagebetale restbeløbet i sedler og mønter eller ved overførsel til en konto i et pengeinstitut.

Efter den foreslåede *stk. 3* er det som udgangspunkt ikke muligt for udstedere af elektroniske penge at kræve gebyr ved indløsningen af de elektroniske penge. Der er dog fastsat tilfælde, hvor det er muligt at opkræve gebyr, nemlig hvis indehaveren af de elektroniske penge ønsker indløsning inden, de elektroniske penge udløber eller i tilfælde, hvor der er gået mere end et år efter udløbet af de elektroniske penge. Der kan derfor ikke kræves gebyr, hvis der anmodes om indløsning inden udløbet af de elektroniske penge.

Det foreslås, at der i *stk. 4* stilles krav om, at et eventuelt gebyr, som nævnt i *stk. 3*, skal stå i rimeligt forhold til og svare til de faktiske omkostninger for udstederen af elektroniske penge.

Det opkrævede gebyr skal være proportionalt og svare til de faktiske omkostninger for udstederen af de elektroniske penge. Der må derfor ikke beregnes en fortjeneste ved indløsningen. Det må antages, at de nødvendige omkostninger normalt vil være meget små, da der er tale om en simpel transaktion. Det er udstederen, der skal dokumentere, at gebyret står i rimeligt forhold til de faktiske udgifter.

Den foreslåede *stk. 5* stiller krav om, at betingelser for indløsning og eventuel opkrævning af gebyr klart skal fremgå af aftalen mellem udsteder og indehaver af de elektroniske penge. Oplysningerne skal gives til indehaveren, inden aftalen indgås.

Det følger heraf, at udstederen ikke kan opkræve gebyrer, hvis det ikke klart fremgår af aftalen. Dette stemmer tillige overens med principperne om god skik.

§ 39 t

Det foreslås med henvisning til § 84 i § 39 t, at virksomheder, der udsteder elektroniske penge, skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet.

Bestemmelsen i § 84 svarer til de bestemmelser om god skik, der findes i lovgivningen på det finansielle område. God skik-regler har til formål at sikre, at kunderne kan have tillid til markedet, og de virksomheder der agerer på markedet, og vil endvidere bidrage til at sikre et velfungerende marked.

Henvisningen til § 84, stk. 2, medfører, at økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for virksomheder, der udsteder elektroniske penge.

Til nr. 13 (lov om betalingstjenester § 51, stk. 6)

Det foreslås at ophæve § 51, stk. 6, om udbetaling af betalingsmidlers restværdi under særlige omstændigheder, fordi denne bestemmelse erstattes af forslaget til § 39 s om indløsning af elektroniske penge.

Til nr. 14 (lov om betalingstjenester § 88, stk. 1, nr. 1)

Ændringen er en konsekvens af ændringen af § 88, stk. 3 og 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 16. Der er ikke tilset nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 15 (lov om betalingstjenester § 88, stk. 1, nr. 2)

Ændringen er en konsekvens af ændringen af § 88, stk. 3 og 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 16. Der er ikke tilset nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 16 (lov om betalingstjenester § 88, stk. 1, nr. 3 og 4)

Bestemmelsen gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, jf. betalingstjenestedirektivets artikel 13.

I henhold til det foreslåede *stk. 1, nr. 3 og 4*, skal Finanstilsynet oprette et offentligt register over virksomheder, der har fået tilladelse som e-pengeinstitutter i Danmark, og disses institutters og filialer, samt over virksomheder, der har fået begrænset tilladelse som udsteder af elektroniske penge i henhold til forslagens §§ 39 p og 39 q.

Filialer skal ikke registreres i et offentligt register i et andet land inden for den Europæiske Union end i den medlemsstat, hvor e-pengeinstituttet er registreret (instituttets hjemland). Alle forretningssteder i samme medlemsstat, som er oprettet af et e-pengeinstitut med hovedkontor i en anden medlemsstat, betragtes som én filial.

Til nr. 17 (lov om betalingstjenester § 90, stk. 2 og 3)

Forslagets § 90 gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, jf. betalingstjenestedirektivets artikel 12.

I henhold til den foreslåede § 90, stk. 2, bortfalder en virksomheds tilladelse som e-pengeinstitut eller begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge, hvis virksomheden ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist af 12 måneder, udtrykkeligt giver afkald på at gøre brug af tilladelsen, eller ikke har udøvet virksomhed som e-pengeinstitut eller virksomhed med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge i en periode på over seks måneder.

Det foreslås i § 90, stk. 3, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse som e-pengeinstitut, som er meddelt i medfør af forslaget § 39 a, eller en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge, som er meddelt i medfør af forslaget § 39 p.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med forslaget § 39 b, hvoraf det fremgår, at e-pengeinstituttet er forpligtet til at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse. Underretning skal ske på forhånd, hvis ændringen må betragtes som væsentlig. I andre tilfælde skal underretning finde sted snarest muligt. En tilsvarende underretningspligt gælder for virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge, jf. forslaget § 39 r.

Efter den foreslåede *stk. 3, nr. 1*, kan en tilladelse inddrages, hvis den er opnået på baggrund af urigtige oplysninger eller på anden uredelig vis. Det er en forudsætning, at forholdet har haft en vis betydning for Finanstilsynets beslutning. Endvidere er det en forudsætning, at oplysningerne har været bevidst urigtige. Er det sidste ikke tilfældet, må Finanstilsynet vurdere forholdet efter nr. 3.

I henhold til *stk. 3, nr. 2*, kan en tilladelse inddrages, hvis virksomheden ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse som beskrevet i forslaget §§ 39 a og 39 p.

Endelig kan en tilladelse inddrages i henhold til *stk. 3, nr. 3*, hvis der efter Finanstilsynets vurdering foreligger en klar overtrædelse af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme. Der forudsættes en høj grad af væsentlighed og klare faktuelle oplysninger, hvis inddragelse af tilladelse skal finde sted med henvisning hertil.

Til nr. 18 (lov om betalingstjenester § 106, stk. 1)

Det foreslås at indsætte en henvisning til § 39 s i § 106, *stk. 1*, der opregner hvilke bestemmelser om betalingstjenester, der finder anvendelse på betalingsurrogater, således at også § 39 s er omfattet heraf.

Til nr. 19-22 (lov om betalingstjenester § 107, stk. 1-3)

Efter den gældende straffebestemmelse i lov om finansiel virksomhed § 373, stk. 1, straffes overtrædelse af reglerne for udstedere af elektroniske penge § 308, stk. 1, 2 og 7, §§ 309 og 310, § 317, stk. 1 og stk. 3, 1. pkt., § 320, stk. 1, § 321, § 322, stk. 2, og §§ 329 og 331 med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Overtrædelse af bestemmelserne vedrører kravet om tilladelse.

Efter den gældende § 107 i lov om betalingstjenester straffes overtrædelser af § 2, § 7, stk. 1, 1. pkt., §§ 8 og 10, § 21, stk. 1 og 3, § 22, stk. 1, og § 39, stk. 1-3, med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Der er tale om overtrædelser, som har tilknytning til tilladelsen – både de formelle krav til at tilladelsen meddeles samt det forhold at en virksomhed udsteder elektroniske penge uden tilladelse.

Efter § 107, stk. 2 og 3, straffes øvrige overtrædelser af lov om betalingstjenester med bøde. Disse bestemmelser vedrører selve reguleringen af betalingsinstitutterne, som har tilladelse, såsom regler for outsourcing, ledelse og indretning af virksomheden, betingelser for ydelse af kredit, anvendelse af agenter m.v.

Med forslaget straffes overtrædelse af de bestemmelser, som i lov om finansiel virksomhed § 373 straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, på tilsvarende måde efter overførsel af bestemmelserne til lov om betalingstjenester. Med ændringen skal de øvrige bestemmelser, som vedrører selve reguleringen af virksomheder med tilladelse og bl.a. henviser til allerede gældende regler i lov om betalingstjenester, og som efter den gældende *stk. 2* straffes med bøde, tilsvarende straffes med bøde.

Til § 2

Til nr. 1 (lov om finansiel virksomhed § 1, stk. 10)

Ændringen er en konsekvens af ophævelsen af kapitel 19, jf. lovforslagets § 2, nr. 6, som med dette lovforslag med visse ændringer foreslås overført til lov om betalingstjenester. Der er ikke herudover tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 2 (lov om finansiel virksomhed § 1, stk. 14)

Ændringen er en konsekvens af ophævelsen af kapitel 19, jf. lovforslagets § 2, nr. 6, som med dette lovforslag med visse ændringer foreslås overført til lov om betalingstjenester. Der er ikke herudover tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 3 (lov om finansiel virksomhed § 1, stk. 15)

Ændringen er en konsekvens af ophævelsen af kapitel 19, jf. lovforslagets § 2, nr. 6, som med dette lovforslag med visse ændringer foreslås overført til lov om betalingstjenester. Der er ikke herudover tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 4 (lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 6)

Ændringen gennemfører e-pengedirektivets artikel 20. Det foreslås, at udstedere af elektroniske penge bliver omfattet af definitionen på et »finansieringsinstitut« i lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 6. Ændringen skal læses i sammenhæng med ændringen i lovens bilag 2, jf. lovforslaget § 2, nr. 13.

Til nr. 5 (lov om finansiel virksomhed § 61, stk. 5, nr. 2)

Ændringen er en konsekvens af ophævelsen af kapitel 19, jf. lovforslagets § 2, nr. 6, som med dette lovforslag med visse ændringer foreslås overført til lov om betalingstjenester. Der er ikke herudover tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 6 (lov om finansiel virksomhed kapitel 19)

Ændringen gennemfører e-pengedirektivets artikel 20. Det foreslås, at kapitel 19 om udstedere af elektroniske penge i lov om finansiel virksomhed ophæves, da e-pengedirektiv 2009/110/EF gennemføres i lov om betalingstjenester. Kapitel 19 gennemfører direktiv 2000/46/EF af 18. september 2000 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, som ophæves ved ikrafttrædelsen af e-pengedirektiv 2009/110/EF.

Til nr. 7 (lov om finansiel virksomhed § 354 b, stk. 2)

Ændringen er en konsekvens af ophævelsen af kapitel 19, jf. lovforslagets § 2, nr. 6, som med dette lovforslag med visse ændringer foreslås overført til lov om betalingstjenester. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 8 (lov om finansiel virksomhed § 361, stk. 1, nr. 24 og 25)

Ændringen er en konsekvensrettelse på baggrund af lovforslagets § 1, nr. 2, hvoraf følger, at titlen på lov om betalingstjenester ændres til »lov om betalingstjenester og elektroniske penge«.

Til nr. 9 (lov om finansiel virksomhed § 361, stk. 1, nr. 27 og 28)

Ændringen gennemfører e-pengedirektivets artikel 20. Det foreslås at indsætte en hjemmel i lov om finansiel virksomhed § 361, stk. 1, til at opkræve et gebyr for e-pengeinstitutter og e-pengeinstitutter med begrænset tilladelse.

For e-pengeinstitutter foreslås et årligt gebyr på 60.000 kr., som svarer til det gebyr, som gælder for betalingsinstitutter. Der er ved fastsættelsen af gebyrets størrelse lagt vægt på, at der skal føres et løbende tilsyn med, at disse virksomheder lever op til lovens krav for at opnå en tilladelse som e-pengeinstitut, herunder lovens kapitalkrav.

For e-pengeinstitutter med begrænset tilladelse foreslås et årligt gebyr på 6.000 kr., som svarer til det gebyr, der er fastsat for virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester. Der er ved fastsættelsen af gebyrets størrelse lagt vægt på, at en sådan tilladelse meddeles på lempeligere vilkår end der gælder for en tilladelse til at drive virksomhed som investeringsrådgiver, hvor afgiften udgør 10.000 kr. For de øvrige virksomheder, der er omfattet af lov om betalingstjenester, dvs. kreditinstitutter og udstedere af elektroniske penge, opkræves afgiften efter de almindelige bestemmelser i § 391, stk. 1, nr. 8, og §§ 393 og 394 i lov om finansiel virksomhed. Afgiftsbestemmelsen vil blive taget op til revision efter en årrække med henblik på at vurdere, om erfaringerne med lov om betalingstjenester bør føre til en ændring af afgiftsbestemmelsen.

Til nr. 10 (lov om finansiel virksomhed § 373, stk. 1)

Ændringen er en konsekvens af ophævelsen af kapitel 19, jf. lovforslagets § 2, nr. 6, som med dette lovforslag med visse ændringer foreslås overført til lov om betalingstjenester. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 11 (lov om finansiel virksomhed bilag 1, nr. 3)

Ændringen er en konsekvensrettelse på baggrund af lovforslagets § 1, nr. 2, hvoraf følger, at titlen på lov om betalingstjenester ændres til »lov om betalingstjenester og elektroniske penge«. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 12 (lov om finansiel virksomhed bilag 2, nr. 4)

Ændringen er en konsekvensrettelse på baggrund af lovforslagets § 1, nr. 2, hvoraf følger, at titlen på lov om betalingstjenester ændres til »lov om betalingstjenester og elektroniske penge«. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 13 (lov om finansiel virksomhed bilag 2, nr. 15)

Ændringen gennemfører e-pengedirektivets artikel 20. Det følger af forslaget, at udstedere af elektroniske penge bliver omfattet af bilag 2 i lov om finansiel virksomhed om kreditinstitutvirksomhed.

Til § 3

Til nr. 1 (hvidvaskloven § 20, stk. 1, nr. 5)

E-pengedirektivets artikel 19 foreskriver, at artikel 11, stk. 5, litra d, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme (3. hvidvaskdirektiv) ændres. Bestemmelsen er gennemført i § 20, stk. 1, nr. 5, i hvidvaskloven og undtager – indenfor nærmere angivne grænser – elektroniske penge fra hvidvasklovens legitimationskrav.

Det foreslås at hæve beløbsgrænsen for ikke genopladelige medier således, at de er undtaget fra legitimationskravet i hvidvaskloven, hvis der maksimalt kan lagres et beløb, der modsvarer værdien af 250 euro. Den nuværende beløbsgrænse er et beløb, der modsvarer værdien af 150 euro.

Derudover foreslås det at indsætte en ny bestemmelse, som undtager ikke genopladelige medier, som kun kan anvendes i Danmark, hvis der maksimalt kan lagres et beløb, der modsvarer værdien af 500 euro.

Den gældende bestemmelse i hvidvaskloven anvender betegnelsen genopladelige og ikke genopladelige kort, selvom bestemmelsen også finder anvendelse på andre medier for elektroniske penge end kort. Det foreslås derfor at ændre betegnelsen »kort« til »medie« for at gøre bestemmelsen mere teknologineutral.

Til nr. 2 (hvidvaskloven bilag 1, nr. 4)

Ændringen er en konsekvensrettelse på baggrund af lovforslagets § 1, nr. 2, hvoraf følger, at titlen på lov om betalingstjenester ændres til »lov om betalingstjenester og elektroniske penge«. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring hermed.

Til § 4

Til nr. 1 (lov om visse forbrugeraftaler § 9, stk. 3)

Ændringen er en konsekvensrettelse på baggrund af lovforslagets § 1, nr. 2, hvoraf følger, at titlen på lov om betalingstjenester ændres til »lov om betalingstjenester og elektroniske penge«. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring.

Til § 5

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 2011.

Til § 6

Den foreslåede bestemmelse indeholder i *stk. 1* en overgangsbestemmelse for juridiske personer, der inden den 1. januar 2011 har påbegyndt virksomhed, som efter lovens ikrafttræden vil kræve tilladelse efter § 39 a. Disse selskaber kan fortsætte deres virksomhed her i landet og i et andet land inden for Den Europæiske Union uden tilladelse indtil den 30. oktober 2011. Inden denne dato skal Finanstilsynet have modtaget en ansøgning om tilladelse fra selskabet, som behandles i henhold til forlagets bestemmelser herom.

Den foreslåede *stk. 2* indeholder en overgangsbestemmelse for virksomheder, som inden den 1. januar 2011 er påbegyndt virksomhed omfattet af § 39 p. Disse selskaber kan indtil den 30. april 2012 fortsætte denne virksomhed uden tilladelse.

Til § 7

Bestemmelsen vedrører lovforslagets territoriale afgrænsning. Det foreslås i *stk. 1*, at loven som udgangspunkt ikke gælder for Færøerne og Grønland, jf. dog *stk. 2* og *3*.

Det foreslås i *stk. 2*, at lov om betalingstjenester, lov om finansiel virksomhed og lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk. 3*, at lov om visse forbrugeraftaler ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF, (betalingstjenestedirektivet) (EU-Tidende 2007 nr. L 319, s. 1).

Lov om betalingstjenester

§ 1, stk. 1 ---

Stk. 2. Kapitel 10 finder anvendelse på betaling med betalingssurrogater, jf. § 102, der ikke udgør betalingstjenester omfattet af bilag 1.

§ 2. Betalingstjenester må kun udbydes her i landet af følgende udbydere, der er meddelt tilladelse her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område:

- 1) Pengeinstitutter.
- 2) Betalingsinstitutter, jf. kapitel 2.
- 3) Udstedere af elektroniske penge, jf. kapitel 19 i lov om finansiel virksomhed.
- 4) Danmarks Nationalbank.
- 5) Offentlige myndigheder.

I lov nr. 385 af 25. maj 2009 om betalings-tjenester, som ændret ved § 4 i lov nr. 1273 af 16. december 2009, § 5 i lov nr. 579 af 1. juni 2010 og § 26 i lov nr. 718 af 25. juni 2010, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnote 1* til lovens titel indsættes efter »(EU-Tidende 2007 nr. L 319, s. 1)«: »samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 267, side 7«.

2. Lovens *titel* affattes således:

»Lov om betalingstjenester og elektroniske penge«

3. Overalt i loven ændres »Fællesskabet« til: »Unionen«.

4. I § 1, *stk. 2*, indsættes som *2. pkt.*:

»Lovens kapitel 3 a finder anvendelse på udstedelse af elektroniske penge.«

5. I § 2, *stk. 1, nr. 3*, ændres »kapitel 19 i lov om finansiel virksomhed« til: »kapitel 3 a«.

§ 2. ---

6. Efter § 2 indsættes:

»§ 2 a. Elektroniske penge må kun udstedes af virksomheder med tilladelse efter kapitel 3 a eller tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, virksomheder med begrænset tilladelse efter §§ 39 p og 39 q og af følgende:

- 1) Pengeinstitutter.
- 2) Danmarks Nationalbank.
- 3) Offentlige myndigheder.«

§ 4. Loven finder ikke anvendelse på:

Nr. 1-13.

- 14) Betalingstransaktioner, der er gennemført ved hjælp af alle former for telekommunikations-, digital- eller it-udstyr, hvor de erhvervede varer eller tjenesteydelser leveres til og skal anvendes ved hjælp af telekommunikations-, digital- eller it-udstyr, forudsat at telekommunikations-, digital- eller it-operatøren ikke udelukkende agerer som mellemmand mellem brugeren af betalingstjenester og leverandøren af varer og tjenesteydelser.

7.I § 4, nr. 14, indsættes efter »Betalingstransaktioner«: »og pengeværdier, der er anvendt til at foretage betalingstransaktioner«.

§ 5. ---

8. Efter § 5 indsættes før overskriften »Definitioner«:

»§ 5 a. Loven kan ikke fraviges til skade for indehavere af elektroniske penge, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Bestemmelsen i § 39 s kan fraviges ved aftale mellem udstederen og indehavere af elektroniske penge, hvis indehaveren ikke er forbruger.«

§ 6. I denne lov forstås ved:

Nr. 1-19 ---

9.I § 6 indsættes som nr. 20-23:

»20) *E-pengeinstitut*:

En juridisk person der har opnået tilladelse til at udstede elektroniske penge i henhold til § 39 a.

21) *Elektroniske penge*:

En elektronisk eller magnetisk lagret pengeværdi der repræsenterer et krav mod udstederen, som udstedes ved modtagelse af betaling med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner, og

som accepteres af andre end udstederen af elektroniske penge.

- 22) *Udsteder af elektroniske penge:*
Udstedere nævnt i § 2 a.
- 23) *Indehaver af elektroniske penge:*
En person der er ejer af elektroniske penge, og som i kraft heraf har et krav på en udsteder af elektroniske penge.«

§ 37, stk. 1-2 ---

Stk. 3. En tilladelse til at yde aktiviteter omfattet af § 38, nr. 2, bortfalder, første gang gennemsnittet af virksomhedens betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, der er gennemført af den pågældende virksomhed, herunder også af agenter, for hvilke virksomheden har det fulde ansvar, overstiger 3 mio. euro pr. måned.

§ 39, stk. 1-2 ---

Stk. 3. En virksomhed, der har begrænset tilladelse, skal én gang om året indsende en erklæring til Finanstilsynet om, at virksomheden opfylder betingelserne for at få tilladelse efter § 37. Erklæringen skal være underskrevet af virksomhedens bestyrelse og direktion. Hvis virksomheden ikke drives i selskabsform, skal erklæringen underskrives af den daglige ledelse.

10.I § 37, stk. 3, indsættes som 2. pkt.:

»Hvis virksomheden senest 30 dage efter søger om tilladelse efter § 7, kan virksomheden uanset 1. pkt. fortsætte sin aktivitet i henhold til stk. 1, mens ansøgningen behandles.«

11.I § 39, stk. 3, indsættes efter »§ 37«: »samt oplysning om gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, opgjort pr. måned, hvis virksomheden har tilladelse til at udbyde aktiviteter i medfør af § 38, nr. 2«.

12.Efter § 39 indsættes:

»Kapitel 3 a

Udstedere af elektroniske penge

Tilladelse som e-pengeinstitut

§ 39 a. Virksomheder skal have tilladelse som e-pengeinstitut for at kunne udstede elektroniske penge. Dette gælder ikke for pengeinstitutter, Danmarks Nationalbank og offentlige myndigheder.

Stk. 2. Finanstilsynet giver tilladelse, når

- 1) virksomheden opfylder kravene i § 7, stk. 2, nr. 1-3, 5-7 og 8, jf. § 19,
- 2) virksomheden opfylder kravet til startkapital i § 39 f, og

- 3) der, hvis virksomheden ud over udstedelse af elektroniske penge udfører andre forretningsaktiviteter, jf. § 39 e, nr. 2-4, er truffet passende foranstaltninger for at beskytte de midler, der tilhører indehavere af elektroniske penge, jf. § 39 l.

Stk. 3. En ansøgning om tilladelse som e-pengeinstitut skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om kravene i stk. 2 er opfyldt, herunder

- 1) oplysninger som nævnt i § 7, stk. 3, nr. 1-5 og 7-10,
- 2) dokumentation for, at virksomheden råder over den i § 39 f anførte startkapital, og
- 3) en beskrivelse af de foranstaltninger der, hvis virksomheden udøver andre forretningsaktiviteter, jf. § 39 e, nr. 2-4, er truffet for at beskytte de midler, som tilhører indehavere af elektroniske penge.

Stk. 4. Ansøgningen skal indeholde en beskrivelse af de organisatoriske og revisionsmæssige foranstaltninger, som virksomheden har truffet for at beskytte indehavere af elektroniske penges interesser.

Stk. 5. Hvis virksomheden ud over at udbyde elektroniske penge udøver aktiviteter som nævnt i § 39 e, nr. 2-4, kan Finanstilsynet stille som betingelse for opnåelse af tilladelse, at virksomheden med udstedelse af elektroniske penge skal udøves i et særskilt selskab. Et sådant krav kan stilles som betingelse for at udstede tilladelse og på ethvert senere tidspunkt.

Underretningspligt

§ 39 b. § 8 om underretningspligt finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

Meddelelse af beslutning

§ 39 c. § 9 om meddelelse af beslutning finder tilsvarende anvendelse på behandling af tilladelse som e-pengeinstitut.

Opbevaring af oplysninger

§ 39 d. § 10 om opbevaring af oplysninger finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

Andre aktiviteter

§ 39 e. Udover at udstede elektroniske penge kan e-pengeinstitutter udøve følgende aktiviteter:

- 1) Udbud af driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenester, herunder betalingstjenester, når de har tilknytning til udstedelse af elektroniske penge, jf. bilag 1.
- 2) Udbud af betalingstjenester, jf. bilag 1.
- 3) Drift af betalingssystemer.
- 4) Andre forretningsaktiviteter end de i nr. 1-3 nævnte, dog med de begrænsninger der følger af denne lov.

Stk. 2. De bestemmelser i denne lov der gælder for udbud af betalingstjenester, finder tilige anvendelse for e-pengeinstitutter, når de udbyder betalingstjenester, som ikke er knyttet til udstedelsen af elektroniske penge.

Startkapital

§ 39 f. Virksomheden skal på tidspunktet for opnåelse af tilladelse som e-pengeinstitut have en startkapital på mindst 350.000 euro.

Stk. 2. Startkapitalen omfatter indbetalt aktie-, anparts- eller andelskapital, overkurs ved emission, reserver samt overført overskud eller underskud.

Basiskapital

§ 39 g. E-pengeinstitutter skal til enhver tid som minimum have en basiskapital, som svarer til det højeste af følgende beløb:

- 1) Startkapitalen, jf. § 39 f.
- 2) Et beløb svarende til 2 pct. af de gennemsnitlige udestående elektroniske penge (betegnet metode D).

Stk. 2. Hvis e-pengeinstituttet udbyder betalingstjenester omfattet af bilag 1, som ikke er nært tilknyttede accessoriske tjenester til udstedelse af elektroniske penge, skal der ved beregningen af beløb i henhold til stk. 1, nr. 2,

tillægges et beløb, som beregnes i overensstemmelse med § 13, stk. 1, nr. 2. Ved beregningen finder § 13, stk. 2 og 3, og regler i medfør heraf, tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Gennemsnittet af udestående elektroniske penge, jf. stk. 1, nr. 2, beregnes som de samlede krav på udstederen, der hidrører fra udestående elektroniske penge, opgjort på baggrund af det daglige udestående ved udgangen af hver dag i de foregående seks måneder. Opgørelsen foretages den første dag i hver måned. Hvis virksomheden ikke har gennemført seks måneders drift på datoen for beregningen, anvendes som grundlag for beregningen de eventuelt gennemførte måneder med drift samt virksomhedens estimer for de gennemsnitlige udestående elektroniske penge for det kommende år.

Stk. 4. Ved beregning i henhold til stk. 1, nr. 2, kan Finanstilsynet ud fra en risikovurdering af det enkelte e-pengeinstitut beslutte, at instituttets basiskapital skal være op til 20 pct. højere og indtil 20 pct. lavere end det beløb, der fremkommer ved anvendelse af den anvisede beregningsmetode.

Stk. 5. Basiskapitalen opgøres i overensstemmelse med § 14.

Ledelse og indretning af virksomheden

§ 39 h. §§ 18 og 19 om ledelse og indretning af virksomheden finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

Ejerforhold

§ 39 i. Ved indgivelse af ansøgning om tilladelse som e-pengeinstitut, og til enhver tid efter tilladelsen er meddelt, skal ejere af kvalificerede andele i virksomheden opfylde principperne i §§ 61-62 om ejerforhold i lov om finansiel virksomhed, dog således at de i § 61, stk. 1, og § 61 b i lov om finansiel virksomhed anførte procentsatser udgør henholdsvis 20 pct., 30 pct. og 50 pct.

Stk. 2. Ved kvalificeret andel i henhold til stk. 1 forstås direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for

at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af e

Stk. 3. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om fremgangsmåden ved ansøgning om godkendelse og underretningspligt for e-pengeinstitutter og ejere af kvalificerede andele i e-pengeinstituttet.

Regnskaber og lovpligtig revision

§ 39 j. § 20, stk. 1-6 og 8, finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

Stk. 2. Hvis e-pengeinstituttet udøver andre aktiviteter som omhandlet i § 39 e, nr. 4, skal e-pengeinstituttets reviderede årsrapport yderligere omfatte et særskilt regnskab for henholdsvis udstedelse af elektroniske penge og andre aktiviteter.

Ydelse af kredit og forbud mod indlån og renter

§ 39 k. E-pengeinstitutter må ikke yde kredit af midler, der er modtaget fra indehavere af elektroniske penge.

Stk. 2. E-pengeinstitutter må ikke tage imod indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler. De midler, som e-pengeinstituttet modtager fra en indehaver, skal uden ugrundet ophold veksles til elektroniske penge og stilles til rådighed for denne.

Stk. 3. Udstedere af elektroniske penge må ikke tilskrive renter eller lignende af beløb, som er vekslet til elektroniske penge.

Stk. 4. E-pengeinstituttet må kun yde kredit i forbindelse med udbud af betalingstjenester, der ikke er omfattet af § 39 e, stk. 1, nr. 1, hvis kravene i § 21, stk. 2, er opfyldt.

Sikring af midler

§ 39 l. E-pengeinstitutter, der udøver aktiviteter som nævnt i § 39 e, stk. 1, nr. 2-4, skal sikre de midler, der er modtaget fra brugere med henblik på veksling til elektroniske penge. Hvis midlerne ved afslutningen af den arbejdsdag der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, endnu ikke er vekslet til elektroniske penge og stillet til disposition for indehaveren, skal midlerne senest på dette tidspunkt

indsættes på en særskilt konto i et kreditinstitut eller investeres i sikre, likvide aktiver med lav risiko. Midlerne må ikke herved kunne gøres til genstand for retsforfølgning fra e-pengeinstituttets øvrige kreditorer.

Stk. 2. § 22, stk. 2, om mulighed for garanti-tillelse finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om sikring af midler i henhold til stk. 1 og 2, herunder om undtagelser til kravet om sikring.

Outsourcing

§ 39 m. §§ 26-29 og 36 om outsourcing finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

Danske e-pengeinstitutters virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område

§ 39 n. §§ 30-31 om danske betalingsinstitutters virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

Stk. 2. § 32 finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter, dog således at danske e-pengeinstitutter alene må have agenter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvis agenten udelukkende er formidler af andre aktiviteter end salg af elektroniske penge, jf. § 39 e, stk. 1, nr. 2-4.

Udenlandske e-pengeinstitutter der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område

§ 39 o. §§ 33-34 om udenlandske betalingsinstitutter der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på

det finansielle område, finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

Stk. 2. § 35 finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter, dog således at udenlandske e-pengeinstitutter der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, alene må have agenter her i landet, hvis agenten udelukkende er formidler af andre aktiviteter end salg af elektroniske penge, jf. § 39 e, stk. 1, nr. 2-4.

Begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge

§ 39 p. En begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge her i landet kan omfatte

- 1) elektroniske penge lagret på instrumenter med begrænset anvendelse til brug for erhvervelse af varer eller tjenesteydelser eller
- 2) elektroniske penge, hvor udstederens samlede forpligtelser i forbindelse med uindfriede elektroniske beløb på intet tidspunkt overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 5 mio. euro.

Stk. 2. Finanstilsynet kan give en virksomhed en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge til anvendelse her i landet, når

- 1) virksomheden har hovedkontor og hjemsted i Danmark eller i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, jf. dog stk. 4,
- 2) betingelserne i § 37, stk. 1, nr. 2 og 3, er opfyldt, og
- 3) en af betingelserne i stk. 1 er opfyldt.

Stk. 3. En ansøgning om begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om kravene i stk. 1 er opfyldt, herunder

- 1) oplysninger om direktører og ledelsesansvarlige for virksomheden som nævnt i § 18,
- 2) oplysning om hvilke af de aktiviteter der er nævnt i stk. 1, som virksomheden har til hensigt at udøve,

- 3) hvis ansøgeren søger om tilladelse efter stk. 1, nr. 1, en beskrivelse af anvendelsesområdet for elektroniske penge samt begrundelse for, at udstedelsen er omfattet af stk. 1, nr. 1, og
- 4) hvis ansøgeren søger om tilladelse efter stk. 1, nr. 2, en forretningsplan med budgetprognose for det første regnskabsår samt det senest reviderede årsregnskab, såfremt et sådan er udarbejdet.

Stk. 4. Finanstilsynet kan dispensere fra kravet om begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge omfattet af stk. 1, nr. 1, for så vidt angår virksomheder, der har en lignende tilladelse inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Disse virksomheder skal dog anmeldes til Finanstilsynet og registreres, inden virksomheden må påbegyn-
de udstedelse af elektroniske penge.

§ 39 q. En begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge i henhold til § 39 p, stk. 1, nr. 2, bortfalder, hvis udstederens samlede forpligtelser i forbindelse med uindfrie-
de elektroniske beløb overstiger et beløb, der modsvare værdien af 5 mio. euro. Hvis virksomheden senest 30 dage senere søger om tilladelse efter § 39 a, kan virksomheden uanset 1. pkt. fortsætte sin aktivitet i henhold til § 39 p, stk. 1.

Stk. 2. Finanstilsynet kan, for udstedere med begrænset tilladelse, fastsætte nærmere regler om sikring af midler modtaget fra brugere.

§ 39 r. En virksomhed med begrænset tilladelse, jf. § 39 p, stk. 1, er forpligtet til snarest muligt at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse.

Stk. 2. En virksomhed med begrænset tilladelse, jf. § 39 p, stk. 1, nr. 2, skal underrette Finanstilsynet, når virksomhedens samlede forpligtelser i forbindelse med uindfrie-
de elektroniske beløb overstiger et beløb, der modsvare værdien af 5 mio. euro.

Stk. 3. En virksomhed med begrænset tilladelse skal én gang om året indsende en erklæring til Finanstilsynet om, at virksomheden opfylder betingelserne for at få tilladelse efter § 39 p samt oplysning om de gennemsnitlige udestående elektroniske penge. Erklæringen skal være underskrevet af virksomhedens bestyrelse og direktion. Hvis virksomheden ikke drives i selskabsform, skal erklæringen underskrives af den daglige ledelse. Erklæringen skal være Finanstilsynet i hænde senest den 1. april hvert år.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om, hvilke ændringer der skal underrettes om efter stk. 1.

Udstedelse og indløsning

§ 39 s. Udstedere af elektroniske penge må ikke udstede elektroniske penge til overkurs.

Stk. 2. Indehavere af elektroniske penge kan inden udløbet af de elektroniske penge eller efter udløbet og i op til et år efter udløbet anmode om, at restværdien indløses til pålydende værdi. Hvis indehavere af elektroniske penge anmoder om indløsning efter udløbet af de elektroniske penge, og hvis udstederen af elektroniske penge udøver aktiviteter som nævnt i § 39 e, stk. 1, nr. 2-4, og det ikke på forhånd er kendt, hvilken andel af midlerne der skal anvendes til elektroniske penge, skal udstederen af elektroniske penge indløse alle de midler, som indehaveren af elektroniske penge har anmodet om.

Stk. 3. Der kan kun opkræves gebyr i forbindelse med indløsning, hvis dette fremgår af aftalen og kun, hvis

- 1) der kræves indløsning inden de elektroniske penges udløb,
- 2) aftalen mellem udsteder og indehaver indeholder en udløbsdato, og indehaveren af de elektroniske penge opsiges aftalen inden denne dato, eller
- 3) der kræves indløsning mere end et år efter udløbet af aftalen mellem udsteder og indehaver.

Stk. 4. Et eventuelt gebyr som nævnt i stk. 3 skal svare til de faktiske omkostninger for ud-

stederen af elektroniske penge, medmindre omkostningerne er uforholdsmæssigt høje.

Stk. 5. Indløsningsbetingelser og gebyrer skal klart fremgå af aftalen mellem udstederen og indehaveren. Indehaveren af de elektroniske penge skal oplyses om disse betingelser, før vedkommende bliver bundet af en aftale.

God skik

§ 39 t. § 84 om god skik finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter og virksomheder med en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge.«

§ 51, stk. 1-5 ---

Stk. 6. Ved forudbetalte betalingsmidler kan betaleren få udbetalt en eventuel restværdi, hvis krav herom fremsættes inden 1 år efter rammeaftalens ophør, medmindre omkostningerne ved at udbetale restværdien overstiger restværdien.

§ 88. Finanstilsynet opretter et offentligt register over

- 1) virksomheder, der har fået tilladelse som betalingsinstitutter her i landet, jf. kapitel 2, og disse institutters agenter og filialer og
- 2) virksomheder, der har fået begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester, jf. kapitel 3.

§ 90. Finanstilsynet kan inddrage en virksomheds tilladelse som betalingsinstitut eller en begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester, hvis virksomheden

- 1) ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist af 12 måneder, udtrykkeligt giver afkald

13. § 51, stk. 6, ophæves.

14.I § 88, stk. 1, nr. 1, ændres »filialer og« til: »filialer,«.

15.I § 88, stk. 1, nr. 2, ændres »kapitel 3.« til: »kapitel 3,«.

16.I § 88, stk. 1, indsættes som nr. 3 og 4:

- »3) virksomheder, der har fået tilladelse som e-pengeinstitut her i landet, jf. 39 a, samt disses filialer, og
- 4) virksomheder, der har fået begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge, jf. § 39 p.«

17.I § 90 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»Stk. 2. En virksomheds tilladelse som e-pengeinstitut eller begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge bortfalder, hvis virksomheden ikke gør brug af tilladelsen inden for 12 måneder, udtrykkeligt giver afkald på at gøre brug af tilladelsen eller ikke har ud-

på at gøre brug af tilladelsen eller ikke har udøvet betalingsinstitutvirksomhed eller virksomhed med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester i en periode på over 6 måneder,

2) har opnået tilladelsen på baggrund af urigtige oplysninger eller på anden uredelig vis,

3) ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse efter kapitel 2 eller 3,

4) kan udgøre en trussel mod et betalingssystemets stabilitet, hvis den fortsætter sin betalingstjenestevirksomhed, eller

5) ikke overholder lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme.

Stk. 2. Inddragelse af en tilladelse offentliggøres af Finanstilsynet.

§ 106. § 47, stk. 4, 1. pkt., § 51, § 53, stk. 1, nr. 1 og 2, og §§ 62, 68, 70, 78-83 og 85 finder tilsvarende anvendelse på betalingssurrogater.

§ 107. Overtrædelse af § 2, § 7, stk. 1, 1. pkt., §§ 8 og 10, § 21, stk. 1 og 3, § 22, stk. 1, og § 39, stk. 1-3, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. Overtrædelse af § 18, stk. 3, § 21, stk. 2, nr. 1 og 2, § 23, stk. 1, § 24, 3. pkt., § 25, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 26, § 27, 1. pkt., § 28, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 30, stk. 1, § 31, stk. 1, stk. 3, 2. pkt., og stk. 4, § 32, stk. 1, stk. 3, 2. pkt., og stk. 4, § 40, stk. 1, § 42, stk. 1, § 43, § 44, stk. 1 og 2, §§ 45-47, § 48, stk. 1, § 49, § 51, stk. 3, § 52, stk. 1, § 53, stk. 1 og 3, § 54, stk. 1, §§ 55 og 56, § 60, stk. 2, § 72, stk. 1, § 78, stk. 2, § 80, stk. 2 og 4-7, §§ 81-83, § 85, stk. 2-4, og § 105 samt artikel 3, stk. 1, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, artikel 6 og 7 samt artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 straffes med bøde.

Stk. 3. Undlader en udbyder at efterkomme påbud udstedt efter § 89, § 89 a, stk. 2 og stk. 3, 2. pkt., § 97, stk. 3, 1. pkt., eller § 98, stk. 1, 2. pkt., eller at meddele oplysninger efter § 87,

stedt elektroniske penge i en periode på over 6 måneder.

Stk. 3. Finanstilsynet kan inddrage en virksomheds tilladelse som e-pengeinstitut eller begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge, hvis virksomheden

1) har opnået tilladelsen på baggrund af urigtige oplysninger, der er tillagt vægt ved meddelelse af tilladelse, eller på anden uredelig vis,

2) ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse efter kapitel 3 a eller

3) ikke overholder lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

18.I § 106, *stk. 1*, indsættes før »§ 47, stk. 4, 1. pkt.,«: »§ 39 s,«.

19.I § 107, *stk. 1*, indsættes efter »§ 2,«: »§ 2 a,«.

20.I § 107, *stk. 1*, indsættes efter »§ 39, stk. 1-3,«: »§§ 39 b og 39 d, § 39 k, stk. 2, § 39 l og § 39 r, stk. 1-2,«.

21.I § 107, *stk. 2*, indsættes efter »§ 32, stk. 1, stk. 3, 2. pkt., og stk. 4,«: »§ 39 h, § 39 k, stk. 1, 3 og 4, § 39 m,«.

22.I § 107 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Undlader en udsteder af elektroniske penge at efterkomme påbud givet efter § 89 eller at meddele oplysninger efter § 87, stk. 1, straffes vedkommende med bøde.«

stk. 1, § 97, stk. 2, eller § 98, stk. 2, straffes vedkommende med bøde.

Stk. 4. En udbyder, der i forhold, som er omfattet af § 98, stk. 1, afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Konkurrencestyrelsen eller Konkurrenceankenævnet eller for tier forhold af betydning for den pågældende sag, eller i forhold, der i øvrigt er omfattet af loven, meddeler Finanstilsynet urigtige eller vildledende oplysninger, straffes med bøde.

Stk. 5. I regler udstedt i medfør af loven kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i reglerne.

Stk. 6. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Stk. 7. Forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser eller regler udstedt i medfør af loven er 5 år.

Stk. 3-7 bliver herefter stk. 4-8.

§ 2

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 1125 af 23. september 2010, foretages følgende ændringer:

§ 1, stk. 1-9 ---

Stk. 10. Kapitel 19 finder anvendelse på ud- stedere af elektroniske penge. Virksomheder med tilladelse efter § 7, stk. 1, er bortset fra § 311 ikke omfattet af kapitel 19.

Stk. 11. Kapitel 20 finder anvendelse på spa- revirksomheder.

Stk. 12. Kapitel 20 a finder anvendelse på in- vesteringsrådgivere.

Stk. 13. Kapitel 20 b finder anvendelse på kreditvurderingsbureauer.

Stk. 14. Bestemmelser om bestyrelsen eller medlemmer heraf i § 5, stk. 1, nr. 7, § 76, § 77, stk. 1 og 3, § 78, stk. 1, § 90, stk. 2, § 98, § 108, stk. 2 og 3, § 115, § 144, stk. 1, § 199, stk. 9 og 10, §§ 203, 209, 247 og 299 og § 327, stk. 3, skal i SE-selskaber med et tostrengt ledelses- system alene finde anvendelse på tilsynsorga- net eller medlemmer heraf med de fornødne tilpasninger.

Stk. 15. Bestemmelser om bestyrelsen eller medlemmer heraf og bestemmelser om ledel- sen i § 14, stk. 1, nr. 2, §§ 64, 65, 73-75, 80,

1. § 1, stk. 10, ophæves.

Stk. 11-17 bliver herefter stk. 10-16.

2. I § 1, stk. 14, der bliver stk. 13, indsættes efter »§ 199, stk. 9 og 10,«: »og«, og »og § 327, stk. 3,« udgår.

3. I § 1, stk. 15, der bliver stk. 14, udgår »§ 317, stk. 3,«.

110 og 117, § 124, stk. 1 og 4, § 125, stk. 1 og 7, § 179, nr. 2, § 180, nr. 2, §§ 184, 185 og 233, § 289, stk. 1, § 299, § 317, stk. 3, § 346, stk. 2 og 3, § 349, stk. 2, nr. 2, § 351, § 355, stk. 2, nr. 9, og stk. 3, og §§ 356, 373 og 374 finder i SE-selskaber med et tostrengt ledelsessystem ud over ledelsesorganet og medlemmerne heraf også anvendelse på tilsynsorganet eller medlemmer heraf med de fornødne tilpasninger.

Stk. 16. For operatører af regulerede markeder hjemmehørende her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, der har tilladelse efter denne lov til at drive multilaterale handelsfaciliteter, jf. § 5, stk. 1, nr. 20, finder § 9, stk. 9, § 14, stk. 1, nr. 1, 3-6 og 8, og stk. 2-5, § 39, stk. 6, kapitel 7, §§ 70-72, kapitel 9, § 125, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, stk. 5 og 7-9, §§ 127-129, § 131, stk. 1-3 og 5, § 132, § 135, stk. 1 og 2, §§ 136 og 139, § 142, stk. 1, § 143, § 204, stk. 1, § 223, § 224, stk. 6, § 226, stk. 5, §§ 344-352 og 355, § 361, stk. 1, nr. 18, §§ 368-371, § 372, stk. 1, § 373 og bilag 4, afsnit A, nr. 8, anvendelse med de afvigelser, som forholdet nødvendiggør. For operatører af regulerede markeder hjemmehørende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, som driver multilaterale handelsfaciliteter fra dette land, finder § 31, stk. 11, og § 32 anvendelse. For operatører af regulerede markeder hjemmehørende i et land uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område, som driver multilaterale handelsfaciliteter fra dette land, finder § 32 anvendelse.

Stk. 17. For leverandører og underleverandører til outsourcingvirksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 24 og 25, finder § 347, stk. 1 og 5, anvendelse.

§ 5. I denne lov forstås ved:

Nr. 1-5 ---

6) *Finansieringsinstitut*

4.I § 5, stk. 1, nr. 6, indsættes efter »nr. 2-12«: »og 15«.

En virksomhed, der ikke er et kreditinstitut, og hvis hovedvirksomhed består i at erhverve kapitalandele eller i at udøve en eller flere af de i bilag 2, nr. 2-12, angivne aktiviteter.

§ 61, stk. 1-4 ---

Stk. 5. Finanstilsynet kan forlænge afbrydelsen af vurderingsperioden som nævnt i stk. 4 med op til ti arbejdsdage, såfremt

- 1) den påtænkte erhverver er hjemmehørende eller omfattet af lovgivningen i et land uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område, eller
- 2) den påtænkte erhverver er en fysisk eller juridisk person, som ikke er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 eller § 308 nævnte virksomhed eller den i § 16 i lov om værdipapirhandel m.v. nævnte virksomhed i Danmark, et andet land inden for den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

5.I § 61, stk. 5, nr. 2, udgår »eller § 308«.

Kapitel 19

6. Kapitel 19 ophæves.

Udstedere af elektroniske penge

Indledende bestemmelser

§ 308. Virksomheder, der udøver virksomhed, som består i at udstede betalingsmidler i form af elektroniske penge, skal have tilladelse som udstedere af elektroniske penge. Ved elektroniske penge forstås en pengeværdi, som er repræsenteret ved et krav på udstederen, der er lagret på et elektronisk medium. Elektroniske penge må ikke udstedes til overkurs og skal være anerkendt som betalingsmiddel af andre foretagender end udstederen.

Stk. 2. Udstedere af elektroniske penge må bortset fra udstedelse af elektroniske penge alene drive virksomhed, der omfatter

- 1) levering af nært forbundne tjenester af finansiel eller anden art og
- 2) lagring på det elektroniske medium på vegne af andre selskaber eller offentlige institutioner.

Stk. 3. Udstedere af elektroniske penge og pengeinstitutter har eneret til at udstede elektroniske penge.

Stk. 4. En virksomhed, der søger om tilladelse efter stk. 1, skal have en aktiekapital, der mindst udgør et beløb svarende til 1 mio. euro.

Stk. 5. Bortset fra stk. 7 finder bestemmelserne i dette kapitel ikke anvendelse på virksomheder, der udsteder elektroniske penge, hvis der maksimalt kan lagres 150 euro på det elektroniske medium og en af følgende betingelser er opfyldt:

- 1) virksomhedens samlede finansielle forpligtelser i forbindelse med uindfrie elektroniske pengebeløb må på intet tidspunkt overstige 6 mio. euro, jf. stk. 6. De uindfrie elektroniske pengebeløb må ikke i gennemsnit overstige 5 mio. euro, jf. stk. 6.
- 2) de elektroniske penge, der udstedes af virksomheden, anerkendes kun som betalingsmiddel af koncernforbundne selskaber, eller
- 3) de elektroniske penge, der udstedes af virksomheden, anerkendes kun som betalingsmiddel af et begrænset antal selskaber, der klart kan identificeres ved deres beliggenhed på samme lokalitet eller i et andet begrænset lokalt område eller ved deres tætte finansielle eller forretningsmæssige forbindelse til virksomheden, jf. dog stk. 7.

Stk. 6. Ved beregning af de uindfrie elektroniske pengebeløb, jf. stk. 5, nr. 1, medregnes uindfrie elektroniske pengebeløb, som udstederen selv modtager som betalingsmiddel, ikke ved beregning af beløbene. Gennemsnittet, jf. stk. 5, nr. 1, beregnes som det vægtede gennemsnit af de seneste 6 måneders uindfrie elektroniske pengebeløb ultimo måneden. Som vægte anvendes summen af den seneste måneds elektroniske betalinger til andre foretagender end udstederen divideret med summen af den seneste måneds totale anvendelse som betalingsmiddel af de forudbetalte midler.

Stk. 7. Virksomheder, der ikke er omfattet af dette kapitel, jf. stk. 5, skal årligt redegøre for deres aktiviteter, herunder om størrelsen af de

samlede finansielle forpligtelser i forbindelse med uindfriede elektroniske pengebeløb. Redegørelsen skal være modtaget i Finanstilsynet senest den 1. april.

§ 309. Udstedere af elektroniske penge må ikke udstede elektroniske penge med en højere værdi end 300 euro.

§ 310. Udstedere af elektroniske penge må ikke besidde kapitalandele i andre selskaber, medmindre disse selskaber udfører driftsmæssige eller andre accessoriske funktioner i forbindelse med elektroniske penge, der udstedes eller distribueres af den pågældende udsteder.

§ 311. Ihænderhaveren af elektroniske penge kan i gyldighedsperioden og i op til 1 år efter gyldighedsperiodens udløb anmode udstederen eller det udstedende pengeinstitut om at få restbeløbet indløst til pålydende i mønter og sedler eller ved overførsel til en konto i et pengeinstitut uden andre omkostninger end dem, der er nødvendige for at gennemføre transaktionen.

Stk. 2. Betingelserne for genindløselighed i henhold til stk. 1 skal klart fremgå af aftalen mellem udstederen og ihænderhaveren. I aftalen kan fastsættes, at beløb under 25 kr. ikke kan genindløses.

Tilladelse m.v.

§ 312. §§ 13-15 om tilladelse og § 30, stk. 1, 4, 5, 9 og 10, § 31, stk. 1, § 38, stk. 1, nr. 1-4, stk. 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-7, § 39, stk. 1, 1. pkt., § 39, stk. 2, 1. pkt., og § 40 om udøvelse af virksomhed gennem en filial eller ved udbud af grænseoverskridende tjenesteydelser finder tilsvarende anvendelse for udstedere af elektroniske penge med de afvigelser, der er nævnt i denne lovs § 313.

Stk. 2. En ansøgning om tilladelse til at udstede elektroniske penge skal indeholde oplysninger om det forventede mål for de finansielle forpligtelser i forbindelse med uindfriede elektroniske pengebeløb efter 6 måneder.

§ 313. En udenlandsk udsteder af elektroniske penge, der ønsker at udøve virksomhed gennem en filial eller ved udbud af tjenesteydelser her i landet i overensstemmelse med § 312, jf. § 30, stk. 1, 4, 5, 9 og 10, og § 31, stk. 1, kan alene udstede elektroniske penge.

Stk. 2. En udsteder af elektroniske penge, der ønsker at udøve virksomhed gennem en filial, ved udbud af tjenesteydelser eller ved etablering af dattervirksomhed i overensstemmelse med § 312, jf. § 38, stk. 1, nr. 1-4, stk. 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-7, § 39, stk. 1, 1. pkt., § 39, stk. 2, 1. pkt., og § 40 kan alene udstede elektroniske penge.

§ 314. Dette kapitels bestemmelser gælder for filialer af udstedere af elektroniske penge, der har hjemsted i et land uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område, med de afvigelser, som filialforholdet nødvendiggør, eller som er fastsat i eller i medfør af international aftale.

Stk. 2. Selskabslovens bestemmelser om filialer af udenlandske aktieselskaber finder anvendelse på de i stk. 1 nævnte filialer.

Ejerforhold

§ 315. § 5, stk. 3, og §§ 61-62 om erhvervelse og besiddelse af kvalificerede andele i finansielle virksomheder finder tilsvarende anvendelse for udstedere af elektroniske penge.

Ledelse

§ 316. §§ 70 og 71 om skriftlige retningslinjer for en finansiel virksomheds væsentligste aktivitetsområder m.m. finder tilsvarende anvendelse for udstedere af elektroniske penge.

Stk. 2. § 5, stk. 1, nr. 22-25, og § 72 a om finansielle virksomheders outsourcing finder tilsvarende anvendelse for udstedere af elektroniske penge.

Solvens

§ 317. Basiskapitalen for en udsteder af elektroniske penge skal til enhver tid udgøre

mindst 2 pct. af det højeste af følgende beløb: Den aktuelle værdi eller de foregående 6 måneders gennemsnit af de samlede finansielle forpligtelser i forbindelse med uindfrie elektroniske pengebeløb. Gennemsnittet beregnes som det simple gennemsnit af de seneste 6 måneders uindfrie elektroniske pengebeløb ultimo måneden.

Stk. 2. Har en udsteder af elektroniske penge endnu ikke været i drift i 6 måneder inklusive den dag, hvor driften påbegyndes, skal basiskapitalen udgøre mindst 2 pct. af det højeste af følgende beløb: Den aktuelle værdi eller det beløb, der er fastsat som mål for de finansielle forpligtelser i forbindelse med uindfrie elektroniske pengebeløb efter 6 måneder, jf. § 312, stk. 2.

Stk. 3. Hvis et medlem af en udsteders bestyrelse, direktion eller revision må formode, at virksomheden ikke opfylder solvenskravet, jf. stk. 1 og 2, skal de pågældende straks meddele dette til Finanstilsynet. Finanstilsynet kan fastsætte en frist, inden for hvilken solvenskravet skal være opfyldt.

§ 318. Basiskapitalen for en udsteder af elektroniske penge beregnes som summen af indbetalt aktiekapital, overkurs ved emission og reserver.

Stk. 2. Kapitalen reduceres med virksomhedens beholdning af egne aktier, immaterielle aktiver og skatteaktiver samt årets løbende underskud.

§ 319. Udstedere af elektroniske penge skal ved udløbet af hvert halvår indberette solvensopgørelse til Finanstilsynet. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler herfor.

Midlernes anbringelse

§ 320. En udsteder af elektroniske penge skal som minimum anbringe midler svarende til virksomhedens finansielle forpligtelser i forbindelse med uindfrie elektroniske pengebeløb i følgende aktiver:

- 1) Kassebeholdning,

- 2) tilgodehavender hos eller garanteret af centralregeringer eller centralbanker i zone A,
- 3) tilgodehavender hos eller garanteret af De Europæiske Fællesskaber,
- 4) tilgodehavender hos eller garanteret af danske regioner, danske kommuner, Grønlands Selvstyre og Færøernes landsstyre eller sikret ved værdipapirer udstedt af danske regioner, danske kommuner, Grønlands Selvstyre og Færøernes landsstyre inden for 90 pct. af værdipapirets markedsværdi,
- 5) tilgodehavender hos eller garanteret af regionale og lokale myndigheder i EØS-lande eller sikret ved værdipapirer udstedt af disse regionale og lokale myndigheder, hvor de kompetente myndigheder har givet nulvægt inden for 90 pct. af værdipapirets markedsværdi,
- 6) realkreditobligationer samt obligationer udstedt af Danmarks Skibskreditfond og
- 7) anfordringstilgodehavender hos pengeinstitutter i zone A.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for anbringelse af midler i andre aktiver end de i stk. 1 nævnte.

Stk. 3. Ved opgørelse af de anbragte midler, jf. stk. 1 og 2, medregnes aktivernes værdi med den mindste værdi af enten købsprisen eller markedsprisen.

Stk. 4. Hvis værdien af de samlede midler anbragt i de i stk. 1 og 2 nævnte aktiver bliver lavere end de finansielle forpligtelser i forbindelse med uindfriele elektroniske pengebeløb, skal Finanstilsynet påse, at udstederen træffer de nødvendige foranstaltninger for omgående at rette op på dette forhold. Finanstilsynet kan i disse tilfælde midlertidigt tillade, at virksomhedens finansielle forpligtelser i forbindelse med uindfriele elektroniske pengebeløb opfyldes ved hjælp af andre aktiver end de i stk. 1 og 2 omhandlede op til et beløb på maksimalt 5 pct. af disse forpligtelser eller virksomhedens basiskapital, dog således at det er det laveste af disse to beløb, der gælder.

§ 321. En udsteder af elektroniske penges beholdning af midler anbragt i aktiver omfattet af § 320, stk. 1, nr. 6 og 7, må ikke overstige virksomhedens basiskapital med mere end 20 gange.

Stk. 2. En udsteders beholdning af midler anbragt i aktiver omfattet af § 320, stk. 1, nr. 6, må maksimalt udgøre 250 pct. af virksomhedens basiskapital pr. emittent.

Stk. 3. En udsteders beholdning af midler anbragt i aktiver omfattet af § 320, stk. 1, nr. 7, må maksimalt udgøre 125 pct. af udstederens basiskapital pr. institut. Der kan dog højst placeres indtil 25 pct. af pengeinstituttets basiskapital.

§ 322. Hvis en udsteder af elektroniske penges renterisiko er større end 10 pct. af basiskapitalen eller valutaindikator 1 er større end 10 pct. af basiskapitalen, fastsætter Finanstilsynet nærmere regler om vægtning af markedsrisici. Renterisiko og valutaindikator 1 beregnes som for pengeinstitutter.

Stk. 2. Udstedere af elektroniske penge kan alene anvende afledte finansielle instrumenter med henblik på at reducere markedsrisici.

§ 323. Udstedere af elektroniske penge skal ved udløbet af hvert halvår indberette opgørelse for midlernes anbringelse til Finanstilsynet. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler herfor.

Regnskab og revision

§ 324. Årsregnskabsloven finder anvendelse for udstedere af elektroniske penge med de afvigelser, der er nævnt i § 75, § 199, stk. 1-7, og § 200 om regnskabsåret, revisorer og oplysningspligt.

Stk. 2. Regnskabsåret skal følge kalenderåret. Første regnskabsperiode kan omfatte et kortere eller længere tidsrum end 12 måneder, dog højst 18 måneder.

§ 325. Udstedere af elektroniske penge skal ved udløbet af hvert halvår foretage regnskabsindberetninger til Finanstilsynet. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler herfor.

§ 326.Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om revisionens gennemførelse for udstedere af elektroniske penge. Herunder kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om intern revision og om systemrevisionens gennemførelse i fælles datacentraler.

Inddragelse af tilladelse og ophør

§ 327.Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen til at drive virksomhed som udsteder af elektroniske penge, hvis virksomheden anmoder herom.

*Stk. 2.*Finanstilsynet kan inddrage en udsteder af elektroniske penges tilladelse,

- 1) hvis virksomheden ikke påbegyndes senest 12 måneder efter tilladelsens meddelelse,
- 2) hvis virksomheden ikke udøves i en periode på over 6 måneder,
- 3) hvis udstederen gør sig skyldig i grov eller gentaget overtrædelse af bestemmelser i dette kapitel eller af forskrifter udstedt i medfør af loven eller
- 4) i de i § 14, stk. 1, nr. 2-7, nævnte tilfælde.

*Stk. 3.*Opfylder udstederen ikke solvenskravet i § 317, og har virksomheden ikke tilvejebragt den foreskrevne kapital inden for den i medfør af § 317, stk. 3, fastsatte frist, skal Finanstilsynet inddrage tilladelsen. Finanstilsynet kan bestemme, at bestyrelsen inden for en nærmere angivet frist uanset vedtægternes bestemmelse herom skal indkalde generalforsamlingen og redegøre for virksomhedens økonomiske forhold.

§ 328.Opfylder en udsteder af elektroniske penges basiskapital ikke kapitalkravet på tilladelsestidspunktet i henhold til § 308, stk. 4, kan Finanstilsynet enten fastsætte en frist til at bringe basiskapitalen op på dette minimum eller straks inddrage tilladelsen.

§ 329.Inddrages tilladelsen til en udsteder af elektroniske penge, skal virksomheden afvikles. Anden virksomhed må ikke optages, før afviklingen er afsluttet.

Stk. 2. Sker afviklingen på anden måde end ved likvidation eller konkurs eller i henhold til § 331, skal afviklingens form, indhold og gennemførelse godkendes af Finanstilsynet.

§ 330. § 228, § 231, stk. 1, § 234, stk. 1-3, og §§ 238 og 243 om inddragelse af tilladelse og ophør finder tilsvarende anvendelse for udstedere af elektroniske penge.

Fusion m.v.

§ 331. Et pengeinstitut eller en udsteder af elektroniske penge må ikke uden Finanstilsynets tilladelse sammenlægges med en udsteder af elektroniske penge.

Videregivelse af oplysninger

§ 332. § 117 finder tilsvarende anvendelse for udstedere af elektroniske penge.

Øvrige bestemmelser

§ 333. Kapitel 21 om tilsyn, kapitel 22 om afgifter og kapitel 23 om delegations- og klagebestemmelser finder med de fornødne tilpasninger anvendelse for udstedere af elektroniske penge.

§ 354 b, stk. 1 ---

Stk. 2. Finanstilsynet skal endvidere orientere offentligheden om navnet på en virksomhed, der overtræder forbuddet mod at udøve finansiel virksomhed uden tilladelse, jf. §§ 7-11, 308 og 334.

7.I § 354 b, stk. 2, udgår », 308«.

§ 361. Følgende virksomheder betaler årligt et grundbeløb i afgift til Finanstilsynet:

Nr. 1-23 ---

- 24) Betalingsinstitutter, jf. lov om betalings-tjenester, betaler 60.000 kr. årligt.
- 25) Virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, jf. lov om betalingstjenester, betaler 6.000 kr. årligt.
- 26) Pantebrevsselskaber omfattet af lov om pantebrevsselskaber betaler 15.000 kr. årligt.

8.I § 361, stk. 1, nr. 24 og 25, ændres »lov om betalingstjenester« til: »lov om betalingstjenester og elektroniske penge«.

9.I § 361, stk. 1, indsættes som nye numre:

- »27) E-pengeinstitutter, jf. lov om betalings-tjenester og elektroniske penge, betaler 60.000 kr. årligt.
- 28) E-pengeinstitutter med begrænset tilladelse, jf. lov om betalingstjenester og elektroniske penge, betaler 6.000 kr. årligt.«

§ 373. Overtrædelse af § 7, stk. 1-6, § 8, stk. 1 og 3-6, § 9, stk. 1-3 og 5-7, § 10, stk. 1-4, § 11, stk. 1-4, § 16 a, stk. 2, § 16 b, stk. 2, § 24, stk. 1, 2. pkt., § 25, 2. pkt., §§ 27 og 28, § 31, stk. 7, 8 og 10, § 33, stk. 1, §§ 36 og 38, § 39, stk. 1, 3, 4 og 6, §§ 40 og 44-46, § 49, stk. 1 og 2, §§ 52 og 53, § 61, stk. 1, §§ 61 b og 61 c, § 63, stk. 1, 2 og 4, § 64, stk. 3, jf. stk. 2, nr. 1 og 2, § 65, stk. 1, §§ 66 og 67, § 74, stk. 1 og 3, §§ 75, 76 og 78, § 92, § 101, stk. 1, 2 og 4, § 102, stk. 2 og 3, §§ 103-106 og 117, § 118, stk. 5, § 119, § 120, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 124, stk. 1-4, 7 og 8, § 125, stk. 1-3, 5 og 7, § 125 a, § 126, stk. 1, 2 og 8, § 129, stk. 9, § 132, stk. 1, nr. 4, § 134, nr. 7, § 138, nr. 8, § 145, stk. 1-3, stk. 4, 1. pkt., stk. 5 og stk. 6, 1. pkt., § 146, stk. 1, § 147, stk. 1, § 149, stk. 1 og 3, §§ 150 og 151, § 152, stk. 1-3, § 153, stk. 1, §§ 154 og 170-175, § 182, stk. 1 og 2, § 194, § 195, stk. 1-3, §§ 200-203, § 204, stk. 1, § 217, § 218, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 226, stk. 1, 2 og 5, § 227, § 308, stk. 1, 2 og 7, §§ 309 og 310, § 317, stk. 1 og stk. 3, 1. pkt., § 320, stk. 1, § 321, § 322, stk. 2, §§ 329, 331 og 334, § 343 a, stk. 1, § 343 f, stk. 3, § 343 j, §§ 377, 379 og 381, § 404, stk. 1, 2, 4 og 5, samt artikel 14 og artikel 24, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Bilag 1, nr. 1-2 ---

- 3) Betalingstjenester som omfattet af bilag 1 i lov om betalingstjenester.

Bilag 2

Nr. 1-3 ---

- 4) Betalingstjenester som omfattet af bilag 1 i lov om betalingstjenester.

10.I § 373, stk. 1, udgår »308, stk. 1, 2 og 7, §§ 309 og 310, § 317, stk. 1 og stk. 3, 1. pkt., § 320, stk. 1, § 321, § 322, stk. 2, §§ 329, 331 og 334, § 343 a, stk. 1, § 343 f, stk. 3, § 343 j, §§ 377, 379 og 381, § 404, stk. 1, 2, 4 og 5, samt artikel 14 og artikel 24, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.«

11.I bilag 1, nr. 3, indsættes efter »lov om betalingstjenester«: »og elektroniske penge«.

12.I bilag 2, nr. 4, indsættes efter »lov om betalingstjenester«: »og elektroniske penge«.

Nr. 5-14 ---

13.I bilag 2 indsættes som nr. 15:
 »15) Udstedere af elektroniske penge.«

§ 3

I lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, jf. lovbekendtgørelse nr. 806 af 6. august 2009, som ændret ved § 9 i lov nr. 579 af 1. juni 2010, foretages følgende ændringer:

§ 20, stk. 1, nr. 1-4 ---

- 5) Elektroniske penge som defineret i § 308, stk. 1, 2. og 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed,
- a) hvor der for ikke genopladelige kort maksimalt kan lagres 150 euro, eller
 - b) hvor der for genopladelige kort maksimalt kan lagres op til 2.500 euro inden for et kalenderår, og hvor der maksimalt kan indløses 1.000 euro inden for et kalenderår.

1. § 20, stk. 1, nr. 5, affattes således:

- »5) Elektroniske penge som defineret i § 6, stk. 1, nr. 21, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge,
- a) hvor der for ikke genopladelige medier maksimalt kan lagres et beløb, der modsvarer værdien af 250 euro,
 - b) hvor der for ikke genopladelige medier, som kun kan anvendes i Danmark, maksimalt kan lagres et beløb, der modsvarer værdien af 500 euro, eller
 - c) hvor der for genopladelige medier maksimalt kan lagres op til et beløb, der modsvarer værdien af 2.500 euro inden for et kalenderår, og hvor der maksimalt kan indløses et beløb, der modsvarer værdien af 1.000 euro inden for et kalenderår.«

Bilag 1, nr. 1-3 ---

4. Betalingstjenester som omfattet af bilag 1 i lov om betalingstjenester.

2.I bilag 1, nr. 4, indsættes efter »lov om betalingstjenester«: »og elektroniske penge«.

§ 4

I lov nr. 451 af 9. juni 2004 om visse forbrugerftaler, som ændret ved § 112 i lov nr. 385 af 25. maj 2009 og lov nr. 492 af 12. juni 2009, foretages følgende ændring:

§ 9, stk. 1-2 ---

Stk. 3. Ved indgåelse af en forbrugerftale om fjernsalg af en finansiel tjenesteydelse, der er omfattet af lov om betalingstjenester, skal forbrugeren have de oplysninger, der følger af § 13, stk. 1, jf. § 11, stk. 1, nr. 3-7, samt § 13, stk. 1, nr. 3-5 og 8. For så vidt angår oplysnings-

1.I § 9, stk. 3, indsættes efter »lov om betalingstjenester«: »og elektroniske penge«.

kravet i § 11, stk. 1, nr. 3, skal der alene gives oplysninger om, at der kan være andre afgifter eller omkostninger, der ikke betales af den erhvervsdrivende eller pålægges af denne. Endvidere finder §§ 43, 44, 47 og 48 i lov om betalingstjenester anvendelse.

§ 5

Loven træder i kraft den 1. januar 2011.

§ 6

Stk. 1. Juridiske personer, der den 1. januar 2011 udøver virksomhed, som efter lovens ikrafttræden vil kræve tilladelse efter § 39 a i lov om betalingstjenester som affattet ved denne lovs § 1, nr. 12, kan fortsætte denne virksomhed her i landet eller i et andet land inden for Den Europæiske Union uden tilladelse indtil den 30. oktober 2011.

Stk. 2. Juridiske personer, der den 1. januar 2011 udøver virksomhed omfattet af § 39 p, kan fortsætte denne virksomhed uden tilladelse indtil den 30. april 2012.«

§ 7

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Lovens §§ 1-3 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland og Færøerne med de afvigelser, som de grønlandske og færøske forhold tilsiger.

Stk. 3. Lovens § 4 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bilag 2

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, første og tredje punktum, og artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank²⁾,

efter proceduren i traktatens artikel 251³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- 1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/46/EF af 18. september 2000 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed⁴⁾ blev vedtaget som reaktion på fremkomsten af nye forudbetalte elektroniske betalingsmidler og skulle tjene til at danne nogle klare retlige rammer til styrkelse af det indre marked og samtidig sikre et passende tilsyn.
- 2) I sin gennemgang af direktiv 2000/46/EF fremhævede Kommissionen, at der er behov for at revidere dette direktiv, da den fandt, at nogle af direktivets bestemmelser havde lagt hindringer i vejen for udviklingen af et ægte indre marked for elektroniske pengetjenester og af sådanne brugervenlige tjenester.
- 3) Med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked⁵⁾ er der blevet indført moderne og sammenhængende retlige rammer for betalingstjenester, herunder en samordning af de nationale bestemmelser om tilsynskravene for en ny kategori af udbydere af betalingstjenester, nemlig betalingsinstitutter.
- 4) For at fjerne de retlige hindringer for markedsadgang og gøre det nemmere at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge, er det nødvendigt, at reglerne for e-pengeinstitutter revideres for at skabe lige konkurrencevilkår for alle udbydere af betalingstjenester.
- 5) Dette direktiv finder kun anvendelse på udbydere af betalingstjenester, der udsteder elektroniske penge. Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på pengeværdi lagret på specifikke forudbetalte instrumenter, der er udformet med henblik på at opfylde præcise formål, og som kun kan anvendes i begrænset omfang, enten fordi de kun giver indehaveren af elektroniske penge mulighed for at erhverve varer eller tjenester i udstederen af elektroniske penges forretningslokaler eller inden for et begrænset net af tjenesteudbydere i henhold til en forretningsaftale indgået direkte med en professionel udsteder, eller fordi de kun kan benyttes til erhvervelse af et begrænset udvalg af varer eller tjenester. Et instrument bør betragtes som et instrument, der kun kan benyttes inden for et begrænset net, hvis det kun kan benyttes til erhvervelse af varer og tjenester i en bestemt forretning eller forretningskæde eller til erhvervelse af et begrænset udvalg af varer og tjenester, uanset salgsstedets geografiske placering. Sådanne instrumenter kunne omfatte butikskort, benzinkort, medlemskort, kort til den kollektive trafik, spisebilletter eller billetter til tjenester (såsom billetter til børnepasning eller billetter til sociale ydelser eller ordninger, der støtter ansættelse af personale til udførelse af husholdningsopgaver som f.eks.

rengøring, strygning eller havearbejde), der eventuelt er omfattet af bestemte skatte- eller arbejdsmarkedsregler, der er udformet med henblik på at fremme anvendelsen af sådanne instrumenter for at opfylde målsætningerne i sociallovgivningen. I de tilfælde hvor et sådant specifikt instrument udvikler sig til et generelt instrument, bør undtagelsen fra dette direktivs anvendelsesområde ikke længere finde anvendelse. Instrumenter, der kan benyttes i forretninger, der optræder på en liste, bør ikke undtages fra dette direktivs anvendelsesområde, da sådanne instrumenter typisk er beregnet til anvendelse blandt et netværk af tjenesteudbydere, der er i stadig vækst.

- 6) Ligeledes bør direktivet ikke finde anvendelse på en pengeværdi, der anvendes til køb af digitale varer eller tjenester, der indebærer, at operatøren, i kraft af varens eller tjenestens karakter tilføjer en reel værdi, f.eks. i form af adgangs-, søge- eller leveringsfaciliteter, forudsat at varen eller tjenesten kun kan anvendes ved hjælp af digitalt udstyr som f.eks. en mobiltelefon eller en computer, og forudsat at telekommunikations-, digital- eller informationsteknologi-operatøren ikke udelukkende agerer som formidler mellem brugeren af betalingstjenester og leverandøren af varer og tjenesteydelser, såsom hvor en mobiltelefonabonnent eller abonnent på et andet digitalt netværk betaler netværksoperatøren direkte, og der hverken er et direkte betalingsforhold eller et direkte debitor/kreditorforhold mellem netværksabonnenten og en eventuel tredjemand, der leverer de varer og tjenester, der indgår i transaktionen.
- 7) Der bør indsættes en klar og teknisk neutral definition af elektroniske penge. Denne definition bør dække alle de situationer, hvor udbyderen af betalingstjenester udsteder en forudbetalt lagret værdi som vederlag for midler, som kan anvendes til betalingsformål, fordi tredjemand anerkender den som betaling.
- 8) Definitionen på elektroniske penge bør dække elektroniske penge, der enten er lagret på en betalingsanordning, som indehaveren af elektroniske penge er i besiddelse af, eller er fjernlagret på en server og forvaltes af indehaveren af elektroniske penge via en specifik konto for elektroniske penge. Definitionen bør være tilstrækkelig bred til, at den ikke bremser den teknologiske udvikling og ikke blot dækker alle de elektroniske pengeprodukter, der findes på markedet i dag, men også dem, der kan blive udviklet fremover.
- 9) Tilsynsreglerne for e-pengeinstitutter bør tages op til revision og bringes mere på linje med de risici, som disse institutter konfronteres med. Disse regler bør også bringes i overensstemmelse med tilsynsreglerne for betalingsinstitutter i henhold til direktiv 2007/64/EF. I den forbindelse bør de relevante bestemmelser i direktiv 2007/64/EF finde tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter, uden at det berører bestemmelserne i dette direktiv. Derfor er det nødvendigt at læse en henvisning til »betalingsinstitut« i direktiv 2007/64/EF som en henvisning til begrebet e-pengeinstitut, at læse en henvisning til »betalingstjeneste« som en henvisning til aktiviteter som betalingstjenester og udstedelse af elektroniske penge, at læse en henvisning til »bruger af betalingstjeneste« som en henvisning til begreberne bruger af betalingstjeneste og indehaver af elektroniske penge, at læse en henvisning til »dette direktiv« som en henvisning til både direktiv 2007/64/EF og dette direktiv, at læse en henvisning til afsnit II i direktiv 2007/64/EF som en henvisning til både afsnit II i direktiv 2007/64/EF og afsnit II i dette direktiv, at læse en henvisning til artikel 6 i direktiv 2007/64/EF som en henvisning til artikel 4 i dette direktiv, at læse en henvisning til artikel 7, stk. 1, i direktiv 2007/64/EF som en henvisning til artikel 5, stk. 1, i dette direktiv, at læse en henvisning til artikel 7, stk. 2, i direktiv 2007/64/EF som en henvisning til artikel 5, stk. 6, i dette direktiv, at læse en henvisning til artikel 8 i direktiv 2007/64/EF som en henvisning til artikel 5, stk. 2-5, i dette direktiv, at læse en henvisning til artikel 9 i direktiv 2007/64/EF som en henvisning til artikel 7 i dette direktiv, at læse en henvisning til artikel 16, stk. 1, i direktiv 2007/64/EF som en henvisning til artikel 6, stk. 1, litra c)-e), i dette direktiv og at læse en henvisning til artikel 26 i direktiv 2007/64/EF som en henvisning til artikel 9 i dette direktiv.
- 10) Det anerkendes, at e-pengeinstitutter i overensstemmelse med kravene i deres respektive forretningsmodeller distribuerer elektroniske penge via fysiske eller juridiske personer, der handler på deres vegne,

herunder ved salg eller videresalg af elektroniske pengeprodukter til offentligheden, ved at tilvejebringe et middel til at distribuere elektroniske penge til kunder eller til at genindløse elektroniske penge på kundernes anmodning eller oplade kunders elektroniske pengeprodukter. E-pengeinstitutter bør ganske vist ikke have tilladelse til at udstede elektroniske penge via agenter, men bør dog have tilladelse til at udbyde de betalingstjenester, der er anført i bilaget til direktiv 2007/64/EF, via agenter, såfremt betingelserne i artikel 17 i nævnte direktiv er opfyldt.

- 11) Der er også behov for lovgivning om startkapital kombineret med lovgivning om løbende kapital for at sikre en passende grad af forbrugerbeskyttelse og for at sikre, at e-pengeinstitutter driver deres virksomhed på en sund og forsigtig måde. I betragtning af elektroniske penges særlige karakter bør der være mulighed for at benytte en alternativ metode til beregning af løbende kapital. Der bør opretholdes en uforbeholden tilsynsmæssig skønsmargen for at sikre, at de samme risici behandles ens for alle udbydere af betalingstjenester, og at beregningsmetoden dækker den specifikke forretningssituation for et givent e-pengeinstitut. Det bør desuden foreskrives, at e-pengeinstitutter skal holde midler, der tilhører indehavere af elektroniske penge, adskilt fra de midler, som e-pengeinstituttet benytter til andre forretningsaktiviteter. E-pengeinstitutter bør ligeledes opfylde krav om en effektiv bekæmpelse af hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme.
- 12) Forvaltningen af betalingssystemer er en aktivitet, der ikke er forbeholdt specifikke kategorier af institutter. Det er dog vigtigt at anerkende, som det er tilfældet med betalingsinstitutter, at forvaltningen af betalingssystemer også kan udøves af e-pengeinstitutter.
- 13) Udstedelse af elektroniske penge udgør ikke en indlånsaktivitet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut⁶⁾, eftersom disse midler har særlig karakter af en elektronisk erstatning for mønter og sedler, der normalt vil blive brugt til betaling af begrænsede beløb og ikke til opsparing. E-pengeinstitutter bør ikke have tilladelse til at yde kredit fra midler, der er modtaget eller besiddes for at udstede elektroniske penge. Endvidere bør e-pengeinstitutter ikke have tilladelse til at yde renter eller andre former for begunstigelser, medmindre disse ikke er afhængige af den periode, hvor indehaveren af elektroniske penge er i besiddelse af elektroniske penge. Betingelserne for bevilling og bevarelse af tilladelse til at udøve virksomhed som e-pengeinstitut bør omfatte tilsynskrav, der er proportionale med de driftsmæssige og finansielle risici, som sådanne institutter konfronteres med i forbindelse med udstedelsen af elektroniske penge, uanset om de udøver anden forretningsvirksomhed.
- 14) Det er dog nødvendigt at skabe lige konkurrencevilkår for e-pengeinstitutter og andre kreditinstitutter for så vidt angår udstedelse af elektroniske penge for dermed at sikre en loyal konkurrence for samme tjeneste mellem et større antal institutter til gavn for indehaverne af elektroniske penge. Dette bør opnås ved en afbalancering af de mindre krævende træk af tilsynsreglerne for e-pengeinstitutter i forhold til bestemmelser, der er strengere end dem, der gælder for kreditinstitutter, navnlig hvad angår beskyttelse af de midler, en indehaver af elektroniske penge besidder. I betragtning af beskyttelsens store betydning er det nødvendigt, at de kompetente myndigheder på forhånd underrettes om væsentlige ændringer, som f.eks. en ændring i beskyttelsesmetoden, en ændring i det kreditinstitut, hvor de beskyttede midler indestår, eller en ændring i det forsikringselskab eller det kreditinstitut, der har forsikret eller garanteret de beskyttede midler.
- 15) De regler, der gælder for filialer af e-pengeinstitutter, som har hjemsted uden for Fællesskabet, bør være parallelle i alle medlemsstaterne. Det er vigtigt at fastsætte, at reglerne for disse filialer ikke er gunstigere end for filialer af e-pengeinstitutter med hjemsted i en anden medlemsstat. Fællesskabet bør kunne indgå aftaler med tredjelande om anvendelse af bestemmelser, ifølge hvilke der gælder samme betingelser i hele Fællesskabet for filialer af e-pengeinstitutter, der har hjemsted uden for Fællesskabet. Filialer af e-pengeinstitutter, som har hjemsted uden for Fællesskabet, bør hverken være omfattet af den frie etableringsret, jf. traktatens artikel 43, i andre medlemsstater end dem, hvori de er etablerede, eller af den frie udveksling af tjenesteydelser efter traktatens artikel 49, stk. 2.

- 16) Medlemsstaterne bør have mulighed for at undtage institutter, der kun udsteder elektroniske penge i et begrænset omfang, fra anvendelsen af visse bestemmelser i dette direktiv. Institutter, der er omfattet af en sådan undtagelse, bør ikke have mulighed for i henhold til dette direktiv at udøve retten til fri etablering eller fri udveksling af tjenesteydelser, og de bør ikke udøve disse rettigheder indirekte som medlemmer af et betalingssystem. Medlemsstaterne bør dog registrere oplysninger om alle enheder, der stiller elektroniske pengetjenester til rådighed, herunder dem, der er omfattet af en undtagelse. Med henblik herpå bør medlemsstaterne opføre sådanne enheder i et register over e-pengeinstitutter.
- 17) Af forsigtighedshensyn bør medlemsstaterne sikre, at det kun er e-pengeinstitutter, der er meddelt tilladelse eller omfattet af en undtagelse i henhold til dette direktiv, kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2006/48/EF, postgirokontorer, der ifølge national lov har ret til at udstede elektroniske penge, institutioner omhandlet i artikel 2 i direktiv 2006/48/EF, Den Europæiske Centralbank, nationale centralbanker, når de ikke handler i deres egenskab af pengepolitisk myndighed, eller andre nationale myndigheder og medlemsstater eller disses regionale og lokale myndigheder, når de handler i deres egenskab af offentlige myndigheder, der må udstede elektroniske penge.
- 18) For at bevare indehaverens tillid er det nødvendigt, at elektroniske penge kan indløses. At de kan genindløses betyder ikke nødvendigvis, at de midler, der modtages som vederlag for elektroniske penge, i henhold til direktiv 2006/48/EF bør betragtes som indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales. Indløsning bør altid være en mulighed, og den bør ske til pariværdi uden mulighed for at aftale en minimumsgrænse for indløsning. Der bør generelt aldrig opkræves gebyr ved indløsning. I tilfælde, der er behørigt fastlagt i dette direktiv, bør det imidlertid være muligt at opkræve et proportionalt og omkostningsbaseret gebyr, uden at dette berører national skatte- eller sociallovgivning eller eventuelle forpligtelser for udstederen af elektroniske penge i henhold til anden relevant fællesskabs- eller national lovgivning om f.eks. bekæmpelse af hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme, foranstaltninger vedrørende indefrysning af midler eller særlige foranstaltninger knyttet til forebyggelse og efterforskning af kriminalitet.
- 19) Indhavere af elektroniske penge bør have adgang til udenretslige klage- og erstatningsprocedurer i forbindelse med bilæggelse af tvister. Kapitel 5 i afsnit IV i direktiv 2007/64/EF bør derfor finde tilsvarende anvendelse i forhold til dette direktiv, uden at det berører bestemmelserne i dette direktiv. Det er derfor nødvendigt, at en henvisning til »udbyder af betalingstjenester« i direktiv 2007/64/EF læses som en henvisning til begrebet udsteder af elektroniske penge, at en henvisning til »bruger af betalingstjenester« læses som en henvisning til begrebet indehaver af elektroniske penge, og at en henvisning til afsnit III og IV i direktiv 2007/64/EF læses som en henvisning til afsnit III i dette direktiv.
- 20) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af direktivet bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁷⁾.
- 21) Kommissionen bør navnlig tillægges beføjelse til at vedtage gennemførelsesforanstaltninger for at tage højde for inflationen eller den teknologiske udvikling og markedsudviklingen og for at sikre en ensartet anvendelse af undtagelserne i dette direktiv. Da der er tale om generelle foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv, skal foranstaltningerne vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol, jf. artikel 5a i afgørelse 1999/468/EF.
- 22) Det er nødvendigt at kontrollere, om dette direktiv fungerer tilfredsstillende. Kommissionen bør derfor pålægges at udarbejde en rapport tre år efter, at fristen for gennemførelse af dette direktiv er udløbet. Medlemsstaterne bør underrette Kommissionen om gennemførelsen af visse bestemmelser i dette direktiv.
- 23) Af hensyn til retssikkerheden bør der indføres overgangsbestemmelser, der sikrer, at e-pengeinstitutter, som har optaget deres virksomhed i overensstemmelse med den nationale lovgivning om gennemførelse af direktiv 2000/46/EF, kan fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i en

bestemt periode. Denne periode bør være længere for e-pengeinstitutter, der har fået tildelt en undtagelse efter artikel 8 i direktiv 2000/46/EF.

- 24) Dette direktiv indeholder en ny definition af elektroniske penge, hvis udstedelse kan henføres under undtagelsesbestemmelserne i artikel 34 og 53 i direktiv 2007/64/EF. Dette indebærer, at de forenklede kundelegitimationsregler i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme⁸⁾ bør ændres i overensstemmelse hermed.
- 25) I henhold til direktiv 2006/48/EF betragtes e-pengeinstitutter som kreditinstitutter, skønt de hverken må modtage indlån fra offentligheden eller yde lån ud af midler modtaget fra offentligheden. Med den ordning, der bliver indført ved dette direktiv, bør definitionen af kreditinstitut i direktiv 2006/48/EF ændres for at sikre, at e-pengeinstitutter ikke betragtes som kreditinstitutter. Kreditinstitutter bør imidlertid fortsat have ret til at udstede elektroniske penge og udøve denne form for virksomhed i hele Fællesskabet på basis af gensidig anerkendelse og under overholdelse af de tilsynsregler, der gælder for dem i henhold til Fællesskabets lovgivning på bankområdet. Kreditinstitutterne bør dog for at opretholde lige konkurrencevilkår alternativt kunne udøve denne form for virksomhed gennem et datterselskab i overensstemmelse med tilsynsreglerne som fastlagt i dette direktiv i stedet for direktiv 2006/48/EF.
- 26) Da bestemmelserne i dette direktiv erstatter alle de tilsvarende bestemmelser i direktiv 2000/46/EF, bør sidstnævnte direktiv ophæves.
- 27) Målet for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, fordi det kræver harmonisering af en lang række forskellige regler, der på nuværende tidspunkt findes i de forskellige medlemsstaters retssystemer, og kan derfor bedre nås på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- 28) I overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning⁹⁾ tilskyndes medlemsstaterne til, både i egen og i Fællesskabets interesse, at udarbejde og offentliggøre deres egne oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelsen mellem dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

AFSNIT I

ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastlægger regler for udøvelse af virksomhed som udstedere af elektroniske penge, hvorefter medlemsstaterne skal anerkende følgende kategorier af udstedere af elektroniske penge:

- a) kreditinstitutter som defineret i artikel 4, nr. 1, i direktiv 2006/48/EF, herunder, i overensstemmelse med national lovgivning, en filial heraf efter artikel 4, stk. 3, i samme direktiv, hvis en sådan filial er placeret i Fællesskabet, og dens hjemsted er placeret uden for Fællesskabet i overensstemmelse med artikel 38 i samme direktiv
- b) e-pengeinstitutter som defineret i artikel 2, nr. 1, i dette direktiv, herunder, i overensstemmelse med artikel 8 og national lovgivning, en filial heraf, hvis en sådan filial er placeret i Fællesskabet, og dens hjemsted er placeret uden for Fællesskabet

- c) postgirokontorer, der ifølge national lov har ret til at udstede elektroniske penge
- d) Den Europæiske Centralbank og de nationale centralbanker, når de ikke handler i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder, eller andre offentlige myndigheder
- e) medlemsstater eller deres regionale og lokale myndigheder, når de handler i deres egenskab af offentlige myndigheder.

2. Afsnit II i dette direktiv fastlægger regler for optagelse og udøvelse af virksomhed som e-pengeinstitut og for tilsyn med en sådan virksomhed.

3. Medlemsstaterne kan undtage institutter, der er omhandlet i artikel 2 i direktiv 2006/48/EF, bortset fra første og andet led i den pågældende artikel, fra anvendelsen af alle eller en del af bestemmelserne i afsnit II i dette direktiv.

4. Direktivet finder ikke anvendelse på en pengeværdi lagret på instrumenter, der er omfattet af en undtagelse i overensstemmelse med artikel 3, litra k), i direktiv 2007/64/EF.

5. Direktivet finder ikke anvendelse på en pengeværdi, der anvendes til at foretage betalingstransaktioner, som er undtaget i overensstemmelse med artikel 3, litra l), i direktiv 2007/64/EF.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »e-pengeinstitut« : en juridisk person, der har opnået tilladelse til at udstede elektroniske penge i henhold til afsnit II
- 2) elektroniske penge« : en elektronisk eller magnetisk lagret pengeværdi som repræsenteret ved et krav på udstederen, der er udstedt efter modtagelse af midler med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner som defineret i artikel 4, nr. 5, i direktiv 2007/64/EF, og som accepteres af en anden fysisk eller juridisk person end udstederen af elektroniske penge
- 3) »udsteder af elektroniske penge« : enheder omhandlet i artikel 1, stk. 1, institutter, der er omfattet af undtagelsen i artikel 1, stk. 3, og juridiske personer, der er omfattet af en undtagelse i artikel 9
- 4) »gennemsnitligt udestående elektroniske penge« : det gennemsnitlige samlede beløb af finansielle forpligtelser i forbindelse med elektroniske penge, der er udstedt ved udgangen af hver kalenderdag i løbet af de foregående seks kalendermåneder beregnet på den første kalenderdag i hver kalendermåned og gældende for den pågældende kalendermåned.

AFSNIT II

BETINGELSER FOR AT OPTAGE OG UDØVE VIRKSOMHED SOM E-PENGEINSTITUT OG TILSYN MED EN SÅDAN VIRKSOMHED

Artikel 3

Generelle tilsynsregler

1. Uden at det berører dette direktiv finder artikel 5, artikel 10-15, artikel 17, stk. 7, og artikel 18-25 i direktiv 2007/64/EF tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

2. E-pengeinstitutter underretter på forhånd de kompetente myndigheder om væsentlige ændringer i de foranstaltninger, der træffes for at beskytte de midler, der modtages som vederlag for elektroniske penge.

3. Enhver fysisk eller juridisk person, som enten påtænker direkte eller indirekte at erhverve en kvalificeret deltagelse ifølge artikel 4, nr. 11, i direktiv 2006/48/EF i et e-pengeinstitut eller direkte eller indirekte at forøge eller reducere en sådan kvalificeret deltagelse yderligere med det resultat, at vedkommendes kapitalandele eller andel af stemmerettigheder derved når op på, overstiger eller falder under 20 %, 30 % eller 50 %, eller at e-pengeinstituttet derved bliver eller ophører med at være vedkommendes datterselskab, skal underrette de kompetente myndigheder inden sådan erhvervelse, salg, forøgelse eller reduktion.

Den påtænkte erhverver oplyser de kompetente myndigheder om størrelsen af den påtænkte deltagelse og relevante oplysninger i overensstemmelse med artikel 19a, stk. 4, i direktiv 2006/48/EF.

I tilfælde af at de i andet afsnit omhandlede personer gør deres indflydelse gældende på en måde, der vil kunne skade en forsigtig og sund ledelse af instituttet, skal de kompetente myndigheder gøre indsigelse eller træffe de fornødne foranstaltninger til at bringe denne situation til ophør. Sådanne foranstaltninger kan omfatte påbud, sanktioner over for ledelsen eller ophævelse af den stemmeret, der er knyttet til de aktier eller andele, der besiddes af de pågældende aktionærer eller selskabsdeltagere.

Lignende foranstaltninger skal anvendes over for fysiske eller juridiske personer, som ikke overholder forpligtelsen til forudgående underretning som fastsat i dette stykke.

Hvis en kapitalandel erhverves trods de kompetente myndigheders modvilje, skal disse myndigheder, uafhængigt af andre sanktioner, gøre det muligt at suspendere erhververens stemmerettigheder, erklære de afgivne stemmer ugyldige eller annullere dem.

Medlemsstaterne kan undtage, eller tillade at deres kompetente myndigheder undtager e-pengeinstitutter helt eller delvis for forpligtelserne i dette stykke, såfremt de udøver en eller flere af de aktiviteter, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra e).

4. Medlemsstaterne tillader, at e-pengeinstitutter distribuerer og indløser elektroniske penge via fysiske eller juridiske personer, der handler på deres vegne. Ønsker e-pengeinstituttet at distribuere elektroniske penge i en anden medlemsstat via en sådan fysisk eller juridisk person, følger denne procedurene i artikel 25 i direktiv 2007/64/EF.

5. Uagtet stk. 4 udsteder e-pengeinstitutter ikke elektroniske penge via agenter. E-pengeinstitutter kan kun udbyde betalingstjenester omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra a), via agenter, såfremt betingelserne i artikel 17 i direktiv 2007/64/EF er opfyldt.

Artikel 4

Startkapital

Medlemsstaterne kræver, at e-pengeinstitutter på tidspunktet for opnåelse af tilladelse har en startkapital på mindst 350000 EUR, der omfatter de i artikel 57, litra a) og b), i direktiv 2006/48/EF omhandlede komponenter.

Artikel 5

Egenkapital

1. Egenkapitalen for et e-pengeinstitut, jf. definitionen i artikel 57-61, 63, 64 og 66 i direktiv 2006/48/EF, må ikke falde under det højeste af de beløb, der kræves i denne artikels stk. 2-5 eller artikel 4 i nærværende direktiv.

2. I forhold til de aktiviteter, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra a), og som ikke er knyttet til udstedelsen af elektroniske penge, skal den egenkapital, som e-pengeinstitutter skal være i besiddelse af, beregnes i henhold til en af de tre metoder (A, B eller C) i artikel 8, stk. 1 og 2, i direktiv 2007/64/EF. De kompetente myndigheder bestemmer i overensstemmelse med national lovgivning, hvilken metode der er den mest hensigtsmæssige.

I forhold til de aktiviteter, der er knyttet til udstedelsen af elektroniske penge, skal den egenkapital, som e-pengeinstitutter skal være i besiddelse af, beregnes i henhold til metode D, som fastsat i stk. 3.

E-pengeinstitutter skal til enhver tid være i besiddelse af en egenkapital, der er mindst lig med summen af de krav, der er omhandlet i første og andet afsnit.

3. Metode D: Egenkapitalen for e-pengeinstitutter skal for de aktiviteter, der er knyttet til udstedelsen af elektroniske penge, mindst være lig med 2 % af de gennemsnitligt udestående elektroniske penge.

4. Når et e-pengeinstitut udøver en af aktiviteterne i artikel 6, stk. 1, litra a), der ikke er knyttet til udstedelsen af elektroniske penge, eller en af aktiviteterne i artikel 6, stk. 1, litra b)-e), og den samlede sum af udestående elektroniske penge ikke er kendt på forhånd, tillader de kompetente myndigheder dette e-pengeinstitut at beregne dets egenkapitalkrav på grundlag af en repræsentativ andel, som forventes anvendt til udstedelse af elektroniske penge, forudsat at det er muligt at foretage et rimeligt skøn over en sådan repræsentativ andel baseret på historiske data, som er tilfredsstillende for de kompetente myndigheder. Såfremt e-pengeinstituttet ikke kan påvise en tilstrækkelig lang aktivitetsperiode, beregnes dets egenkapitalkrav på basis af planlagte udestående elektroniske penge i overensstemmelse med instituttets forretningsplan med de ændringer af planen, de kompetente myndigheder måtte have krævet.

5. De kompetente myndigheder kan på grundlag af en vurdering af e-pengeinstituttets risikostyringsprocesser, tabrisikodatabase og interne kontrolmekanismer kræve, at e-pengeinstituttets egenkapital er indtil 20 % større end det beløb, der ville fremkomme ved anvendelsen af den relevante metode i henhold til stk. 2, eller tillade, at e-pengeinstituttets egenkapital er indtil 20 % mindre end det beløb, der ville fremkomme ved anvendelsen af den relevante metode i henhold til stk. 2.

6. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at hindre, at elementer, som kan indgå i egenkapitalen, anvendes flere gange:

- a) når e-pengeinstituttet tilhører samme gruppe som et andet e-pengeinstitut, et kreditinstitut, et betalingsinstitut, et investeringsselskab, et porteføljeforvaltningsselskab eller et forsikrings- eller genforsikringsselskab
- b) når et e-pengeinstitut udøver andre aktiviteter end udstedelse af elektroniske penge.

7. Hvis betingelserne i artikel 69 i direktiv 2006/48/EF er opfyldt, kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder vælge ikke at anvende denne artikels stk. 2 og 3 på e-pengeinstitutter, der er omfattet af det konsoliderede tilsyn med moderkreditinstituttet i henhold til direktiv 2006/48/EF.

Artikel 6

Aktiviteter

1. Foruden at udstede elektroniske penge må e-pengeinstitutter udøve følgende aktiviteter:

- a) udbyde de betalingstjenester, der er anført i bilaget til direktiv 2007/64/EF
- b) yde kredit i forbindelse med betalingstjenester som omhandlet i punkt 4, 5 eller 7 i bilaget til direktiv 2007/64/EF, forudsat at betingelserne i samme direktivs artikel 16, stk. 3 og 5, er opfyldt

- c) udbyde driftsmæssige tjenester og accessoriske tjenester med nær tilknytning til udstedelse af elektroniske penge eller udbyde betalings-tjenester som omhandlet i litra a)
- d) drive betalingssystemer som defineret i artikel 4, nr. 6, i direktiv 2007/64/EF og med forbehold af artikel 28 i samme direktiv
- e) andre forretningsaktiviteter end udstedelse af elektroniske penge, under hensyn til gældende fællesskabslovgivning og national lovgivning.

Kredit som omhandlet i første afsnit, litra b), må ikke ydes af midler, der modtages som vederlag for elektroniske penge, og besiddes i overensstemmelse med artikel 7, stk. 1, i dette direktiv.

2. E-pengeinstitutter må ikke tage imod indskud eller andre tilbagebetalingspligtige midler fra offentligheden i henhold til artikel 5 i direktiv 2006/48/EF.

3. Midler, som e-pengeinstitutter modtager fra indehavere af elektroniske penge, skal uden forsinkelse veksles til elektroniske penge. Sådanne midler må ikke betragtes som indskud eller andre tilbagebetalingspligtige midler fra offentligheden i henhold til artikel 5 i direktiv 2006/48/EF.

4. Artikel 16, stk. 2 og 4, i direktiv 2007/64/EF finder anvendelse på midler, der modtages for aktiviteter, der er omhandlet i stk. 1, litra a), i denne artikel, og som ikke er knyttet til udstedelsen af elektroniske penge.

Artikel 7

Beskyttelseskrav

1. Medlemsstaterne kræver af e-pengeinstitutter, at de i overensstemmelse med artikel 9, stk. 1 og 2, i direktiv 2007/64/EF beskytter de midler, der er modtaget som vederlag for de elektroniske penge, der er blevet udstedt. Midler, der modtages i form af betalinger ved brug af et betalingsinstrument, skal først beskyttes fra det øjeblik, hvor de krediteres betalingsregnskabet for e-pengeinstituttet eller på anden måde stilles til rådighed for e-pengeinstituttet, eventuelt i overensstemmelse med de gennemførelsesfrister, der er fastsat i direktiv 2007/64/EF. Sådanne midler skal under alle omstændigheder senest beskyttes fem arbejdsdage, som defineret i artikel 4, nr. 27, i samme direktiv, efter udstedelsen af elektroniske penge.

2. I stk. 1 forstås ved sikre aktiver med lav risiko aktiver, der er omfattet af en af kategorierne i tabel 1 i punkt 14 i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/49/EF af 14. juni 2006 om kravene til investeringsselskabers og kreditinstitutters kapitalgrundlag¹⁰⁾, for hvilke det specifikke risikokapitalkrav højst er 1,6 %, dog under udelukkelse af andre poster bestående af fordringer på kvalificerede udstedere som defineret i punkt 15 i samme bilag.

I stk. 1 forstås ved sikre aktiver med lav risiko også andele i et institut for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitut), der udelukkende investerer i aktiver som beskrevet i første afsnit.

De kompetente myndigheder kan undtagelsesvis i behørigt begrundede tilfælde på grundlag af en evaluering af sikkerhed, modenhed, værdi eller andre risikofaktorer ved de aktiver, der er beskrevet i første og andet afsnit, fastlægge, hvilke af disse aktiver der ikke udgør sikre aktiver med lav risiko, for så vidt angår stk. 1.

3. Artikel 9 i direktiv 2007/64/EF finder anvendelse på e-pengeinstitutter for aktiviteter, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra a) i dette direktiv, og som ikke er knyttet til udstedelsen af elektroniske penge.

4. Med henblik på stk. 1 og 3 kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder i overensstemmelse med national lovgivning fastlægge, hvilken metode e-pengeinstituttet skal anvende for at beskytte midler.

Artikel 8

Forbindelser med tredjelande

1. Over for en filial af et e-pengeinstitut med hjemsted uden for Fællesskabet anvender medlemsstaterne, i forbindelse med dennes adgang til at optage virksomhed og til at udøve denne, ikke bestemmelser, der medfører en gunstigere behandling end den, som et e-pengeinstitut med hjemsted i Fællesskabet er undergivet.

2. De kompetente myndigheder giver Kommissionen meddelelse om alle tilladelser til filialer af e-pengeinstitutter med hjemsted uden for Fællesskabet.

3. Med forbehold af stk. 1 kan Fællesskabet ved aftaler med et eller flere tredjelande indgå aftale om anvendelse af bestemmelser, som sikrer, at filialer af e-pengeinstitutter med hjemsted uden for Fællesskabet, behandles på samme måde i hele Fællesskabet.

Artikel 9

Fakultative undtagelser

1. Medlemsstaterne kan undtage eller tillade deres kompetente myndigheder at undtage helt eller delvis fra anvendelsen af procedurerne og betingelserne i artikel 3, 4, 5 og 7 i dette direktiv, med undtagelse af artikel 20, 22, 23 og 24 i direktiv 2007/64/EF, og tillade, at juridiske personer optages i registret over e-pengeinstitutter, hvis begge følgende betingelser er opfyldt:

- a) de samlede forretningsaktiviteter medfører gennemsnitligt udestående elektroniske penge, der ikke overstiger en af medlemsstaterne fastsat grænse, men som under ingen omstændigheder overstiger 5000000 EUR, og
- b) ingen af de fysiske personer, der har ansvaret for forvaltningen eller driften af virksomheden, har været dømt for overtrædelser vedrørende hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme eller anden økonomisk kriminalitet.

Når et e-pengeinstitut udøver en af aktiviteterne i artikel 6, stk. 1, litra a), der ikke er knyttet til udstedelsen af elektroniske penge, eller en af aktiviteterne i artikel 6, stk. 1, litra b)-e), og den samlede sum af udestående elektroniske penge ikke er kendt på forhånd, tillader de kompetente myndigheder, at e-pengeinstituttet anvender første afsnit, litra a), på grundlag af en repræsentativ andel, som forventes anvendt til udstedelse af elektroniske penge, forudsat at det er muligt at foretage et rimeligt skøn over en sådan repræsentativ andel baseret på historiske data, som er tilfredsstillende for de kompetente myndigheder. Såfremt et e-pengeinstitut ikke kan påvise en tilstrækkelig lang aktivitetsperiode, skal kravet vurderes på basis af planlagte udestående elektroniske penge i overensstemmelse med instituttets forretningsplan med de ændringer af planen, de kompetente myndigheder måtte have krævet.

Medlemsstaterne kan endvidere kræve, at de fakultative undtagelser i denne artikel er omfattet af et supplerende krav om maksimumbeløb på forbrugerens betalingsinstrument eller betalingskonto, hvor de elektroniske penge lagres.

En juridisk person, der er registreret i overensstemmelse med dette stykke, kan kun udbyde betalingstjenester, der ikke er knyttet til elektroniske penge, der er udstedt i overensstemmelse med denne artikel, såfremt betingelserne i artikel 26 i direktiv 2007/64/EF er opfyldt.

2. En juridisk person, der er registreret i overensstemmelse med stk. 1, skal have hjemsted i den medlemsstat, hvor den faktisk driver sin virksomhed.

3. En juridisk person, der er registreret i overensstemmelse med stk. 1, behandles som et e- pengeinstitut. Artikel 10, stk. 9, og artikel 25 i direktiv 2007/64/EF finder dog ikke anvendelse på den juridiske person.

4. Medlemsstaterne kan bestemme, at juridiske personer, der er registreret i overensstemmelse med stk. 1, kun må udøve nogle af de aktiviteter, der er anført i artikel 6, stk. 1.

5. Den i stk. 1 nævnte juridiske person:

- a) underretter de kompetente myndigheder om enhver ændring i dens situation, der har betydning for betingelserne i stk. 1, og
- b) aflægger rapport om gennemsnitligt udestående elektroniske penge mindst en gang om året på en dato, der fastlægges af de kompetente myndigheder.

6. Medlemsstaterne tager de nødvendige skridt til at sikre, at den pågældende juridiske person, når betingelserne i stk. 1, 2 og 4 ikke længere opfyldes, søger om tilladelse inden for en frist på 30 kalenderdage i overensstemmelse med artikel 3. Enhver person, der ikke har søgt om tilladelse inden for denne frist, forbydes at udstede elektroniske penge, jf. artikel 10.

7. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har de nødvendige beføjelser til at kontrollere en konsekvent overholdelse af de krav, der er fastlagt i denne artikel.

8. Denne artikel finder ikke anvendelse i forbindelse med bestemmelserne i direktiv 2005/60/EF eller nationale bestemmelser om bekæmpelse af hvidvaskning af penge.

9. Benytter en medlemsstat sig af undtagelsesadgangen i stk. 1, underretter den Kommissionen herom senest den 30. april 2011. Medlemsstaten underretter Kommissionen om enhver senere ændring snarest muligt. Endvidere underretter medlemsstaten Kommissionen om det antal fysiske og juridiske personer, der er berørt, og hvert år om den samlede sum af udestående elektroniske penge, der er udstedt pr. 31. december hvert kalenderår, som omhandlet i stk. 1.

AFSNIT III

UDSTEDELSE OG GENINDLØSNING AF ELEKTRONISKE PENGE

Artikel 10

Forbud mod udstedelse af elektroniske penge

Med forbehold af artikel 18 forbyder medlemsstaterne fysiske og juridiske personer, der ikke er udstedere af elektroniske penge, at udstede elektroniske penge.

Artikel 11

Udstedelse og genindløsning

1. Medlemsstaterne sikrer, at udstedere af elektroniske penge udsteder elektroniske penge til pariværdis ved modtagelse af midler.

2. Medlemsstaterne sikrer, at udstedere af elektroniske penge når som helst og til pariværdis indløser pengeværdien af elektroniske penge efter anmodning fra indehaveren af elektroniske penge.

3. Kontrakten mellem udstederen af elektroniske penge og indehaveren af elektroniske penge skal klart og på en fremtrædende plads præcisere betingelserne for genindløsning, herunder eventuelle gebyrer forbundet hermed, og indehaveren af elektroniske penge skal oplyses om disse betingelser, før vedkommende bliver bundet af en kontrakt eller et tilbud.

4. Der kan kun opkræves et gebyr i forbindelse med genindløsning, såfremt dette er anført i kontrakten i overensstemmelse med stk. 3 og kun i følgende tilfælde:

- a) såfremt der kræves genindløsning inden kontraktens udløb
- b) såfremt kontrakten indeholder en udløbsdato, men indehaveren af elektroniske penge opsiges kontrakten inden denne dato eller
- c) såfremt der ønskes genindløsning mere end et år efter kontraktens udløb.

Et eventuelt gebyr skal stå i et rimeligt forhold til og svare til de faktiske omkostninger for udstederen af elektroniske penge.

5. Ønskes der genindløsning inden kontraktens udløb, kan indehaveren af elektroniske penge kræve pengeværdien af elektroniske penge helt eller delvis indløst.

6. Anmoder indehaveren af elektroniske penge ved kontraktens udløb eller op til et år efter kontraktens udløb om genindløsning:

- a) genindløses den samlede pengeværdi af elektroniske penge
- b) såfremt e-pengeinstituttet udøver en eller flere af de aktiviteter, der er anført i artikel 6, stk. 1, litra e), og det ikke på forhånd er kendt, hvilken andel af midlerne, der skal anvendes til elektroniske penge, genindløser e-pengeinstituttet alle de midler, indehaveren af elektroniske penge har anmodet om.

7. Uanset stk. 4, 5 og 6 er genindløsningsretten for en person, bortset fra en forbruger, der accepterer elektroniske penge, afhængig af kontraktaftalen mellem udstederen af elektroniske penge og denne person.

Artikel 12

Forbud mod renter

Medlemsstaterne forbyder tilskrivning af renter eller andre former for begunstigelse i tilknytning til den periode, indehaveren af elektroniske penge besidder elektroniske penge.

Artikel 13

Udenretslige klage- og erstatningsprocedurer i forbindelse med bilæggelse af tvister

Uden at det berører dette direktiv, finder kapitel 5 i afsnit IV i direktiv 2007/64/EF tilsvarende anvendelse på udstedere af elektroniske penge, for så vidt angår deres forpligtelser i henhold til dette afsnit.

AFSNIT IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER OG GENNEMFØRELSESFORANSTALTNINGER

Artikel 14

Gennemførelsesforanstaltninger

1. Kommissionen kan vedtage foranstaltninger, der er nødvendige for at opdatere bestemmelserne i dette direktiv under hensyntagen til inflationen eller den teknologiske udvikling og markedsudviklingen. Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 15, stk. 2.

2. Kommissionen vedtager de nødvendige foranstaltninger for at sikre en ensartet anvendelse af undtagelserne i artikel 1, stk. 4 og 5. Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 15, stk. 2.

Artikel 15

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Betalingsudvalget, der er nedsat ved artikel 85 i direktiv 2007/64/EF.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5a, stk. 1-4, og artikel 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

Artikel 16

Fuldstændig harmonisering

1. Med forbehold af artikel 1, stk. 3, artikel 3, stk. 3, sjette afsnit, artikel 5, stk. 7, artikel 7, stk. 4, artikel 9 og artikel 18, stk. 2, og i det omfang dette direktiv indeholder bestemmelser om harmonisering, fastholder eller indfører medlemsstaterne ikke andre bestemmelser end dem, der er fastsat i dette direktiv.

2. Medlemsstaterne sikrer, at en udsteder af elektroniske penge ikke til skade for en indehaver af elektroniske penge fraviger de bestemmelser i national lov, der gennemfører eller svarer til bestemmelserne i dette direktiv, medmindre det udtrykkeligt er foreskrevet i disse.

Artikel 17

Revision

Senest den 1. november 2012 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Den Europæiske Centralbank en rapport om gennemførelsen og virkningen af dette direktiv og navnlig om håndhævelsen af tilsynskravene for udstedere af elektroniske penge, eventuelt ledsaget af et forslag om revision af direktivet.

Artikel 18

Overgangsbestemmelser

1. Medlemsstaterne tillader, at e-pengeinstitutter, der inden den 30. april 2011 har optaget deres virksomhed i henhold til national lovgivning om gennemførelse af direktiv 2000/46/EF i den medlemsstat, hvor de har hjemsted, fortsætter denne virksomhed i den medlemsstat eller i enhver anden medlemsstat i overensstemmelse med den gensidige anerkendelsesordning i direktiv 2000/46/EF, uden at de skal søge om tilladelse efter dette direktivs artikel 3 eller uden krav om overholdelse af de øvrige bestemmelser, der er fastlagt eller omhandlet i afsnit II i dette direktiv.

Medlemsstaterne kræver, at disse e-pengeinstitutter fremsender alle relevante oplysninger til de kompetente myndigheder, således at disse senest den 30. oktober 2011 kan vurdere, om e-pengeinstitutterne overholder kravene i dette direktiv, og, hvis det ikke er tilfældet, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at sikre, at kravene overholdes, eller om tilladelsen skal inddrages.

E-pengeinstitutter, der overholder kravene, meddeles tilladelse og optages i registret med krav om i øvrigt at overholde kravene i afsnit II. E-pengeinstitutter, der ikke overholder kravene i dette direktiv senest den 30. oktober 2011, forbydes at udstede elektroniske penge.

2. Medlemsstaterne kan bestemme, at et e-pengeinstitut automatisk meddeles tilladelse og optages i det i artikel 3 omhandlede register, hvis de kompetente myndigheder allerede har dokumentation for, at e-pengeinstituttet overholder kravene i artikel 3, 4 og 5. De kompetente myndigheder underretter de berørte e-pengeinstitutter, inden de meddeles tilladelse.

3. Medlemsstaterne tillader, at e-pengeinstitutter, der inden den 30. april 2011 har optaget deres virksomhed i henhold til den nationale lovgivning om gennemførelse af artikel 8 i direktiv 2000/46/EF, fortsætter deres virksomhed i den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med direktiv 2000/46/EF indtil den 30. april 2012, uden at de skal søge om tilladelse efter dette direktivs artikel 3 eller uden krav om overholdelse af de øvrige bestemmelser, der er fastlagt eller omhandlet i afsnit II i dette direktiv. E-pengeinstitutter, der i samme periode ikke er blevet meddelt en tilladelse eller en undtagelse i henhold til dette direktivs artikel 9, forbydes at udstede elektroniske penge.

Artikel 19

Ændringer af direktiv 2005/60/EF

I direktiv 2005/60/EF foretages følgende ændringer:

- 1) Artikel 3, nr. 2, litra a), affattes således:
 - »a) et foretagende, som ikke er et kreditinstitut, og som udøver en eller flere af aktiviteterne i punkt 2-12 og punkt 14 og 15 i bilag I til direktiv 2006/48/EF, herunder vekselkontorer.«
- 2) Artikel 11, stk. 5, litra d), affattes således:
 - »d) elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed¹¹⁾, hvis det højeste beløb, der er overført til det elektroniske medium — såfremt det ikke er muligt at overføre et nyt beløb hertil — er 250 EUR, eller hvis der — såfremt der kan overføres et nyt beløb — i løbet af et kalenderår højst kan gennemføres transaktioner til et samlet beløb på 2500 EUR, medmindre der på anmodning af indehaveren af elektroniske penge i overensstemmelse med artikel 11 i direktiv 2009/110/EF er genindløst mindst 1000 EUR i det samme kalenderår. Hvad angår indenlandske betalingstransaktioner kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder forhøje beløbet på 250 EUR i dette litra op til 500 EUR.«

*Artikel 20***Ændringer af direktiv 2006/48/EF**

I direktiv 2006/48/EF foretages følgende ændringer:

- 1) I artikel 4 foretages følgende ændringer:
 - a) nr. 1 affattes således:
 - »1) »kreditinstitut« : et foretagende, hvis virksomhed består i fra offentligheden at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, samt i at yde lån for egen regning«
 - b) nr. 5 affattes således:
 - »5) »finansieringsinstitut« : et foretagende, der ikke er et kreditinstitut, og hvis hovedvirksomhed består i at erhverve kapitalinteresser eller i at udøve en eller flere af aktiviteterne i punkt 2-12 og punkt 15 på listen i bilag I.«
- 2) I bilag I tilføjes følgende punkt:
 - »15) Udstedelse af elektroniske penge.«

*Artikel 21***Ophævelse**

Direktiv 2000/46/EF ophæves med virkning fra den 30. april 2011. med forbehold af artikel 18, stk. 1 og 3, i nærværende direktiv.

Henvisninger til det ophævede direktiv betragtes som henvisninger til nærværende direktiv.

*Artikel 22***Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 30. april 2011 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

De anvender disse love og bestemmelser fra den 30. april 2011.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

*Artikel 23***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

*Artikel 24***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 16. september 2009.

På Europa-Parlamentets vegne

J. Buzek

Formand

På Rådets vegne

C. Malmström

Formand

- 1) Udtalelse af 26.2.2009 (endnu ikke offentliggjort i EUT).
- 2) EUT C 30 af 6.2.2009, s. 1.
- 3) Europa-Parlamentets udtalelse af 24.4.2009 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 27.7.2009.
- 4) EFT L 275 af 27.10.2000, s. 39.
- 5) EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1.
- 6) EUT L 177 af 30.6.2006, s. 1.
- 7) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.
- 8) EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15.
- 9) EUT C 321 af 31.12.2003, s. 1.
- 10) EUT L 177 af 30.6.2006, s. 201.
- 11) EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7.